

LAS MISIONES CATOLICAS 1982
SEPT. / OCTUBRE - SEPT. / OKTOBER

in čas

SVET KRISTUSU - KRISTUSA SVETU

✓✓

KATOLIŠKI MISIJONI 1982

EL PAPA A LOS SACERDOTES DE AFRICA

Discurso del Papa Juan Pablo II. a los sacerdotes y religiosos de todo el país, en la parroquia del Sagrado Corazón de Kinshasa, domingo 4 de mayo de 1980.

(Continuación.)

Como mediador, el Señor Jesús fue, en todas las dimensiones de su ser, el hombre para Dios y para los hermanos. De igual modo el sacerdote; y ésta es la razón por la que se le pide consagrar toda su vida a Dios y a la Iglesia, en lo profundo de su ser, de sus facultades, y de sus sentimientos. El sacerdote que, en la elección del celibato, renuncia al amor humano para abrirse totalmente al amor de Dios, se hace libre para entregarse a los hombres con una donación que no excluye a nadie, sino que comprende a todos en la corriente de la caridad, que proviene de Dios (cf. Rom 5, 5) y conduce a Dios. El celibato, al unir al sacerdote con Dios, le libera para todas las tareas que requiere el cuidado de las almas.

5. He aquí esbozada en algunos rasgos la fisonomía esencial del sacerdote, tal como nos ha sido legada por la tradición venerable de la Iglesia. Ella posee un valor permanente ayer, hoy y mañana. No se trata de ignorar los problemas nuevos que plantea el mundo contemporáneo, así como el contexto africano, pues es necesario preparar sacerdotes que sean a la vez plenamente africanos y auténticamente cristianos. Los interrogantes planteados por la cultura en que el ministerio sacerdotal está inserido requieren una reflexión madura. Pero he recordado que de todos modos hay que abordarlos y darles solución, ante todo, a la luz de la teología fundamental.

6. No es necesario que me extienda ahora en las diferentes funciones del sacerdote. Vosotros habéis meditado y debéis releer a menudo los textos del Concilio Vaticano II, la Constitución *Lumen gentium* (núm. 28) y todo el Decreto *Presbyterorum ordinis*.

El anuncio del Evangelio, de todo el Evangelio, a cada clase de cristianos y también a los no cristianos, ha de adquirir un lugar importante en vuestra vida. Los fieles tienen derecho a ello. En este ministerio de la Palabra de Dios sobresalen notablemente la catequesis, que ha de ser capaz de alcanzar el corazón y el espíritu de vuestros compatriotas, y la formación de catequistas, religiosos y laicos. Y sed educadores de la fe y de la vida cristiana según la Iglesia, en el ámbito personal, familiar y profesional.

La digna celebración de los sacramentos, la dispensación de los misterios de Dios, es igualmente central en vuestra vida de sacerdotes. En este terreno, velad con asiduidad para preparar a los fieles a recibirlos, de modo que, por ejemplo, los sacramentos del bautismo, de la penitencia, de la Eucaristía y del matrimonio den sus frutos. Pues Cristo derrama la fuerza de su acción redentora en estos sacramentos. Lo hace especialmente en la Eucaristía y en el sacramento de la Penitencia.

(Sigue.)

K sliki naslovne strani: Pročelje župnijske cerkve v okraju Matero v Lusaki, ki jo je zgradil o. Jože Kokalj S.J., ko je bil tam župnik.

Kaj bi danes...

rekel in storil sv. Vincencij Pavelski.

„Oče Francije“, tako ga imenujejo francoski zgodovinarji. Gotovo časten naslov in si ga je zaslužil, saj je s svojo karitativno delavnostjo rešil na tisoče življenj, začel vzgajati duhovnike „novega kova“, bil svetovalc celo na dvoru, skrbel, da so na škofovska mesta prihajali božji možje in še in še.

Vendar francoski zgodovinarji s tem častnim naslovom ožijo pomen sv. Vincencija. Pred njegovimi očmi ni bila samo Francija, pred njim je bil razgrnjen svetovni zemljevid. Kakor je bilo njegovo srce vesoljno, tako je v vesoljnem duhu vzgajal svoje misijonarje.

„Če sveti oče tako želi, gremo vsi v misijone 'a capite ad calcem' od temena do podplatov, tudi jaz.“ Takrat je bil star sedemdeset let.

Le eno je bilo potrebno: spoznati, ali Bog kliče. Tako so njegovi misijonarji šli v Berberijo, na Madagaskar, in bi šli na vse strani, če bi bil Vincencij klican.

Strahu ni poznal. Takrat se niso vozili z letali. Mnogi so pomrli na poti. Takrat niso imeli zdravil. V kratkem so umirali posebno na Madagaskarju, drug za drugim. V Parizu so začeli pomišljati in pregovarjati. Cn je branil sebe in družbo: „Vojaki gredo v boj in smrt za svetnega kralja in mi ne bi šli za nebeškega? Bomo kot mokre kokoši čepeli doma?“ Njegov ponos so bili neustrašeni misijonarji. Tudi njemu je stiskalo srce, a je žarel od navdušenja, ko je zvedel za trpljenje ali celo smrt svojih otrok. Vacheju so muslimani oddrobili s topom glavo. Prva dva na Madagaskarju sta kmalu umrla: Gondré in Nacquart. Tudi Vincencij je umrl, a ostal je njegov duh.

Morda so najlepše strani njegove družbe napisane v misijonih. Pred drugo svetovno vojno so lazaristi imeli na Kitajskem v oskrbi tretjino kitajskih katoličanov. Ne iz strahu, s silo so „tujci“ odšli. Domači lazaristi žive v katakambah. Danes bi jih klical po imenu s svetim zanosom: Kje ste, moji kitajski misijoni?

Ko je ponovno papež klical v Afriko, za katero je prišla ura, bi Vincencij takoj odgovoril. "A capite ad calcem", bi ponovil. Gotovo pa bi odbral iz vseh skoraj petdesetih provinc primerne odstotke za misijonski svet. In kot Vincencij in njegovi misijonarji bi danes morale razumeti vse redovne družbe, da bomo spet zamudili čas, kot smo ga že večkrat, če ne bomo dali vsak svoj delež v pomoč mladim Cerkvam.

F. S.

MISIJONSKA NEDELJA

Predzadnjo nedeljo v oktobru vesoljna Cerkev praznuje takozvano Misijonsko nedeljo. Ta dan naj bi se vsi njeni udje obnavljali v poznanju in reševanju vélike skupne zadeve, kako bolj uspešno izpolnjevati Jezusovo oporoko: Pojdite po vsem svetu in učite vse narode...

Ljudje smo radi zaverovani v reševanje osebnih problemov, in je to naravno, kajti vsak je samemu sebi najbližji; božja in Kristusova zapovedi ljubezni do bližnjega predpostavlja ljubezen do samega sebe. A to je samo v toliko in tako dolgo v redu, dokler človek ob ljubezni do sebe ne pozablja ljubezni do Boga in do bližnjega.

Pri misijonskem delu ne gre samo za to, da posredujemo Kristusove zaklade drugim, ampak gre še za nekaj več. Kristus je naročil: „Pojdite in učite vse narode...“ pred vsem zato, da bi svet v moči Kristusovega odrešenja in njega milosti ter razodetja bil bolj Bogu v čast. „Slavite Ga vsi narodi, častite Ga vsa ljudstva!“ Tako gre pri Misijonski nedelji za našo zavzetost radi dvojnega: Da v krščanski ljubezni osrečimo bližnje s Kristusom in da tako svet z našim sodelovanjem čimbolj slavi Troedinega Boga.

Danes radi pravimo: svet je postal majhen. Dejansko je svet enako velik, po številu prebivalstva še veliko večji kot nekdaj... A majhen je postal v tem smislu, ker je moderna tehnika takorekoč odpravila oddaljenost med narodi. Letalske zveze, radio, televizija, tudi mednarodne organizacije kot npr. Združeni narodi – vse to človeštvo tako povezuje, da niti bambusova niti železna zavesa nič ne pomenita. Če je torej že v prejšnjih časih, ko so si bili narodi med seboj tako oddaljeni in tuji, Cerkev morala izpolnjevati Kristusovo naročilo: Pojdite po vsem svetu..., kako šele danes, ko je toliko lažje radi tako lahkega dostopa v domala vse misijonske dežele!

Če je bilo tedaj treba še in še ponavljati Kristusovo misijonsko zapoved, da so se misijonarji odločali za junaško odhajanje takorekoč za vselej in v negotovost, se bi človeku zdelo, da bo danes odhajanje v misijone kar množično, saj se misijonarji morejo vsak čas vračati domov in dejansko odhajajo celo na dopust med svoje vsakih nekaj let in v tem pogledu odhod v misijone ni prav za prav nobeno posebno junaštvo. (Kajpada v mnogih drugih pogledih je še vedno!)

Danes tudi niso samo Kristusovi glasniki tisti, ki odhajajo v svet. Danes odhajajo v oddaljene dežele strokovnjaki, trgovci, boljši delavci, razne mednarodne komisije, poslaniki držav, pa agitatorji drugih ideologij... Če hodijo v razne afriške dežele na večletno delo inženirji in delavci, da tam gradijo ceste, železnice, hotele radi zaslužka ali dobička ter ostajajo tam leta in leta, zakaj ne bi šli tudi in še bolj delavci za Gospodovo vinograd, na Gospodovo žetev, ki je velika, vedno večja...?!

A danes je krščanski svet, ki ima nalogo, prinašati vsemu drugemu, nekrščanskemu svetu Kristusove zaklade, bolj in bolj zmaterializiran, sebičen. Koliko je kristjanov, ki so to samo še po imenu, sicer pa so daleč od krščanskega življenja in dejstvanja. Celó med vernimi kri-

stjani se že šopirita materializem in egoizem, ko imajo mnogi verni sicer pobožne želje, da bi bil svet bolj Kristusov, a za to sami ne žrtvujejo tega, kar bi bilo vsekakor potrebno za dosego tega svetlega krščanskega cilja. Velikokrat smo zadovoljni, da nič slabega ne delamo: ne ubijamo, ne krademo, ne prešuštvujemo, pozabljamo pa, da moramo biti Kristusovi učenci aktivni, pozitivni, delavci za dobro, zlasti še za to, za kar je Kristus postal nam v vsem enak, razen v grehu: za zблиžanje človeštva z Bogom po Kristusu, za to, da ves svet postane Kristusov.

Zato se mladina le težko odloča za darovanje svojega življenja širjenju Kristusovega kraljestva, zato je premalo duhovniških in redovniških poklicev, da jih še za krščanske dežele ni dovolj, kaj šele za poganski svet. Med tem pa apostoli teme odhajajo v svet in ga osvajajo za ... koga?!

Pa ne gre le za nove misijonske poklice, za katere nas hoče vneti svetovna Misijonska nedelja, ampak tudi za pot, kako priti do njih. Misijonski poklic je sad milosti in človeškega prizadevanja. Milost je treba izprositi, izmoliti. Koliko molimo v ta namen? nam izprašuje vest Misijonska nedelja. In: Koliko pomagamo pri naporih za domače duhovnike v misijonih, ki so najboljši evangelizatorji vsak v svoji deželi in edini tam, kamor so tujim misijonarjem vrata zaprta? Koliko žrtvujemo, da se ostvarjajo v krščanskih deželah pogoji za vzbujanje in vzgojo novih misijonarjev iz krščanskih narodov, ki so še vedno neobhodno potrebni zlasti po večini afriških dežel, kjer krščanstvo, kolikor ga je, samo še ne rojeva tega prežlahtnega sadu v zadostni meri?

Pa nas Misijonska nedelja vabi tudi k temu, da darujemo za misijone, ta dan za papeške misijonske družbe (Družba za širjenje vere, Družba svetega Detinstva, Družba sv. Petra apostola za vzgojo domače duhovščine), splošno pa za delo tistih, ki so odšli izmed nas, da tudi v našem imenu izpolnjujejo Jezusovo naročilo vsak v svojem misijonu, za slovenske misijonarje. Res, ni denar vse, a če imajo naši misijonarji tudi dovolj gmotnih sredstev, če morejo ob vseh duhovnih osebnih žrtvah razpolagati tudi z neizogibnim materialnim elementom, potem njih vne-ma rodi še več sadov, zlasti tudi, ker Bog take gmotne žrtve iz zaledja še posebno blagoslavlja.

Končno, naši „Katoliški misijoni“ so za slovensko misijonsko akcijo, zlasti za ono v zamejstvu in izseljenstvu, kamor smejo prihajati, velikega pomena. Narcčniki, bodisi dosmrtni, ki ste enkrat za vselej plačali naročnino in zdaj radi darujete v tiskovni sklad, bodisi vsi proti plačujoči, ki ob znatno povišani naročnini leto za letom žrtvujete veliko, vedite, da ste v prvi vrsti vi, ki omogočate njih izhajanje! Kaj bi namreč pomagala še tako velika vnema izdajatelja, Baragovega misijonišča, kaj še tako lepi prispevki naših misijonarjev v besedi in sliki, ako ne bi bilo sredstev za tiskanje lista! Zato naj bi ob letošnji Misijonski nedelji vsi naročniki obnovili in Bogu na misijonski oltar položili svoj sklep: Ostati še naprej vzdrževalci „Katoliških misijonov“, ohranjevati jim zvestobo, dokler se le da!

Premišljujemo vse to okrog letošnje Misijonske nedelje in ravnajmo dosledno dan za dnev! Kristus nas bo vesel!

L.L. C.M.

MISIJONSKI SIMPOZIJ

Tretji dan, četrtek, 8. oktobra 1981, popoldne.

Tega tretjega dne popoldne je bilo vse posvečeno poročilom o sedanjem misijonskem življenju v Sloveniji. Za moderatorja je vodstvo povabilo to pot urednika „Katoliških misijonov“.

Za ljubljansko škofijo je poročal p. Vid Junger, guardian minoritskega samostana v Sostrem pri Ljubljani, ki je član medškofijskega odbora za Slovenijo. V poročanju se je omejil le na misijonsko življenje in delo študentske misijonske skupine, ki jo on vodi. O siceršnjem misijonskem delovanju ljubljanske škofije in Slovenije sploh je namreč v svojem referatu poročal obširno že prelat dr. Vilko Fajdiga prvi dan našega zasedanja.

Za mariborsko škofijo je poročal referent za misijone v tej škofiji, bivši malgaški misijonar Pepi Gider, zdaj župnik v Ločah pri Poljčanah.

Za koprsko škofijo je podal poročilo dekan mons. Vladimir Pirh, ki je pospeševatelj misijonstva v tej škofiji, tudi organizator uspelega srečanja s slovenskimi misijonarji tisto leto v Postojni.

Za redovnice in njih misijonsko sodelovanje je poročala Marijina sestra Čudodelne svetinje s. Tiburcija Lenassi, sodelavka v Misijonskem seminarju v Ljubljani.

Za redovnike pa je poročal zambijski misijonar, sedanji provincial slovenskih jezuitov o. Jože Kokalj.

Ker bi „Katoliški misijoni“ v tem letniku radi dokončali zapis o Misijonskem simpoziju, ne navajamo vsebine njihovih poročil, zlasti ker je bilo o misijonskem delu v Sloveniji, kot zgoraj omenjeno, že marsikaj povdano ob referatu prelata dr. Fajdiga.

Četrty dan, petek 9. oktobra 1981, dopoldne.

Ta dan je bil moderator simpozija mons. dr. Janez Vodopivec, sedaj poleg vsega drugega v Rimu še član Popeške teološke akademije. Ta dan smo se zbrali že ob 8 zjutraj. Voditelj misijonskega simpozija mons. Jezernik nam je povedal, da se je dnevi red nekoliko spremenil: ta dan bo najprej poročilo Znamkarske akcije in šele potem referat p. Ivana Žužka S.J. o misijonstvu med vzhodnimi brati.

Tajnica Misijonske znamkarske akcije Sonja Ferjan je ob navzočnosti predsednice Anice Tushar podala izčrpno poročilo o tej pomembni misijonski ustanovi slovenskega izseljenstva, kar v naslednjem podajamo dobesedno in v celoti:

MISIJONSKA ZNAMKARSKA AKCIJA IN NJENO POSLANSTVO

Nastala je iz potrebe po večletnem iskanju številnih misijonskih prijateljev na ameriškem kontinentu.

Misijonar Karel Wolbang C.M. je leta 1952 prišel s Kitajske v Združene države Amerike in začel kmalu misijonariti med rojaki preko vzhodne in srednje Amerike in vseprek Kanade. Želje je napraviti nekaj za vse naše slovenske misijonarje in misijonarke na terenu, ko mu ni bilo dano, da bi nadaljeval svoje misijonsko delovanje na Kitajskem.

Med rojaki je širil „KATOLIŠKE MISIJONE“, predaval o misijonih na Kitajskem in navezaval vedno nove stike z rojaki, ki so jim bili misijoni pri srcu.

Od preproste in velikodušne ge. Mary Vavpotič v Chicagu, preko ge. Anice Tusharjeve s Krožkom misijonsko zavzetih deklet v Gilbertu, Minnesota, do ge. Anice in Rudijsa Kneza v Clevelandu s koncertom mladih harmonikarjev za naše misijonarje, z g. Matthew Tekavcem, go. Mari Celestina, do dr. Jožeta Basaja, dr. Franca Puca st., gg. Julija Slapšaka, Jožeta Ferkulja, dr. Jožeta Goleta, g. Slavota Ovna in številnimi posamezniki v raznih slovenskih naselbinah, so vsi začeli misijonsko sodelovanje na razne načine.

Preko Clevelandске Propagande za širjenje vero so vsako leto vsi slovenski misijonarji in misijonarke, ki so nam bili znani, prejemale skromno pomoč, ki se je med letom nabrala iz najrazličnejših misijonskih virov: misijonskih predavanj, skromnih prireditvev, prostovoljnih darov in podobnega.

USTANOVITEV MISIJONSKE ZNAMKARSKE AKCIJE v Princeton-u, New Jersey, 17. septembra 1963 je bila sad dogovarjanja več let. Ožji in Nadzorni odbor MZA sta povezala mimo zgoraj omenjenih še vrsto misijonskih duš, ki so se zanimale za znamke in videle v njih možnost razvoja misijonskega sodelovanja v MISIJONSKI ZNAMKARSKI AKCIJI, za ameriško oblast imenovani „CATHOLIC MISSION AID“.

Zbiranje znamk se je vedno lepše razvijalo, ko je v Clevelandu, Ohio, ga. Angela Železnik začela sistematično sortirati rabljene znamke. To delo še danes nadaljuje ga. Karla Kucher, ki je bila od začetkov z g. Stanetom Mrvo prvi v pomoč.

Polagoma se je širil krog zbiralcev v Evropo. Rajni brat Alojzij Vodenik C.M., dr. Giuseppe Grusovin v Gorici, s. Gonzaga Kobentar na Koroskem, s. Erminia Gardina v Italiji, g. Franc Šeškar v Nemčiji, s. Cecilija Prebil v Parizu, g. Janez Grilec v Venezueli, s. Marija Andreja Šubelj v Chile, ga. Marjeta Kvas v Torontu in g. Ivo Medved v Batawi, Ont., so postali z vrsto drugih redni sodelavci pri zbiranju rabljenih in novih znamk, četvorčkov in kuvert prvega dneva (FDC).

Tem so se pridružili številni slovenski misijonarji in misijonarke, ki so vsa leta z MZA v rednem pismenem stiku, odkar prejemajo od nje letno pomoč. Vrsta teh je že v večnosti. Naj počivajo v miru!

MISIJONSKA SREČANJA IN POMENKI (MSIP) so se začeli imenovati koncem aprila 1970 v clevelandski „AMERIŠKI DOMOVINI“ tedenski misijonski članki, ki jih vsa leta redno objavlja duhovni vodja MZA po dogovoru z dolgoletnim bivšim urednikom g. Vinkom Lipovecem in sedanjim njegovim naslednikom dr. Rudolfom Susel.

Glavni namen člankov je ohranjati med sodelujočimi na kontinentu stalen stik, ki povezuje zadnjih 11 let vse zaledje z večino naših misijonskih pionir-

jev na terenu, ki petkovo AD z MSIP po pošti redno dobivajo, čeprav mnogi z več mesečno zamudo.

Prinašajo vsem čitateljem vedno nova poročila in medsebojne izkušnje iz misijonov samih in zaledja, ki za vse misijonske pionirje moli in zanje vedno bolj velikodušno pomoč zbira ter razpošilja.

NAMEN MZA je, izvajati s pomočjo misijonskih sodelavcev organizirano akcijo v prid VSEM SLOVENSKIM MISIJONARJEM v misijonskih deželah.

Celotna povezanost slovenskih misijonskih odsekov in poverjeništev se imenuje MZA - CMA.

MOLITVENA POVEZANOST sodelujočih kliče božji blagoslov nad vse članstvo in vedno novih milosti nad delo misijonskih pionirjev po svetu. Vsi sodelujoči goreče molijo in žrtvujejo za nove misijonske poklice in globoko formaciji domače duhovščine za misijonsko Cerkev.

VZGOJNO MZA oblikuje duha sodelujočih z medsebojnimi osebnimi stiki, s pismi, okrožnicami in MSIP v AD.

ČLANSTVO MZA se deli v aktivne in podperne. Njih glavni namen je pomagati MZA do bujnejše rasti in uspešnejših virov dohodkov za misijonsko pomoč. Vodstvo posameznih odsekov ima pravico odločati o članarini in njeni višini. Nekateri odseki članarino imajo, drugi se zanjo niso odločili.

Gorečnost posameznikov pridobiva MZA vedno novih sodelavcev med misijonskimi prijatelji po svetu. Iznajdljivosti posameznikov je pripuščeno iskanje vedno novih virov misijonske pomoči.

ODSEKI MISIJSKE ZNAMKARSKE AKCIJE se ustanovljajo po potrebi. Vodi jih Ožji odbor s predsednikom, podpredsednikom, tajnikom in blagajnikom. Vsak ima tudi Nadzorni odbor. Večina odsekov ima redne seje ali sestanke.

Aktivne odseke ima MZA sedaj v GILBERTU, Minn., kjer ga vodi glavna predsednica MZA ga. Anica Tushar. MZA CLEVELAND, Ohio, vodi predsednica ga. Marica Lavriša. Predsednica MZA CHICAGO, Ill. je ga. Gizella Hozian, znana kulturna delavka. MZA JOLIET, Ill. je v rokah gdč. Marije Jeretina. MZA MILWAUKEE vodi ga. Mari Coffelt. MZA FAIRFIELD, Connecticut, vodi g. Janez Hribšek. MZA NEW JORK je v rokah ge. Helene Klezin, odkar je zaradi bolezni odstopila ga. Anna Štalzer. G. Franc Medved skuša ohranjati sodelovanje v MZA MINNEAPOLIS, Minn.

Mimo odsekov, ki obstojajo tam, kjer živi večje število rojakov v istem mestu in okolici, ima MZA vrsto POVERJENIŠTEV. Posamezniki v njih zbirajo pomoč med rojaki, razpršenimi po širšem teritoriju. Med take štejeemo WINDSOR, (Maidstone), Ontario, Kanada, z go. Mimi Martinčič; LETHBRIDGE, Alberta, tudi Kanada, z go. Antonijo Fylypeczuk; gdč. Julka Zarnik, TORONTO; g. Ivo Medved v BATAWI, Ontario, Kanada, in g. Slavo Oven v MONTEREY, Kalifornija.

Zaradi razdalj so odseki povezani med seboj po Glavnem odboru in glavna tajnica Sonja Ferjanova zadnja leta posveča vse svoje življenje rasti MZA. Vsa pomoč se zbira in deli preko MZA, Cleveland, ki je uradno pred oblastjo države Ohio od leta 1975 priznana kot misijonsko-dobrodelna ustanova, prosta plačevanja davka za zbrane darove. Tako gre redno vsak dolar, darovan za misijone, v celoti na teren.

Postopek se je začel leta 1970. Pet let je organizacija bila na preizkušnji. Pravila (Charter) zanjo so bila pripravljena po sedanjem advokatu MZA - CMA g. Albinu Lipoldu, s pomočjo in na pobudo inž. Jožeta Želleta in duhovnega voditelja MZA. V odboru (Board of Trustee) je redno 15 članov in dva namestnika. Volitve so vsako leto na občnem zboru v dvorani cerkve Marije Vnebovzete v Collinwoodu, Cleveland. G. župnik Viktor Tomc je vsa leta MZA zelo naklonjen in v stalno oporo.

BOGOSLOVSKA AKCIJA ZA VZDRŽEVANJE DOMAČIH BOGOSLOVCEV in njihov študij je rodila v misijonskih deželah preko MZA že mnogo blagoslovljenih sadov. Dobrotnik prevzame kandidata, ki ga misijonski škof predlaga v pomoč. Daruje zanj štiri leta teologije po \$ 150.00 v ameriški valuti. Zadnji dve leti je bila vzdrževalnina na prošnjo iz misijonov dvignjena na \$ 250.00 letno.

Spočetka je bilo največ vzdrževancev iz Kitajske, Indije, Hong Konga, Japonske in Južnega Vietnama. Kasneje vedno več iz Afrike: Rwanda, Kenija, Ghana, Uganda, Tanzania in drugod. Vrsta kandidatov je študirala v domačih bogoslovjih, drugi v Evropi, posebej v Rimu na Propagandini univerzi.

Vzdrževalnine so prišle povečini od posameznih dobrotnikov v ZD in Kanadi, kasneje tudi ob posameznih odsekih MZA. Članice Marijine družbe v Gorici in Trstu so leta zvesto sodelovale. Dobrotnice iz Slovenije so doživele posvečenje vseh 6 vzdrževancev.

Pomoč je bila vedno poslana škofu v misijonih, ki je kandidata izbral med najbolj potrebnimi in obetajočimi.

G. Karel Wolbang je v KATOLIŠKIH MISIJONIH vrsto let objavljaval poročila o domačih bogoslovcih, ki jih je MZA vzdrževala. Mnogi so postali duhovniki in so dobri dušni pastirji med svojim ljudstvom. Msgr. Kerketta je v Indiji škof, več profesorjev in rektorjev v semeniščih. Eden je glavni vojaški kurat v vojski v Keniji, polno je garačev med mladino, posebej med salezijanci in jezuiti. MZA je vzdrževala v celoti 247 bogoslovcev, od katerih jih je 165 vztrajalo. Gotovo število jih izstopi, kar je razumljivo.

ŠOLNINA ŠKOFA DR. GREGORIJA ROŽMANA za študij misijonskega kandidata iz demovine za misijone ali misijonski apostolat med Slovenci doma je dosegla po več letnem zbiranju vsoto, ki bo omogočila študij oz. trajni štipendij kandidatom iz leta v leto iz obresti zbranega v ta namen.

POMOČ ZA NAŠE MISIJONARJE se že vsa leta zbira na najrazličnejše načine. Vsem misijonarjem duhovnikom, ki prosijo za sv. maše, jih že leta pošilja, v kolikor so na razpolago. Misijonski dobrotniki radi darujejo za sv. maše, da bi jih opravili misijonarji.

Največ pomoči je zbrano vsako leto iz misijonskih prireditvev v raznih odsekih MZA: od letnega piknika, preko misijonskega kosila ali zajtrka, srečolova, prodaje peciva (bake sale), itd. Nabirke med rojaki v krajih, kjer ni odseka, so blagodejne.

Posamezni darovalci s svojo velikodušnostjo vsako leto mnogo dodajo k celotni nabirki. Od darov uboge vdove do visokih vsot, ki včasih pridejo iz misijone ljubečih rok.

Članarina v odsekih prinese dodatne vsote. Posebej v Clevelandu, kjer je

popbudo zanjo dal rajni g. Matevž Tekavec in darujejo vsak mesec za sv. mašo za žive in rajne člane MZA in za vse naše misijonarje in misijonarko.

Od skromnih začetkov, ko je MZA razdelila letno lahko samo nekaj nad 900 dolarjev, se je sodelovanje razvilo tako daleč, da je mogla razdeliti leta 1980 nad 20.000 dolarjev, mimo bogoslovskih vzdrževalnin. V letih 1976 - 1980 je razposlala MZA \$ 121.592.30 pomoči preko clevelandske centrale in vsaj \$ 20.000 preko MZA Gilbert, Chicago in Joliet.

Vsakemu misijonarju in misijonarki, ki je želel, je bila naročena Ameriška Domovina z MSIP. Mnogi dobrotniki obnavljajo letno naročnino za posameznike na terenu.

Neimenovani dobrotnik v ZD je pred leti plačal za življenjepis škofa dr. Gregorija Rožmana, ki ga je Mohorjeva družba razposlala na vse dane ji naslove misijonarjev, ki so bili MZA ZNANI.

V posebnih nabirkah raznih let je MZA posredovala vrsti posameznikov večje vsote za posebne potrebe: s. Elizabeth Pogorelc in g. Emilu Čuku za kopanje vodnjakov; s. Danieli Šeme, o. Ivanu Obali in s. Mariji Andreji Šubelj smo kupili avtomobile; s. Ksaveriji Lesjak za šolo; s. Benigni Šteh za cerkev v Koelenhofu; s. Ksaveriji Pirc, o. Stankotu Poderžaju, o. Jožetu Cukali in večim drugim precejšnje nabirke za posebne podvige in potrebe v njihovem misijonskem delovanju.

VSA LETA RAZVOJA MZA se je sodelovanje izboljševalo, duhovna povezanost med sodelujočimi posamezniki in odseki poglobljala, pomoč vsem našim misijonarjem iz leta v leto zviševala. V anketi o imenu organizacije je večina želela, da ostane prvotno ime MISIJONSKA ZNAMKARSKA AKCIJA, s poudarkom na skromni poštni znamki. Kot je dr. Franc Puc lepo zapisal: „Naj postane vsem jasno, da Bog lahko s še tako majhno stvarjo kot je preprosta znamka, izpelje velike načrte.“

Ob srečanju oktobra 1977 12 odbornikov MZA iz ZD, Kanade in Chile, so bila leta 1977 v Scarboroughu, Ontario izboljšana Pravila MZA - CMA. Želja prisotnih je bila, da bi taka delovna srečanja imeli vsake tri leta v različnih krajih, kjer MZA bolj uspešno deluje.

Duhovno življenje sodelujočih se krepi ob medsebojnih stikih in prireditvah. Pisma, telefon, MSIP, obiski, vsak na svojski način pripomorejo do globlje duhovne povezave.

Misijonsko čuteči duhovniki so povsod za MZA velik blagoslov.

Dasiravno je poudarek v sodelovanju, da MZA pomaga VSEM slovenskim misijonarjem in misijonarkam na terenu in upokojenim v zaledju, je vendar redno precej darov za posamezne pionirje, ki jim posamezniki skušajo pomagati še posebej.

Zelo važno bi bilo pritegniti k sodelovanju mlajši rod, ki polagoma prevzema vloge svojih staršev. Ponekod so mlajši bolj misijonsko zavzeti, druge pa je nevarnost, da bo misijonska misel s starši zamrla.

Gorčično seme misijonske dejavnosti je zraslo v lepo drevo misijonske pomoči. S Paul Claudelom lahko rečemo: „Če bi vas Bog ne potreboval tam, kjer ste, bi vas tja ne postavil.“

(Sledi.)

MOJE „POČITNICE“ LETA 1982

S. FRANČIŠKA NOVAK OSU, Tajska

Kako hitro tečejo dnevi, tedni, meseci, leta, desetletja in končno življenje... Da bi znala čas bolje izkoristiti, ker konec tudi zame gotovo ni več tako daleč! Silno rada imam Veliko sv. Terezijo od Jezusa, rojeno 1. 1515. Po njenih spisih sem sledila njeno življenje. Letos bo minulo 400 let, odkar je tako zrela in voljna odšla k ženinu... Nekoč sem mislila, da je umrla v kar lepi primerni starosti 1515 - 1582! Zdaj bom v nekaj tednih dosegla isto starost, a sem še tako malo dozorela in pripravljena...

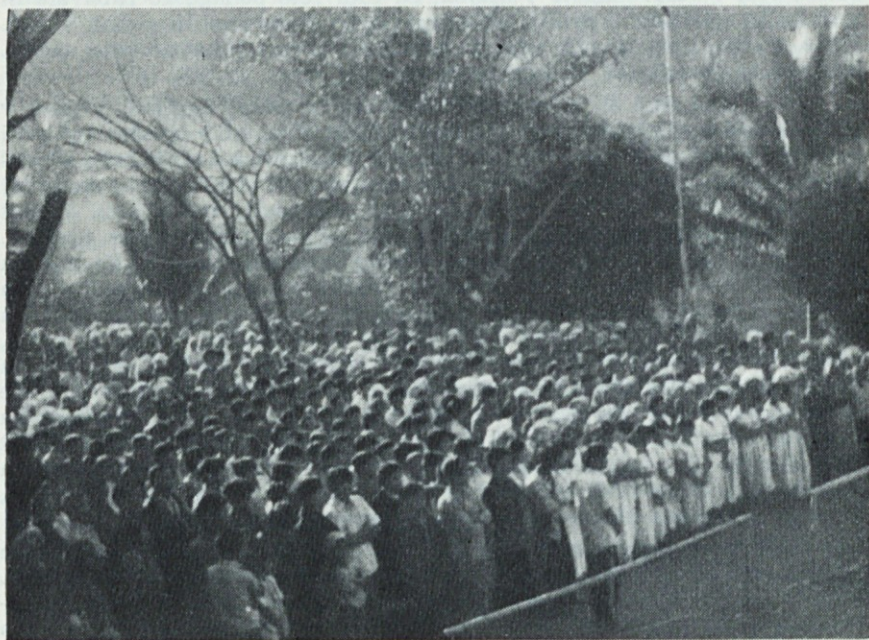
Naj nam velika simpatična redovnica sprosi še posebno v tem njenem jubilejnem letu, da bomo nekoč skupaj z njo slavili Božje usmiljenje. „Misericordias Domini in aeternum cantabo...“ Moram reči, da je letošnje leto že do sedaj bilo kar pomembno tudi zame. Takoj na koncu šolskega leta v drugi polovici marca smo imeli zelo lepe, kar dvojne duhovne vaje za šolsko mladino, najprej za mlajše, nato za večje tako fante kot dekleta na gori Suthep v hiši šolskih bratov s krasno lego in še lepšim vrtom. Dve že priletni sestri uršulinki sva s katehistinjo, nekdanjo učenko, z župnikom, kot „Mariji“, delili odgovornost za molitev, obrede, evangeljska premišljevanja, medtem ko sta dva mlada šolska brata, bolj v vlogi „Marte“, sijajno, pa tudi zelo pedagoško zabavala in vedrila to mladino v vročih popoldnevih in še zvečer in pozno v noč. Petje, godba, igre, tekmovanja so dopolnili, kar so duhovne vaje načele. Naj vse to obrodi sad za kraljestvo božje!

16. marca smo šli z škofom, župnikom in nekaj župljani v gore v najbolj oddaljeni betharramski misijon Mae Tho, ki je praznoval svoj srebrni jubilej. Štiri ure z avtom niso bile naporne, a zadnji del poti peš je bil prava pustolovščina. Dasi nas je misijonar Mirko že prej svaril, naj hitro odidem na pot peš, da nas noč ne preseneti, smo mislili, da pot ne bo tako dolga in strma in nekateri so se bali popoldanske vročine. Tako se je naš avto ustavil v megli prahu in peska, ko je cesta postala neprehodna in je bilo že čez pol štirih! Hodili smo gor in dol preko gora po kozjih stezah, prekoračili pet potokov, ki v suhi dobi niso nevarni, pa vendar je bila voda do kolen. Prehitro nas je zajela noč, temna in gosta, razsvetljena samo od zgoraj od krasnih, v tropični vročini se blestečih zvezd. Bile so res nevarne in naporne te 4 ure hoda, pa ne tako zame in za mojo družbo birmanskih beguncev; še najbolj za našega dobrega tajskega župnika, ki je 50-leten le slabega zdravja in ima precej teže kot tudi korajže. Šestdesetletni škof, ki je visok, suh in žilav, je šel hitro na čelu naprej. Še hitrejši od njega je bil pa še zelo mladi španski tajnik, ki je prišel nadomestit apostolskega pro-nuncijskega.

Malo pred deveto zvečer je pa že tudi zadnja skupina z župnikom srečno prispela in vsi smo se oddahnili in kmalu napotili k počitku. Preprosto, pa tako prisrčno slavje naslednji dan nas je globoko nagradilo za trude prejšnjega dne. Skromna lesena cerkva bi bila mnogo

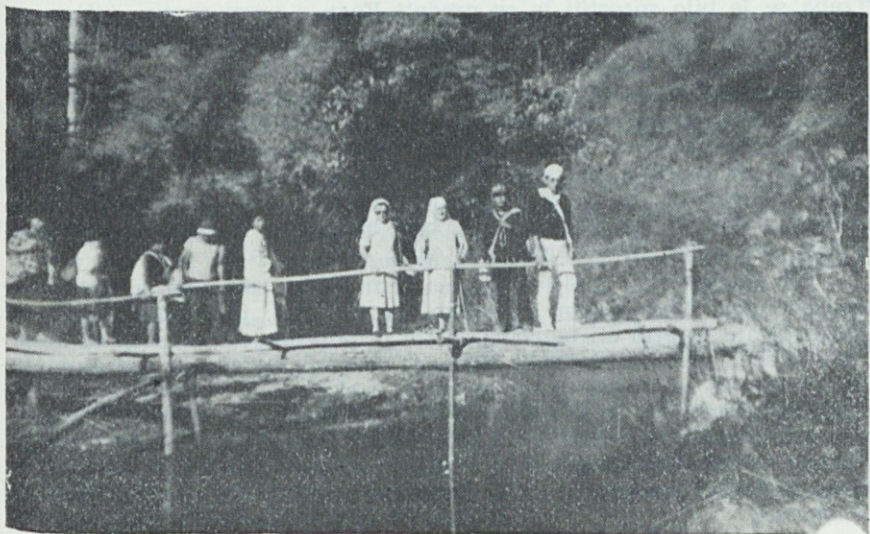
premahnja, tako je bila slovesnost na prostem nad potokom ali reko Mae Tho, ob vznožju gore, pred lesenim šolskim poslopjem. Karianski ljudje iz bližnjih in daljnjih hribov so napolnili dolino že v zgodnjem jutru. Kako pestra množica v svojih pisanih gorskih oblekah! Zelo preprost oltar na odru pred šolo, kak meter visok s škofom in duhovniki je bil obrnjen proti ljudstvu in proti dvigajočemu se soncu. Pogled je bil za nas zelo lep, a duhovniki so bili kot v žgoči peči. . . Pokora je bila vsa zanje, vedrina in zmagoslavje pa za božje ljudstvo. Bogoslužje je bilo večinoma v domači kariansščini, a škof je pridigal, nato birmoval v tajščini. Njegov zelo pomemben govor je prvi karianski duhovnik O. Sannan prevedel. Vsi smo eno, otroci nebeškega Očeta, odrešeni po Njegovem Sinu, napolnjeni z Njegovim Duhom. Vsi smo ena sama družina, eno samo božje ljudstvo: Karianci, Tajci, misijonarji. . . Moje misli so šle v Rim k sv. očetu. Ko bi sveti oče mogel videti ta preprosta gorska plemena, polna vere, upanja in ljubezni, pa tudi pristnega veselja in ponosa, da so sinovi in hčere katoliške Cerkve, katero so jim posredovali in odprli pot vanjo požrtvovalni misijonarji! Spremenili, izboljšali so njihov način življenja in jim posredovali največji zaklad vere. Po slovesnosti in še popoldne smo obiskali nekaj vasi, raztresenih po gorah,

Lepo v senci so Karianci prisostvovali službi božji ob 25-letnici misijona v Mae Tho na Tajskem, dočim so se misijonarji na odru pred lesenim šolskim poslopjem kar pekli na soncu, kot kaže slika desno.

Slovesnost srebrnega jubileja v Mae Tho. Škof na desni, naš rojak Mirko Tružnjak na levi ob ambonu s karijanskim duhovnikom. — Spodaj: S poti v gore med Karijance. Naša misijonarka je tretja od desne proti sredi.

in precej domov. Revščina je v lesenih kolibah na kolih, pa ne zane-marjena in brezupna, kot je morala zgledati, ko je misijonar prišel pred četrto stoletja. Sade gorski riž, koruzo, tudi nekaj zelišč, rede velike črne prašiče in okrog vsake hiše se sprehajajo male črne koklje z vedno ljub-kimi piščanci. Prašiči in kure najdejo zavetje ponoči v spodnjem delu iste kolibe. Mak za opij je strogo prepovedan in ga nikjer nismo videli.

Naslednji dan, po zgodnji sv. maši smo se napotili nazaj do ceste, kjer nas je v tistem prahu čakal avto. To pot smo hodili manj kot štiri ure v svežem gorskem zraku, ko sonce še ni pripekalo. Ko smo prekoračili zadnji, peti potok, mi je nekdo ponudil roko, da se dvignem na breg. Z levo roko sem nerodno udarila ob skalo in si malo pokvarila levi prstanec. Moram reči, da je bilo mnogo manj težav z njim kot z zlomljeno desno roko na ljubljanskem ledu pred tremi leti. Bogu hvala za vse, tudi za male nezgode, ki nam pomagajo bolje razumeti večje križe drugih...

Najlepše doživetje pa so bile zame KARIZMATIČNE DUHOVNE VAJE na gori Suthep nad Chiengmaiem že proti koncu počitnic v začetku maja.

Šolski bratje sv. Gabriela so želeli imeti za duhovne vaje, zelo go-rečega duhovnika karizmatičnega gibanja iz Bombaya v Indiji P. Rufusa Pereira. Prve duhovne vaje so bile na koncu aprila za 60 bratov. Na druge, za katere je ostalo le 27 bratov, so povabili tudi nas. Pet uršulink se nas je odzvalo in g. voditelj je bil zadovoljen, da so bile tudi sestre zastopane. Tema je bila: „*Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edino-rojenega Sina, da bi se nihče, kdor veruje vanj, ne pogubil, ampak imel večno življenje.*“ Janez, 3, 16.

Vse je bilo preprosto, pa izredno praktično in tudi globoko, zahtevno. Treba se je bilo sprostiti in se predati Bogu z vsem svojim bitjem, z vsemi svojimi zmoglostmi in omejitvami, od rojstva in še prej pa do sedanjosti in preko nje v bodočnost.

Notranje čustveno zdravljenje pred izpostavljenim Najsvetejšim, potem zakrament sprave, splošen in privaten, to so bila globoka doživetja in še posebno *ponovni* „*krst v Svetem Duhu*“, ki smo ga vsi sprejeli po voditelju, ki je molil nad vsakim in mi drug nad drugim. Lilo je tisto jutro kot iz škafa, pa se je zdelo tudi to simbolično. Sveti Duh nas je obiskal s svojimi darovi, ki so bili bolj blagodejni kot dež za izsušeno naravo po dolgih mesecih popolne suše.

Nič manj ni bila ganljiva slovesnost fizičnega zdravljenja, tudi pred Najsvetejšim. Nad vsakim in vsako, ki je hotel, je voditelj molil za ozdravljenje boleznih ali bolečine, ki jih ni bilo mogoče zdraviti in kate-rih si močno želimo biti rešeni. Nihče ni naznanil čudežnega ozdravljenja tisti večer, ko so zdravi molili za bolne (nekateri tudi mlade brate) in bolni za zdrave. Vsi pa smo bili prenovljeni, pomlajeni, sproščeni, rešeni mnogih bremen, zaprek in ovir, predsodkov, katerih smo se prej morda le malo zavedali, a so nam bili v spotiko v tisti popolni predaji, ki jo Gospod od nas zahteva, da tako postanemo verodostojna priča Njegove Blagovesti.

V tej e duhovniški družbi je potovala naša misijonarka h Karijancem: Levo škof, zraven župnik in na desni mladi tajnik pronucija.

Energični indijski duhovnik, po postavi in obnašanju kar izreden „ALTER CHRISTUS“, je imel vedno pri roki svojo belo harmoniko, s katero je spremljal karizmatično petje pred obredom ali govorom, med in včasih še po govoru. Te pesmi v lični zbirki „SLAVITE GOSPODA - PRAISE THE LORD“ so bile vse pristno biblične, polne globoke vere, upanja, ljubezni. Bogu Hvala! Slavimo Gospoda!

Ko smo se vračali iz Mae Tho, smo se na poti ustavili v Mae Sarieng pri našem Mirku Tružnjaku. Obiskala sem njegovo novo cerkev, „lepo kot pripravljeno za ženina“. Posvečena je sv. Pavlu, zato je v njej lep leseni kip tega svetnika-apostola narodov, ki ga je izrezljal filipinski umetnik.

Mirko je zdaj na pastoralnem tečaju prav na Filipinih. On je skoraj edini iz te redovne družbe tukaj, ki zna angleško, je zelo nadarjen za jezike, kot Slovenci sploh.

Tudi letos sem bila vsaj za kratek čas pri beguncih. A zdaj sem mogla le k tistim, ki se odpravljajo kot emigranti v druge dežele.

Letos ne predavam na gimnaziji šolskih bratov franciščine, ker me je nadomestil moj bivši učenec prav na tej šoli, ki je zdaj na čienmajski univerzi končal z zlato medaljo in diplomo.

PISMA IZ VIETNAMA

Dolgoletni kitajski in vietnamski misijonar salezijanec ANDREJ MAJCEN, ki živi zdaj v Sloveniji, je v stalnem stiku z sobrati in nekdanjimi gojenci v rdečem Vietnamu. Naslednje izvlečke iz njihovih pisem nam je poslal že pred časom, a je vsebina še vedno zanimiva; iz nje spoznamo na verodostojen način, v kakšnih razmerah živi in se bori katoliška Cerkev v Vietnamu pod komunistično oblastjo.

Iz pisma salezijanskega bogoslovca Pham Viet Van-a iz Tan Ganga, začetek oktobra 1981.

„Pred dvema mesecema sem Vam pisal in se Vam zahvalil za 2.200 vietnamskih, ki mi jih je izročil naš inšpektor Jahn Ty, preko katerega ste nam to pomoč poslali. Hvala Vam in vsem, ki so sodelovali pri tem daru, ki nam je prišel prav tedaj, ko nam je bila pomoč najbolj potrebna.

Meseca julija sem ležal v postelji radi malarije. Zdaj čutim še veliko utrujenost in živčnost, podobno kot lansko leto. Prosim molitve za moje zdravje. Molite pa tudi za našo malo redovno skupnost, ki živi v veliki revščini. Tudi kristjani so revni, čeprav morajo garati od jutra do večera, da dobe vsaj kaj za pod zob. Zato je tudi naše apostolsko delo omejeno: Ob nedeljah pridejo ljudje k maši, dvakrat tedensko dajemo krščanski nauk, enkrat na teden imamo z njimi vajo za ljudsko petje, dvakrat pa vajo z zborom.

Naša ubožna kapelica je pokrita s pločevino, ki je pa začela rjaveti, pa pušča vodo na vseh koncih in krajih in voda cepa v prostor, kadar je dež. A nimamo denarja, da bi streho obnovili ali jo vsaj dali popraviti. Čakamo, da nam božja Previdnost kako pomaga. A tudi lesovje načenjajo bele mravlje. Veste, to je tisti les, ki ste ga Vi pustili v Thu Ducu in smo ga dobili leta 1976, da z njim in z blatom postavimo to kapelico. Bojim se, da se nam bo lepega dne borna stavba sesula...

Če bodo oblasti vsaj toliko strpne kot so tu sedaj, upajmo, da bo za vzgojo naraščaja nekoliko lažje, težko je pa, ker kar ni upanja na državno dovoljenje za posvečenje duhovniških kandidatov. Naša dva diakona sta lani prosila oblast za dovoljenje, ki dosedaj še ni prišlo. Kajpada je v takih razmerah delo za poklice posebno težko.“

Iz pisma delegata vrhovnega salezijanskega predstojnika, inspektorja John Ty-ja iz mesta Ho Chi Minh, koncem oktobra 1981:

„Zaposlen sem pred vsem v duhovnimi vajami za salezijance in hčere Marije Pomočnice in naše sodelavce ter za člane drugih redovnih skupnosti. Z udeleženci pogosto govorimo tudi o Vas in o Vašem delu med nami. Mnogi bi radi stopili v pisemski stik z Vami, drugi Vas pa toplo pozdravljajo.

Bivši kitajski in vietnamski misijonar Andrej Majcen SDB je v Ljubljani doživel obisk kitajskega sobrata Tse Ka, ki je bil njegov bivši gojenec, zčaj se pa pripravlja za vodstveno službo med sobrati v Hongkonku, kjer imajo salezijanci številne močne vzgojne postojanke.

V teh dneh pripravljamo „dan salezijanskega pomočnika“ (bratalaika, rečemo Slovenci) in njegovo vlogo v sedanjih okoliščinah, skladno z dokumenti vrhovnega predstojništva družbe in raznih generalnih skupščin. Pri nas je zdaj vsega skupaj le 12 sobratov laikov-pomočnikov, ostali so se ob krizi odzema industrijske šole poizgubili.

Duhovnik Fabian, ki je bil dolga leta v ječi (ker je organiziral 25-letnico prihoda Majcena in ostalih prvih štirih salezijancev v Vietnam), je sedaj pogojno izpuščen in živi kot delavec v šui Nhon-u. Upamo, da bo ta zadnji del kazni dobro preстал, a Vas prav lepo pozdravlja.

Jože Hinh pa je še vedno v tisti strogi ječi. Zaprt je že 6 let radi tega, ker se je drznil svojo novo mašo slovesno obhajati s svojimi starši.

Tu smo organizirali tudi sestanek naših bivših gojencev iz Saigona, Govapa, Xom-Moi-ja ter Bathona. Udeležilo se jih je nad 100, tako gojencev naše družbe kot hčera Marije Pomočnice. Vsi so pokazali veliko zavzetost za Don Boskovo duhovnost, v kateri hočejo še naprej živeti.“

Gospod Majcen h gornjemu poročilu salezijanskega provinciala v Vietnamu dodaja, da ga je bil sprejel leta 1952 kot siroto brez staršev. V letu 1960 je vstopil v prvi noviciat salezijanske družbe v Vietnamu. Pred 20 leti je napravil prve zaobljube, pred desetimi leti pa zapel novo mašo v cerkvi Marije Pomočnice v Turinu.

Iz pisma salezijanskega brata laika-pomočnika Tran Quang Dai-a koncem oktobra, ki je bil do razpusta salezijanske obrtne šole tehnik in profesor v njej:

„Predragi gospod Majcen! Gotovo me še poznate. Sem Vaš gojenec iz tehnične šole pri Saigonu in ste me Vi kot ravnatelj po tehnični maturi pripravljali s posebnimi konferencami in osebnimi razgovori za salezijanski noviciat.

Preden ste Vi morali zapustiti Vietnam, sem bil leta 1976 nastavljen na naši novo ustanovljeni župniji v Bathonu, ker so se vrata naše tehnične šole zaprle. Gotovo se še spominjate, kako smo tam blizu gozdiča kokosovih palm pripravili ob neki priliki z drugimi sobraty lepo kosilce. Srečni smo bili, da smo Vam že mogli postreči s skodelico riža, ki smo ga sami pridelali, zraven pa še z ribami, ki smo jih gojili v našem ribniku. Tudi z gosko in prašičkom smo Vas razveselili in še s sladkimi vietnamskimi sadeži. Lepo so odmevale po okolju lepe vietnamske pesmi, ki smo jih prepevali... Tako tudi jaz mislim na dobre čase, ki so se tedaj že začeli odmikati od nas in smo s strahom gledali v bodočnost.

Kaj pa sedaj, me vprašate? Nadaljujem s svojim poklicem in z apostolskim delom na našem misijonu, kjer sem skupaj z našim provincialom Johnom Ty-jem. Ker sem se pripravil tudi za katehista, sedaj poučujem vso mladino tukajšnje srednje šole, ki traja šest let, krščanski nauk in jih obenem skušam vzgajati v dobre kristjane, da bodo vzdržali v teh težkih časih. Imam na skrbi tudi petje, posebno ob priliki raznih večjih praznikov in pobožnosti. Ta mesec oktober smo opravljali roženvensko pobožnost. Pripravljamo pa se že tudi za praznik Brezmadežne in za Božič. Kajpada se lotim tudi vsakršnega drugega dela, zlasti takega, ki je bolj tehničnega značaja, da pomagam našim kristjanom na najrazličnejše načine. Tako sem sestavil mali voz, da z njegovo pomočjo prevažam ljudem razne potrebščine.“

Iz pisma „salezijanske prostovoljke“ Phuong, h kateremu misijonar Majcen poda tale uvod v razumevanje besedila: Andrej Majcen je v Vietnamu pobudil in vodil aspirantke za novi vietnamski žensko svetni institut „Prostovoljke“; še zadnji dan pred svojim odhodom iz Vietnama jim je dolgo govoril, vzpodbujajoč jih k zvestobi. Po petih letih razmer preganjanja vere, ko so morale kar molčati, so se mu oglasile in ga prosile, da bi v Rimu za njih skupnost dosegel pri odgovornih njih sprejem med Don Boskove družine:

„Prejela sem dve Vaši pismi, ki sta nam povzročili veliko veselje, ker ste nam preskrbeli dovoljenje, da naredimo prošnjo za zaobljube kot Prostovoljke Don Boskove družine.

V dneh 25., 26. in 27. avgusta smo opravile duhovne vaje in sam gospod inšpektor John Ty je prišel med nas ter nas uradno priznal kot skupino kandidatke te nove skupnosti ter nam dodelil kot duhovnega

asistenta gospoda De Petra. Le-ta nas bo povezal s predstojništvom salezijanske družbe in Hčera Marije Pomočnice, da se naša pravila potrdijo in bomo tako postavljene na trdno skalo in se s pomočjo božje Previdnosti razvijale v lepo skupnost. (Doslej je teh Prostovoljk samo 6.)“

Iz pisma bogoslovca Velikega semenišča v Saigону Antona Dunga, zadnjega oktobra 1981. K pismu uvodoma pripominja Andrej Majcen, da je bil ta bogoslovec salezijanski aspirant, a iz gotovega razloga ni bil sprejet v noviciat družbe, pa ga je on napotil v škofijsko semenišče v Saigону, v katerem je zdaj bogoslovec končal zadnje leto študija in čaka na vladino dovoljenje za mašniško posvečenje.

„Kot Vaš duhovni sin Vam želim obilo zdravja in milosti!

Končal sem bogoslovne študije in zdaj delam kot delavec in se kar se da lepo obnašam, da bi me spoznali za vrednega dovoljenja k posvetitvi. Med tem se notranje na ta dan pripravljam, ker želim biti zvest poklicu kot duhovnik Gospodov. Prosim Vas, da mi pomagate z molitvami tudi Vi!“

Iz pisma klerika Dinh van Nho-a, Nong Trung, tudi oktobra 1981:

Misijonar Andrej Majcen najprej tega klerika označi takole: To je eden tistih bogoslovcev, ki ne delajo po župnijah, temveč na nekem poljedelskem kolhozu. Bil je preje salezijanec in je bil menda že v četrtem letniku bogoslovja na papeškem Ateneju v Dalathu. Z drugimi petimi salezijanci je moral pod vodstvom sobrata laika-inženirja očiščevati razsežen teren, na katerem so potem nastavljali cevi za vodo in zidali stanovanjske barake.

„Prvič Vam pišem; sem Benjamin Vašega noviciata leta 1969-70. Sedaj pa živim v salezijanski komuniteti in delamo vsi skupaj za državo. Sedaj smo tu le trije salezijanci in smo si takole razdelili službe v skupnosti: Sobrat Vinh je predstojnik, jaz sem ekonom, Cuang pa duhovni vodja... Ves dan delamo na polju. Sadimo neke vrste bambusa za državo. Smo pa skupaj z drugimi redovniki: benediktinci, dominikanci, redemptoristi, sakramentinci in z bogoslovci škofijskega semenišča. Vseh nas je kakih 50. Novi način življenja prinaša kajpada svoje težave, na drugi strani pa nas dela podjetne in praktične.

Ljudje v okolju sploh ne vedo o krščanskem verovanju v Boga, toda nas imajo radi in z nami sočustvujejo. Ne smemo jih evangelizirati, toda z našim delom in življenjem pričamo o Kristusu.“

Pozornejše branje gornjih podrobnosti o razmerah za Cerkev in vero v današnjem Vietnamu nam razodeva junaštvo in vztrajno zvestobo tamkajšnjega katolištva in nas vzpodbuja k molitvi za te naše preskušane brate in sestre v Kristusu, pa tudi, da jim potom našega gospoda Majcena kaj pomagamo z denarno pomočjo, ki so je tudi potrebni.

KADAR PRIDERE MONSUN

O. JOŽE CUKALE S.J., Indija

Junij je mesec pričakovanja. Pravimo mu ašar, to je mesec upanja. Reke ostanejo zatonki.¹ Polovico arteških vodnjakov pa brez vode. Sonca pa ne pričakuj ves dan. Gotovo ne v trikotu med Bramaputro, Gangesom in Bengalskim zalivom. Pod Himalajo namreč čepijo oblaki kot koklje nad piščeti. Iz juga, iz Andamanskih otokov pa podijo vetrovi plahte megla, ki se objamejo nekje nad Kalkuto.

Džajnegar je majhno mestece med kanali, ki jim tukaj pravimo reke. V mesecu bojšak ždi pod ohlapom vročih sap, a kadar prve škropotnje udarijo po pločevinastih strehah in omočijo slamnate nadzidke, zaživi kot bi dregnil v mravljišče.

Čito je živahen fant. Srednje postave, živahnih oči, ki vidijo več kot bi utegnil pričakovati. Kadar se zasmije, se z njim zasmije cela rajda belih zob, ki se spričo temne polti in črnih stalinsko podvitih brčic bleščijo kot srebro.

Danes ima v žepu maturitetno spričevalo. Ob njem v vrsti koraka deseterica, da se jima mora umikati oni z lesenim plugom na rami, drugi na poti proti bazarju. Žene z medeninasto posodo ob bokih se plašno ustavljajo. „Dil me ke deko, dil me ke deko“ poskušajo oponašati šubrata, filmskega zvezdnika. „Ne glej na moj obraz, poglej mi v srce“, pojo zdaj že vsi, da si ženske še globlje potegnejo sari prek čela. Izza ovinka prihajajo iz državne gimnazije študentke s pridržanimi koraki in potišanimi glasovi. A Rahana je spet najglasnejša.

A Čito molči, Čaru pomenljivo pogleda Rahano in dregne fanta pod rebra. Čito zamahne s pestjo in zgreši Čaruv nos. Pač sreča, sicer bi zagorelo med maturanti.

„Nos za nos“, se obregne eden. A Manik, ki bere biblijo, ga popravi. „Zob za zob“, in če te kdo mahne po levem, mu nastavi še desno lice...

„In če te kdo kresne po nosu, kaj mu potem nastaviš?“ Prešeren smeh se udere iz rajde.

V Džajnegaru ni kristjanov, a mnogi bero koran in sveto pismo.

Le Čitu ni do smeha.

Čito ni srečen.

Njegov oče je zapisnikar na sodišču. Pravijo mu mohuri. Za to provincijalno mestece kar imenitna oseba. Ko se vrne s poslov pri mestnem sodišču, se sprehodi po polju svojih treh akrov zemlje. Ko se nagne riž v svojo zrelost, ni boljšega žanjca od Čandra. Za par tednov si izposodi počitnic in takrat se mu prsa napno od ponosa, gledajoč polja, kjer Bengalec nabira svoje zlato in vdihava čudovit vonj, ki hlapi iz rižnega klasja. Na večer pa Čandra rad prebira Gito. Redko vzame v roke Koran, ki ga je pri-

¹ Zatonek = vrhniška raba, kjer se Ljubljani umiri.

nesel Čito od Bog ve kod, in biblijo, ki zaprašena leži na polici. Čitu je najbolj všeč Marksov Kapital, oče pa zmerom sršenosto gleda na sina, kadar ga zaloti pri branju. „Tuja navlaka.“

„Zapad je brez Boga. In krvoželjen tudi. To ni za nas!“, pribija oče.

Temnomodri oblaki so se združili, sklonili nizko nad mestece in skoro zašli med vejevje kokosov in mango dreves. Soparico je zamenjal prijeten hlad. Prve kaplje so udarile na mlada čela. Četa se je spustila v dirko, kdo bo prvi dosegel verando ponosne Rajeve hiše, vaškega zemindarja. A ploha je bila hitrejša. V dveh minutah so bili vsi premočeni.

Čito ni pohitel. Vse je teklo od njega, ko je stoično stopal kljubujoč vodenih plahtam, ki so drle izpod neba kot za stavo. Pobeljene stene hiš, ki so bile domala popleskane z volilno propagando, so bile namah umite.

Indira drži na plakatih v rokah bodalo in s policijo preganja ubogo rajo. Umetniki z levece slikajo predsednico kot krvoločno boginjo Kali, ki lastno-rčno mori svoje politične nasprotnike na levici. Povsod znaki krvi. Tudi nepismeni so znali brati. kam bo treba voliti. Oni z desne še zdaleč niso bili kos levičarski kampanji. V primeri s prvimi pravi lenuhi. Čito je prisedel.

„Govorček, Čito!“ so vsi vprek zahtevali. Radi so ga poslušali.

„Ta človek veliko ve, ker veliko bere.“

„Pa tudi rad pomaga, če je treba.“

„Jemlje tam, kjer je kaj, in daje tja, kjer ni.“ To je rekel Manik, da bi Čita spravil k besedam. Čito je zares nekoč z nekaterimi pajdaši v eni noči požel polovico riževega pridelka po lehah zemindarja Molla. Pridelek so prodali prekupcem tako spretno, da jim policija ni mogla do živega. Desetorici poljskih delavcev ni bilo treba stradati tisto leto. Policija je slutila, kje so krivci, in Molla je podkupoval, da bi prijel tatove. A ostalo je tako, kot je bilo na začetku. . .

„Njegov stari je mohuri.“

„In prijatelj polovice policijskih uslužbencev.“. . .

„Govorček!“ je spet udarilo iz študentov, ki so se nemirno primikali k Čitu.

V dalji je bobnelo, kot daljno udarjanje tisočerih bobnov, včasih pa bolj tiho in z govoric, kot bi kje na koncu vasi lahno udarjal na bronaste pokrove. Kadar je blisk presekal nebo, je zagorelo kot bi bila vsa Rajeva stavba v požaru.

„Čigava je ta veranda?“

Odgovor na Čitovo retoriko ni bil potreben.

„Koliko hektarjev zemlje ima njen gospod?“ Pri zadnji besedi je bilo čutiti dovršen povišek v fantovem grlu, ki je zvenel že grozljivo.

„500 hektarjev,“ je presekal eden.

„In koliko jih ima tvoj oče, Žontu?“ Fant je sklonil glavo v zadregi, ker je Raj s spletkarjenjem in podkupovanjem ugrabil njegovemu očetu vse, da je tako razširil svoje posestvo. Čudna tišina je stopila vanje, neprijetna, kot da bi čutili, da bo zdaj zdaj udarilo izpod neba.

„In koliko jih ima Molla?“

„200 akrov več od Raja.“

„To so pijavke, črvi, ki glodajo po naši zemlji. Angleži so si oprali roke in prepustili zemindarjem, da iztiskajo davke iz nas, ne meneč se za množice, ki so vržene na milost in nemilost v roke tem novim maharadžom!“

„Ko bo stari Molla odšel k Alahu in se bo Raj preselil v nirvano, čigavi bodo silosi in s slamo natlačene bale za prodaj?“

„Njuni sinovi bodo igrali podobne igre v Džajnagoru z nami.“

„Zemlja mora biti last tistega, ki jo obdeluje. Ali govorim jasno?“

„Črva, ki se redi na račun drugih...“, je povzdignil Čito.

„Je treba streti!“ so se zablistale oči in zobje Čaruju.

Čito je vstal, mu stisnil roke in mu prišepnil, naj pride zvečer k njemu. Šla bosta na partijski sestanek.

Veranda se je pričela izpraznjevati. Tisti ki so ostali, so jeli debatirati. Nasilja, ki so ga pričeli nekateri bengalski uporniki pred sto leti v Midnapuru proti Angležem, so rodila protinasilje. Okupator je pričel z bolj refiniranimi represalijami. A Gandidži jih je ugnal v kozji rog z „šatogroho“, z nasiljem bojkotiranja na vsej indijski ravni.

„Angleži so uvedli stroje za hitro pridelovanje soli. Gandidži je razglasil bojkot in pozval ljudi, naj pripravljajo sol doma, in stroji so pričeli Angležem rjaveti.“

„Kolovrat je začel prepevati svoje stare pesmi po Indiji in „švadeši“² blago je preplavilo angleški trg. Indijci niso hoteli kupovati tujega blaga. Tudi tukaj je Angležem spodletelo.“

„Morda bo Gandijev nenasilni program uspel tudi na Poljskem!“, je pristavil očalar, ki se ga je prijelo ime „bookworm“.

Čito ni preslišal bodalca.

Na partijskem sestanku so mu naložili nalogo, ki mu ni bila čisto nič všeč. Dva človeka morata iz mesta izginiti... Zato ni bil srečen. Starša sta nekaj slutila in v družini Čandra je prevladal preplah, strah, ki se je že premikal v grozo. Duh nasilja nima prostora v duši Indije. Življenje je vendar božji dar...

A grožnje na zidovih, odmev volivnega boja, so ostale dejstvo. Kino predstave so bile v polnem zagonu in prisluškovale skritim željam in naklepom mladih ljudi. Najboljša šola za nasilje in razvrat.

Z mitinga je Čito prinesel dvoje točk v svojem zapisku:

1. V letu 1918, ob prvoletnici oktobrske revolucije je Lenin zapovedal, da ni pravi komunist, ki ni pripravljen na lastno roko pomesti s svojimi najbližnjimi sorodniki, kadar partijska zahteva. 2. V letu 1943 je indijski prijatelj Tito zaklical komunističnim voditeljem jugoslovanskega odbora, da je treba likvidirati med komunisti vse omahljivce! Vsa sredstva so dovoljena, kadar so partijski interesi na kočki.“

Pod večer je dež še vedno zgovorno prišepetaval streham, pridno pomival

² Iz domače tkanine izdelano.

nekaj ozkih asfaltiranih potov, da so se umita blestela v osenčenost dreves. Bele kaplje so odskakovale od tal in se odtekale kot pinjeno mleko, vmes pa so se nagi otroci, ki bi jih bil italijanski Rafaello vesel, kosali v teku, padali v deževne tokove, ki so jadrno drveli nekam proti Saptomuki³ velikega kanala in v Ganges. To je bil festival prvega dežja, ki je s svojim šumom in skrivnostno muziko opajal mladino in jo večkrat prepil. Pravijo, da prve plohe ozdravljajo vsakršne izpuščaje, ki jih povzročajo kožni izcedki neusmiljenega tropskega neba.

Pozno v noč se je vrnil s sestanka. Mati Devi je prižigala agarbati paličice pred božico in malo svetilko s kokosovim oljem.

„Kaj ga spet lomiš, ma?“ jo je sršenasto nahrulil Čito, ko je videl klečati mater pred boginjo Kali. Hotel je še nekaj naplesti, pa ga je oče, ki je takrat skočil pokonci, prijel za vrat, ga pritisnil k tlom, da mu je glava trikrat potrkala pred malikom. A Čito ni ugovarjal. Očetu ni mogel.

Pri sosedu so odprli radio. Ni bila Tagorjeva večernica, marveč prenos iz hindu filma, ki je pomirjal nemirne večerne ure. Korbani je v filmu pel: Ap džaj se, koj ej aje:

Če pa le kdo stopi na mojo pot,
eden takih kot ti, oj potem
bo spet vse lepo, lepo, O.K.

Ko se je Čito umaknil v svoj kot, se je mati Devi sklonila k Čandru in mu šepnila.

„Kaj, če bi ga oženili?“ . . .

Drugo jutro je Čito obležal. Tresla ga je mrzlica.

Nekaj dni poprej, to je prvi dan ašaria se je ustavil v bližnjem Mathurapurju popotni človek. Bolj podoben menihu kot prosjaku. Z brado, ki je plavala kakor poetu Rabindranatu, odet v sufron, in s potezami Ramakrišna, v katere je Bengalija do vrat zaljubljena, saj visi s sten vsakega hindujskega doma. Neke vrste vrač, ki ima lek za vsake vrste bolezni, tako se je raznesla novica. A kmalu je ostal pozabljen na verandi zapuščene, na pol podrte občinske hiše. Dobri ljudje so prinašali pobožnemu menihu vsak večer malo riža in omake iz bengalske leče. Tam je bilo brezveterje in stoletja staro pipel⁴ drevo je verandi delalo edino družčino.

Dež se je zaganjal, pa spet odnehal. Z dežjem je rasla tudi bolnikova vročina. Čito je dobil že lepo množ talismanov, ki mu jih je navezala mati na zapestje in na členke nog. To so majhne bakrene puščice z molitvami k bogovom, ki jih prodajajo v bližnjem templju Kalamandir, kjer sedi Šiva, gospodar življenja in smrti. Dokler ni prišel zdravnik iz Kalkute, ki je nekoč ozdravil Čandrovo ženo ob porodu. Ta je naročil prevoz v bolnišnico v Diamond Harbour, brž ko pade vročina.

A vročina z mrzlično tresavico ni ponehala. Bolnik je padal iz delirija v delirij, pa se spet prebujal. Zaripel v obraz kot da se je navžil strupenega

³ Saptomuki = Sotočje Sedmerih rokavov.

⁴ Pipel je zelo upoštevan – listi služijo kot cigaretni papirčki.

„kolka“,⁵ z rdečim podplutjem v očeh je krožil po stropu in že ni nikogar več poznal. Od časa do časa je kričal.

„Murdabad“! ⁶ Bojni klic revolucionarjev iz Midnapurja, tam onstran Gangesa. Potem je potišal in klical Rahano.

Menih Abšikanand je slišal o nezavestnem študentu in se odpravil na pot.

„Ma Kali, reši mi ga, vsaj tokrat. Zlato ovratnico ti obesim na tvoj tron v Kaligat, je mati jokala pred kopcem in si pulila lase, da so stopile solze v oči sosedom, ki so posedali na obisku.

Rezek jek kovane popotne palice meniha se je zmerom bolj približeval bolnikovemu oknu. Visoka postava Abšikananda se je nenada ustavila pod oknom. Ljudje so staknili glave in šepetali.

„To je krščanski šadhu.“

Res je prišlecu bingljal velik lesen križ na prsih, ko se je sklonil k oknu.

Nekateri obiskovavci so stegnili svoje vratove in drugi spet vihali nosove.

„In če pomore mojemu sinu, me malo briga, katerega Boga oznanja“, je uganil njih misli stari Čandra. Povabil je meniha, padel na kolena pred njim in zajokal.

„Ozdravi mi sina, če moreš, božji človek!“ Dvignil je glavo in roke razprostrl kot pred božanstvom. Popotni ga je dvignil in peljal očeta k postelji, kjer je bolnik že težko dihal.

Fant se je vzel na postelji in zakričal. Potem je kot besen začel otepati z rokami, medtem ko ga je Abšikanand gledal s svojimi velikimi temnimi blagimi očmi. Ujel mu je obe roki in ju pridržal.

„Tumi ke? Kdo si?“ so spraševale globoko vdrte oči bolnikove.

„Čito, Jezus me pošilja k tebi. Prinašam ti blagoslov.“ Kot olje so tekle popotnemu besede iz ust. Bolnik je spet izgubljal zavest.

Žalostne so bile oči preroka. Čez čas jih je zaprl in pričel na tihem moliti, potem je izgovarjal prošnje glasneje in prehajal v pesem. Ustavilo se mu je. Ni zmogel več glasu iz sebe. „Tukaj so na delu temne sile.“ Menih se je ozrl po zatemnjeni sobi in opazil okvirjeno podobo božice Kali. Sovražno ga je gledala in mu kazala svoj temnordeči kljubovalni jezik. Stopil je k podobi in jo potegnili s stene ter vrigel v kot.

Ženske so zaječale in si pokrile glave.

Abšikanand je spet sklonil glavo in molil in se nemirno prestopal.

„Kdor ima talismane in maduli ⁷ na rokah, na vratu, na nogah, kjerkoli so, vrzite jih skozi okno“, je zapovedovalno dvignil svoj glas, ki je zgubljal svoj žamet in dobil preroški bariton. Čitovi trije bratje so se zganili in pričeli šariti po policah, med tem ko sta Čitovi sestri, ki sta doslej mirno ždeli v nekem kotu, pričeli boječe odvezovati bakrene medaljončke s Čitovega za-

⁵ Kolk = rumeno cvetni grm – samomorilci ga rabijo kot uspavalno sredstvo.

⁶ „Naj pogine!“

⁷ Bronasti drobni uroki na vratu ali lakteh.

pestja. Čito se ni ganil. Zdi se, da je padel v polnezavestno spanje. Sanija-siju so se usuli močni že osiveli kodri čez čelo, ko je molil. Počasi je melo-dično žuborenje prešlo v tiho uvezanost napeva: Usmiljeni Oče, ki vse ustvar-jaš, ohranjuješ in vladaš, ki ljubiš in ozdravljaš, kar je zlega v človeku, ne presliši moje prošnje za tvojega otroka Čita, ki leži bolan na duši, na telesu, iztegni svojo usmiljeno očetovsko vseozdravljajočo roko in dotakni se ga s svojim zdravjem.

Bišo Pita he Probhu
amar prarthona ei sudhu,
tomar koruna hoite bonchito na hoi kobhu.

Za to te prosim, v imenu Tvojega sina Jezusa Kristusa. Amen.“

Sadhu se je umaknil na verando. Razen matere Devi so vsi odšli z njim.

Misijonar se je vsedel na rogoznicu, ki mu jo je prigrnil hišni gospodar.

Smehljaje jih je gledal za trenutek. Pogled se mu je vprl v nebo in preko verande na zelenino, ki je kakor čez noč privrela s suhe trave.

„Zemlja je lačna. Glejte, kako vpija vodo. Vaši vodnjaki se polnijo. Bog je dober. Vsi moji studenci izvirajo iz tebe, pravi poet svetega Izročila. Ali ne čutite, kako vas žeja po živem Bogu? Mojo dušo žeja po živem Bogu, kdaj pridem in se prikažem pred Tvojim obličjem, Gospod?“

Odprtih oči in ust so strmeli v besede, ki jih prej še nikdar nišo slišali. Pridigarju je navrel na usta psalm, ki ga jim je zapel:

„Odpri usta in napolnil jih bom“...

To je nekaj novega. To je, za čemer so zmerom želeli, Mir. To so besede človeka, ki jim prinaša mir. Začel je napev in skoraj vsi so z njim potegnili:

„Tumi amar bondhu, džisu,
Ti, Jezus, moj brat na potu, moj prijatelj!“

Udarile so dlani ob dlani, glave so se zibale v melodičnem taktu. Abi-šikanand je odprl evangelij in bral iz evangelista Luka v četrtem poglavju:

„Duh Gospodov je nad menoj:
zato me je mazilil.
Poslal me je, da oznamim blagovest ubogim,
jetnikom oproščenje in slepim pogled...“

Danes se je to pismo izpolnilo, kakor ste slišali...“

Čito je jetnik, pa bo ozdravljen, je slep, pa bo spregledal. Pridi, Jezus, pridi hitro in ga ozdravi, ozdravi ga, ozdravi, aleluja, Tebe slavimo, Tebe Jezus poveljučujemo, pridi Jezus, pridi rešitelj sveta, pridi naš mir, ozdravi Čita, ozdravi nam ga! Aleluja.“

Devi je pritekla iz sobe. Čito kliče.

Vstali so in se počasi radovedno primikali proti sobi, kjer je ležal bolnik. Dihal je mirneje in je prosil za kozarec vode. Oče ga je prijel za roko in čutil, da mrzlica popušča. Šel je klicat Abšikananda, a ta je molil. Ni si ga upal motiti. Menih se tudi jedi ni dotaknil, ki mu jo je pripravila Devi. Prečul je vso noč v molitvi z Bogom.

V jutru je bolnik, slaboten sicer, že sedel na postelji.

Čito je prepoznal prijatelja od včeraj. Potrudil se pa ni, da bi sklenil roki v pozdrav in sklonil glavo pred gurujem⁸ v žefranovi halji. S sabo je še zmerom vlačil torbo včerajšnjih dni z vso bridko ključovalnostjo mladega revolucionarja, ki mu je nasilje edina pot do novega sveta. A videc je videl skozenj, ne da bi mu bilo treba poslušati študentov problem.

„Ti še zmerom nisi ozdravljen, prijatelj. Trpiš na zelo hudi bolezni, ki te je skoraj zanesla v grob. To je dvom, nevera, zaverovanost vase, prevzetnost duha, ki se hrani s sovraštvom. Zarila se je v tvojo podzavest in tam grize. Ko se opomoreš, pojdi v kraj, ki se imenuje Morapaj. Tam boš srečal priletno ženo v belem, ki deli zdravila in še kaj drugega.

Videc je obmolknil, vzel iz majhnega lončka par kapljic olja in Čita mazilil na čelo. Takrat se je nekaj zganilo v bolniku. Sklonil je glavo in pozdravil.

„Mir s tabo, Čito. ko bom jaz odšel, boš ti stopil na moje mesto, da oznanjaš mir. In Tistega, ki te je ozdravil.“ Abšikanand se je poslovil. Po cesti so odmevali udarci popotne palice.

— — — — —

Ko je Manikova maši⁹ zbolela in ji noben kubiradž¹⁰ ni mogel odpo- moči, je ta povabil Čita, naj ga spremlja v tri ure oddaljeni Morapaj k čudo- delki sestri Magdaleni.

Pridružila sta se stotinam, ki so prišli, nekateri peš, drugi na nosilnicah, spet tretji s čolnom po reki do železnega mosta in preko njega v dispanzer.

Vsak dan ob sedmih zjutraj do opoldne, brž po kosilu v tropski vročini do večera je sestra med svojimi bolniki.

„Ti bolni Kristusi potrebujejo pomoči,“ se smeje šali z njimi, ko naroča svojim pomočnicam, kako naj prevezujejo gobave, s čim naj prečistijo zastrup- ljene rane, kakšne tinkture naj uporabljajo za želodčne bolnike. V njenem ble- dem obrazu, kamor se je v teku desetletij zarisalo stotero brazd sočutja, najdeš grozljive zgodbe trpljenja, ki zagorijo v upanje, ko jim pokaže križ in simbol Tistega, ki ozdravlja.

„Jezus ozdravlja, Magdalena ne zna nič.“ šepete muslimanom, hindom in kristjanom, ki prihajajo k njej za pomoč. In mnogi ozdravijo čudežno.

Vsakdo poljubi križ, ki mu ga nudi Magdalena, in nihče ne odreče. Večina poljublja Kristusove rane, da jih mora biti nebeški Oče vesel.

„Torej tvoje ime je Čito? Slišala sem o tebi. Velik grešnik si, Čito, ali Jezus je usmiljen.“ Magdalena pakaže na križ.

„Kdo je ta?“ se dela fant nevednega. V dnu duše bi rad slišal iz ust misijonarke zgodbo o križanem.

„Eden, ki te ima resnično rad in te je pripeljal k meni.“ Čito se nagonsko oddalji, a ga Manik spet potisne v vrsto. Dve dolgi vrsti, ki sežeta do kanala,

⁸ Guru = duhovni vodja.

⁹ Maši je teta = mamina sestra.

¹⁰ Kubiradž = vaški padar.

Čito - partijec

Čito - spreobrnjenec

čakata na zdravila in na Magdaleno. Čito je že spet čisto blizu in nuna mu ponudi stol. Ob mizici je primaknila križ.

„Sestra Magdalena, odkod ste doma? Kdaj ste prišli v naše kraje?“

„Saj to ni važno,“ je stisnila ustnice v čisto Magdalenin smehlaj, ki tako prija ljudem! „Moj dom je ob Dravi, v Sloveniji, če hočeš vedeti, in zdaj veš ravno toliko kot prej.“

„Ali ne bi hotel postati njegov učenec, Čito?“ je Magdalena pretrgala svoje delo.

„In kaj moram storiti?“ je kot iz navade vpraševal študent.

„Odpusti, kot je odpuščal On, in ljubi, kakor zna On.“

Tisti, ki so prejeli svoj zavoj zdravil, so se sklonili in poljubili križ. Tudi Čito se je v smehu vzravnal in potem počasi sklonil svojo glavo in poljubil razpelo. Njegov obraz je dobil nekaj sijaja sestre Magdalene. V roke mu je tudi stisnila naslov, kje naj išče dalje. Bibel Center - Calcutta.

Čito je našel, kar je podzavestno iskal že dolgo.

Njega, ki „izpušča zatirane v prostost“ (Lk 4, 14).

To je resnična zgodba njegove poti v Damask. A ta zgodba je le začetek. Od Damaska naprej ostaja Čitu še dolga pot, posuta z trnjem.

Misijonar in njegovo delovanje med pagani je najučinkovitejša protiutež delu rdečih propagandistov v deželah tretjega sveta. Kdor misijonarju pomaga, dela proti komunizmu.

Z odprtimi očmi po lepem otoku

Rektor JOŽE KOPEINIG, Koroška

Nimam namena opisati svojega potovanja na Taiwan in po tej lepi vzhodni deželi, ki se je prej imenovala Formoza, kar pomeni lepa in ljubka pokrajina.

Res je privlačna, a vendar le bolj v primeri s tamkajšnjimi bližnjimi otoki in vzhodnoazijskimi deželami.

Taiwan je bogata, gospodarsko, tehnično in družbeno visoko razvita država. Skoraj se mi je zdela kot azijska švica z vsem napredkom, ki mu botrujeta marljivost in iznajdljivost kitajskega človeka, posebno pa družbenopolitična situacija in tudi pomoč iz Zapada; ta je vsaj gospodarsko podpiral taiwansko politiko, dokler je videl v njej neko zaščito pred vsekitajskim komunističnim pohodom.

V zadnjih letih so se svetovna politična ravnotežja močno premaknila in odkar so Združene države Amerike in druge zapadne države sklenile s celinsko Kitajsko kompromisne politične in gospodarske pogodbe, se je politična situacija na Taiwanu močno spremenila. Taiwan čuti vedno močnejšo izolacijo v svetovnopoličnem oziru, in ni lahko krmariti 18 milijonskega prebivalstva, od katerega so 4 milijoni begunci s celinske Kitajske. Nacionalistični in militaristični taiwanski antikomunizem, ki živi vsaj deloma še od upov ali utopije, da si bo osvojil celinsko Kitajsko, pa izgublja spricho vedno večje ideološke praznine ter usužnjujočega materializma močno svojo prepričevalnost in vplivno moč. A bežni vtisi seveda nikakor ne dovoljujejo kakršnekoli ocene družbenega položaja. Kdor prihaja kot tujec v tujo deželo, naj samo gleda, posluša in še enkrat gleda in posluša, in naj si ne drzne izreči že kake sodbe, ker bi bila nujno površna in enostranska.

O Indiji sem bral, da kdor jo obišče za en teden, lahko napiše knjigo o njenih čarih; kdor jo obišče ze en mesec, napiše samo še kratek članek o njenih skrivnostih, kdor pa jo spoznava eno leto, si ne drzne sploh še kaj napisati.

Ker sem se mudil samo teden dni na Taiwanu, smem torej napisati samo kratke beležke svojih vtisov.

Ko sva se vračala s prijateljem iz Avstralije, kjer sem obiskal brata in njegovo družino, sva se ustavili na Taiwanu, da bi obiskala tam dva prijatelja. Prvi je vietnamski duhovnik Jožef Vu Kim Chinch, ki je študiral 11 let v Innsbrucku in ki ga je podpirala župnija št. Peter na Vašinjah, kjer je obhajal tudi svojo novo mašo.

V času svojega študija je prihajal s svojimi vietnamskimi sošudenti večkrat v Tinje, kjer smo ga vzljubili kot prijatelja in kateremu sem obljubil obisk „ob prvi priložnosti“. Sam nisem slutil, da bom mogel uresničiti svoj sklep že dve leti po dani obljubi.

Poleg Jožeta sem želel obiskati drugega vietnamskega rojaka, ki je študiral v Innsbrucku, in ki ga je podpirala župnija Velikovec, dr. Janeza Doona, ki zdaj že poučuje filozofijo na Katoliški univerzi Fu-jen.

Na Taiwanu pa delujejo še trije slovenski misijonarji: sestra Roza-

Dr. Janez Janež iz Lotunga na Taiwanu v razgovoru z obiskovalcem Jožetom Kopeinigom.

lija Brilej, duhovnik Franc Rebol in zdravnik dr. Janez Janež. Sestro Rozalijo Brilej in dr. Janeža sem mogel tudi osebno obiskati, z misijonarjem Rebolom pa sva se dobila samo po telefonu, kar je bilo obema zelo žal.

Spoznal sem seveda mnogo drugih misijonarjev in predvsem njihovo delo na raznih področjih.

Delo misijonarja je zelo razsežno in raznoliko, ker ne gre samo za neposredno oznanjevanje evangelija, temveč šele bolj za rahljanje zemlje, v kateri naj počasi vzklije krščanstvo.

Poleg dušnega pastirstva na župnijah vidijo misijonarji še večjo važnost v inkulturaciji evangelija v novi taiwanski družbi. Gre za vsajanje krščanskih semen v bogato kulturno in versko tradicijo kitajskega naroda in za plodno spojitve lastnih vrednot tega tako častitljivega naroda z vsebino evangeljskega sporočila.

Tej nalogi se misijonarji posvečajo v prvi vrsti s šolami, z lastno radijsko in televizijsko postajo, z raznimi izobraževalnimi centri in pobudami za odrasle in mladino, predvsem pa z lastno katoliško univerzo Fujen. To univerzo z raznimi fakultetami obiskuje 13.000 študentk in študentov. In če tudi je od več tisoč študentov samo nekaj odstotkov kristjanov, je vendar posredni vpliv te ustanove na miselnost in odnose izobražencev do krščanstva velik.

Poleg temeljite izobrazbe v raznih svetnih vedah se študirajoča mladina le tudi srečava, seznanja – četudi včasih zelo zadržano – z

evangelijem, s krščanstvom in s Cerkvijo. Razen katoliške univerze Fujen so jezuiti ustanovili s pomočjo dobrotnikov iz Amerike in Nemčije sodoben radijski in televizijski študijo, ki zaposluje okoli 100 visoko usposobljenih sodelavcev. V teh študijah pripravljajo radijske in televizijske programe s prvovrstno zgodovinsko, kulturno in versko vsebino in jih dajejo na razpolago državni radijski družbi.

Tak način posrednega misijonskega dela je zelo učinkovit, ker pomaga dvigniti duhovno in kulturno raven celotne družbe in hkrati omogoča, da se na nevsiljiv, a dostopen način posredujejo osnovne človeške in krščanske vrednote. Oznanjevanje evangelija je prepričljivo šele, če ga spremlja tudi socialno-karitativno delo. Taiwanska Cerkve zelo veliko stori za umsko prizadete in pohabljenе otroke, vzdržuje mnogo otroških vrtcev in omogoča predvsem revnejšim slojem, da pošiljajo svoje otroke v take zavode. V domovih za stare in v bolnicah skrbijo za bolnike, za katere ne poskrbi dovolj državna socialna mreža.

Vsepovsod sem se mogel prepričati, kako se misijonarji trudijo za versko in svetno delo med kristjani in kako le-ti zavzeto sodelujejo v dobro organiziranih apostolskih skupinah ter delovnih kroških župnijskih svetov.

Samo za telefonsko dušnopastirsko službo in za posvetovanje za življenje imajo jezuiti v majhnem mestu Hsintschu nad 70 prostovoljnih sodelavcev, ki so se za to socialno delo posebej izšolali.

Ko sem bil neki večer pri izobraževalni prireditvi v farnem centru istega mesta, sem se čudil, ker je prišlo nad 300 mater in očetov k predavanju o vzgojnih vprašanjih. Vprašal sem tamkajšnjega župnika, kako take prireditve naznanijo. Ko mi je odgovarjal, so se mi začele „cediti sline“ in sem mislil na naše župnije in na Tinje.

Župnik prireditve v cerkvi samo naznani, a njegovi pomočniki nagovorijo druge delavce in nastavljence v trgovinah, po šolah, v obrtih itd. Ni problem deliti vabila, ker ljudje radi prihajajo. A brez teh prostovoljnih pomočnikov in navdušenih sodelavcev bi seveda ne šlo.

Srečanje s starejšimi in mlajšimi misijonarji raznih narodnosti, a ki delajo z isto vnamo za širjenje evangelija v današnji taiwanski družbi, predvsem med mladino, mi je dalo vsaj delen vpogled v sodobno misijonsko delovanje, ki je vsekakor težje kot v časih sv. Frančiška Ksaverija, o katerem je znano, da je kar množično krščeval in pokristjanjeval cele pokrajine in dežele. Seveda so korenine take krščanske pomladi včasih zelo hitro zamrle.

Dandanes je treba orati globlje brazde, da se seme evangelija ne posuši na površju, temveč vzkali in obrodi sadove v zavestnejši in plodnejši pripadnosti h Kristusu, ki je alfa in omega vse človeške zgodovine in ki je Gospod vseh ljudstev, plemen in narodov, ki je Bog tudi tistih, ki zdaj še časte razne druge bogove ali se zatekajo k drugim naukom.

Pri jutranjih mašah smo skupno s kitajskimi bogoslovci prosili in molili, da bi se Bog tudi temu velikemu narodu razodel kot Oče, ki so mu otroci rumene polti prav tako blizu in pri srcu kot vsi drugi, ki jih obseva eno in isto sonce na tej majhni Zemlji.

K jubileju br. L. Vidmarja S. J. v Indiji

Jezuitski brat Leopold Vidmar vstopa v 82. leto. Pred meseci je slovesno obhajal biserni jubilej svojega življenja in delovanja v Jezusovi družbi. Domači škof mu je poslal k prazniku tole lepo pismo:

Okroglolični Brat Leopold Vidmar s častitljivo brado. — Bogat po letih, mlad po duši in srcu. Z enaindvajsetimi leti je v svoji lepi rodni vasi zaslišal božji glas: POJDI ZA MENOJ! Poslušen temu glasu je zapustil očeta, mater in prijatelje, svojo lepo slovensko deželo in prišel v našo Bengalijo — vse življenje je posvetil Bogu in človeku. Delo je njegovo veselje in polnost zadovoljstva.

Kadarkoli dobi poziv za gradnjo, takrat skoči na noge in se posveti delu, z mladeniškim zagonom in z nalezljivim nesmehom na lichi.

Na žuljavih rokah in pod srebrno se lesketajočo brado pa bije zvesto in čisto srce. Ni samo delo, ki dela Brata velikega, še več pove njegovo veselje do življenja v službi in molitvi.

Preprosto iskren je, do viška delaven, neomadeževan značaj vabi mnoge, da mu sledijo na potu v misijonski poklic.

Naj dobri nebeški Oče bogato blagoslovi našega slavljenca v zdravju in do življenja skrajnih mej.

V imenu vseh

† Linus Nirmal Gomes s.j.
škof iz Baripurja. 24. Parganas.

RAZGOVOR Z A. HORVATOM SDB

Iz „MISIJONSKEGA LISTA“

Burundijski misijonar Avgust Horvat je po treh letih dela v Afriki prišel v domovino na dopust in obiskal tudi Koroško. Tam ga je „Misijski list“ vpraševal in Horvat je takole odgovarjal:

Po koliko letih misijonskega dela prihajaš v domovino?

Sem res še mlad v misijonskem delovanju v Afriki. To je moj prvi misijonski dopust. Tri leta bivanja med črnci so minila.

Od kod izhajaš in kako si prišel do misijonskega poklica?

Doma sem iz Prekmurja v Sloveniji, iz župnije Beltinci – vas Lipovci. Sem iz kmečke družine in imam še pet bratov in sester. Takoj po vojni, ko sem začel obiskovati šolo, sem našel doma v omari razne vrste revije, ki so izhajale pred vojno, in posebno so me privlačile: Katoliški misijoni, Zamorček... Že takrat sem o tem sanjal, za to tudi molil. V salezijanskem noviciatu in pozneje v „študentatu“ sem si začel dopisovati z različnimi misijonarji. Veliko sem molil in prosil našo nebeško Mater Marijo za pomoč.

Predstavi na kratko državo, v kateri deluješ?

Burundi spada med centralnoafriške države. Je med najmanjšimi afriškimi državami, saj meri okrog 25.400 km². Leži med Zairom in Tanzanijo ob jezeru Tanganika. Je pretežno gorata dežela – visoka planota, in zaradi tega ima odlično klimo. Ni prevroča, vlage dovolj, tudi vode, in zato je med najgostejše naseljenimi afriškimi državami. Na severu, kjer delujem, pride tudi 350 ljudi na km² in tam ni vasi in mest. Povsod po hribočkah so raztresene hišice.

Kakšne so značilnosti dela na tvoji misijonski postaji?

Cerkev je v tej državi že dobro organizirana. Vse je razdeljeno na župnije, pa čeprav so te župnije po površini, še bolj pa po prebivalstvu, ogromne – prave majhne škofije. Tako ima naša župnija, ki je med najmanjšimi v škofiji Ngozi, 36.000 prebivalcev in od tega je že okrog 30.000 katoličanov. Nekaj je protestantov, drugi so še pogani – animisti.

Glavna značilnost našega čisto verskega dela je utrjevanje vere, ker je Cerkev še mlada in nima nikakršne tradicije. Tako neprestano animiramo delo katehistov z duhovnimi obnovami, tečaji, duhovnimi vajami. Ti v glavnem poučujejo otroke v krščanskem nauku in učijo v misijonskih šolah – Yoga Mukama (katehumenat). Neprestano se vrste duhovne obnove za ljudi po skupinah, posebno pred prazniki: za božič, veliko noč. Začnejo se že dva ali tri mesece pred praznikom. Potem priprava na krst in poroko. To so stvari čisto verskega, duhovnega značaja. Potem pa je še karitativno delo, pomoč domačinom v gospodarstvu, gradnji – na splošno v vsaki stvari moreš biti vsaj malo „doma“. Za vse pridejo k tebi in te kar imenujejo: Ti si moj „starš“, moja mati – pomagaj mi.

Bi lahko napravil kakšno primerjavo med burundijsko mladino in našo? Kaj je značilno za njihovo mladino?

Napredek, tehnika jih še ni pokvarila. So zelo odprti. Radi se pogovarjajo. Zelo dovzetni so za vsako stvar. Radi se dajo voditi. Zaenkrat še nimajo velikih želja in so zelo občutljivi za vse ljudi, s katerimi živijo: radi pomagajo ostarelim, bolnim okrog sebe. Zelo radi prihajajo na vsa srečanja, na duhovne obnove in so kar žejni znanja in verskih stvari. O vsem pa radi debatirajo. Za vse je dovolj časa. Sploh je značilno za afriškega človeka, da se mu nikdar nikamor ne mudi. Tako tudi pri mašah, čeprav so dolge. Radi sodelujejo pri bogoslužju in hitro so pripravljeni pomagati. Tako npr. v postu pripravljajo ob nedeljah popoldne križev pot in ga sami vodijo, in to s tako dovtetnostjo, skrbjo! Prav tako ob navadnih nedeljah sami vodijo molitev rožnega venca. To je vse bolj razumljivo, ker še ne poznajo moderne tehnike in ne televizije. Vendar mnoge že moti to, da radio ne pove nikdar niti ene besede o Bogu, o veri. Edini katoliški list je država ukinila. Pojavlja se drugo gorje: mamila in pijača. Čeprav alkohola toliko ne poznajo, pa se napijejo domačega vina iz banan – pravijo mu bananovo vino.

Šolstvo še ni razvito in le redki lahko študirajo in ti potem pridejo do službe. Drugi pa iščejo povsod in če pridejo v glavno mesto, se izgubijo. Tam so ljudje iz vseh koncev sveta in vseh nazorov in največ se jih preživlja s krajo. Ta vpliv počasi prodira v notranjost. Z neprestanimi duhovnimi vajami skušamo to zadržati. Do zdaj še uspešno, vendar...

Kakšne so prednosti in kakšne težave pri apostolskem delu v Burundiju?

Prva prednost je popolnoma ekonomska. Na našem področju ni skoraj nihče v službi – saj nima kje biti. Zato so vse duhovne obnove, vsi težaji med tednom, in ni problema, da ljudje ne bi prišli. Čeprav jih delimo na skupine po hribih, prihajajo v velikem številu. Takrat opravijo vsi sv. spoved. Ob praznikih in nedeljah ne spovedujemo, ker ni časa. Druga prednost je ta, da je afriški človek že po naravi nagnjen k neki religioznosti. Vse o Bogu ga zanima. Rad moli in premišljuje.

Težave: najprej čisto preprosta stvar: neobvladanje njihovega jezika – domačega. Precej časa preteče, preden ga redno uporabljaš. Potem miselnost teh ljudi – popolnoma drugačna od evropske. Pri nas v Evropi se vedno nekam mudi in vse gre na hitro – tam pa počasi, potem tista preprosta kultura, odprtost, in je težko vse takoj razumeti. Z druge strani, lažje je vse to storiti domačemu duhovniku, ker misijonar vedno ostane tujec. Večkrat povzročajo težave tudi oblasti, ker se oblast boji, da bi misijonarji preveč znali. Iz Burundija so jih že veliko izgnali brez pravega vzroka, vendar eden izmed drugih je ta: misijonarji preveč vedo. Kajti le ti se naučijo domačega jezika in skušajo razumeti, kolikor morejo, miselnost teth ljudi, ki so zelo odprti in se misijonarju potem bolj zaupajo kot svojim ljudem.

Danes zelo veliko govorimo o afrikanizaciji Cerkve. Bi lahko navedel, kaj to konkretno pomeni?

Skušamo čimveč ljudskih elementov vpeljati v bogoslužje, tudi v

sv. mašo. Pogosto posebna drža rok, kot za očenaš, potem tudi plesi med mašo za večje praznike. Uporaba njihovih glasbil pri bogoslužju. Tako domačini vidijo: To je pa naše – po naše lahko pravega Boga častimo. Vendar je večkrat tudi nevarnost, da bi pretiravali in zašli v drugo skrajnost – v neko folkloro.

Kaj misliš, ti, ki delaš na črni celini, kakšna je prihodnost krščanstva v Afriki?

Krščanstvo v Afriki raste naglo. Gotovo pride čas, ko bo tudi afriška Cerkev mogla samostojno zaživet, brez kakršnekoli pomoči od drugih, kar je za zdaj nemogoče. In taktat bo tudi Afrika tista, ki bo pošiljala misijonarje v Evropo, ki je vedno manj krščanska.

Kaj lahko mi naredimo za misijone v Afriki?

Seveda je več načinov. Najvažnejše je pač to, da smo vsi zainteresirani za misijonsko dejavnost. Temu pa mora takoj slediti molitev za misijonarje, za njihovo delo, za mlade afriške cerkve, da bi dal Bog povesod blagoslov. Važno je tudi dopisovanje, zbiranje materialne pomoči, brez katere misijonar ne more veliko storiti, saj je karitativno delo zelo važno ob oznanjevanju Evangelija.

Kaj bi želel reči svojim rojakom ob obisku domovine?

Sodobna evropska mladina je že sita materializma, ki jo obdaja, in vidi, da tu ne najde pravega ideala in sreče. Treba se je spet na novo odpreti duhovnim vrednotam. Kakor je afriška mladina silno zavzeta za vsako duhovno stvar, zelo odprta za probleme okrog sebe in skuša le-te reševati pri svojih trpečih bratih in sestrah, tako naj bi se tudi naša mladina bolj odprla navzven.

Misijonar A. Horvat pred novo cerkvijo na podružnici. Slikal ga je obiskovalec, ko se je mudil pri njem.

P. BENKO NA NOVEM MISIJONU

P. ERNEST BENKO, minorit, Zambija

„Malo tu, malo tam.“ Tako nekako bi lahko imenoval moje dose- danje bivanje v Zambiji. Najprej v Ndoli, nato v Lusaki in sedaj sem v Ibengi. Takšne selitve niso vedno prijetne, so pa za vsakega novega misijonarja zelo koristne. Delo, ki ga opravljamo, je zelo raznoliko in je dobro, pridobiti si nekaj pastoralnih izkušenj na različnih misijon- skih postajah že na samem začetku. Glavni vzrok za vse te selitve pa je pomanjkanje misijonarjev. Premalo nas je, in ko pride nekdo nanovo, predstojniki nekaj časa mašijo luknje z njim. Tako je bilo s p. Mihom in mnogimi drugimi in bo verjetno tudi z menoj. So pa še gotovo drugi razlogi, od katerih je eden tudi ta, da sva oba, Miha in jaz, izrazila željo, da bi bila nekje bliže skupaj. Brat je pač vedno več kot prijatelj.

V Lusaki je bilo lepo, toda tukaj sem še bolj zadovoljen. Pripadel mi je „ta boljši del“ – dodelili so mi pastoralo po vaseh in zunanjih misi- jonskih postajah. Prav tako je, kot je bilo v zelenih Halozah. Moja dolžnost bo, oskrbovati 18 središč. P. Marko, ki je do sedaj opravljal to dolžnost, odhaja koncem junija na novo misijonsko postajo na severu dežele.

V Ibengo sem prišel v drugi polovici maja. Že naslednji dan po pri- hodu sem se znašel na „terenu“. S. p. Markom sva se odpravila za dva tedna na zunanjo misijonsko postajo v Kasambi, ki je 60 km oddaljena od Ibenge. Pred leti so misijonarji zgradili tam cerkev in hišo, ki pa je še vedno v „surovem“ stanju, služila naj bi duhovniku za stanovanje in sprejela pod streho razne skupine. Temu namenu že nekaj let tudi služi, čeprav ni ničesar razen zidov in strehe. Tam je tudi hiša za katehista.

Prve tri dni sva imela tečaj za 18 katehistov iz našega misijonskega področja, nato pa petdnevno pripravo 43 katehumenov na krst. V sobo- to zjutraj jih je 39 sprejelo sv. krst, prvo obhajilo in birmo. Nekateri med njimi pa so sklenili zakrament sv. zakona. 4 pripravniki bodo svoj katekumenat podaljšali še za nekaj mesecev, kajti njihovo znanje očitno ni zadostovalo za sprejem zakramentov.

Sredi tedna so naju poklicali k bolniku v bližnjo vas. V kolibi sva našla moža 45ih let, očeta 7 otrok, ki je glasno hropel. Očitno je bilo nekaj narobe z njegovimi pljuči. P. Marko mu je podelil zakramente, ki jih je bolnik z veliko vero in veseljem sprejel. Verjetno je slutil, da so mu dnevi šteti, ker si je tako zelo želel, da bi misijonar prišel k njemu. Naslednje jutro ga je p. Marko odpeljal v ambulanto, kjer je mož še isti dan umrl. Koliko zdravnikov se po zahodnem svetu vrti okrog enega pacienta, medtem ko v naši misijonski bolnici, ki ima včasih tudi do 200 bolnikov, čeprav je opremljena le z 110 posteljami, dela samo ena zdravnica – misijonarka iz Italije z nekaj medicinskimi sestrami!

V soboto zvečer sva se odpravila v 20 km oddaljeno naselje, kjer sva naslednji dan blagoslovila novo kapelo. Domačini so jo postavili in je zgrajena iz bambusovih palic in pokrita s travo. Za bogoslužni prostor

bo služila, dokler ne bo denarja za gradnjo cerkve. Včasih je ta vmesni čas tako dolg, da morajo postaviti novo, ker prvotno pojedjo mravlje ali pa strohni.

Zraven kapele so postavili tudi kolibo za duhovnika, ki je grajena iz istega materiala. Očitno so se mi domačini hoteli prikupiti, ker so prostor v kolibi dodeli meniju, p. Marka pa poslali spat v kapelo. Tisti Evropljani, ki so naveličani mestnega hrupa in dušljivega zraka, bi mi verjetno zavidali, če bi videli mojo hišico, ki je res čedno grajena. Tudi sam sem bil silno navdušen in sem se novega stanovanja razveselil kakor otrok. Spomnil sem se sv. Frančiška in njegovih prvih tovarišev, ki so širom Umbrije stanovali v podobnem „hotelu“. Moje navdušenje se je kmalu poleglo, ko sem se okrog polnoči prebudil. Nočna temperatura se je spustila blizu ničle in začelo me je zebsti kot cucka. Vse, kar sem imel, sem povlekel na sebe, toda mraz je proti jutru še narasel. Preostali del noči sem prebedel ob misli, kako neumen sem bil, da si nisem kupil spalne vreče, predno sem prišel sem v Afriko. Od časa do časa sem tudi vzdihnil: „O sveto uboštvo, le kako te je mogel sv. Frančišek tako zelo ljubiti, ko pa si tako neprijetno!“ Ko je posijalo jutranje sonce in so se mi ogrele kosti, sem seveda pozabil na vse te nočne težave.

Ob desetih smo med mašo blagoslovili kapelo; 5 katehumenov pa je sprejelo sv. krst, prvo obhajilo in birmo. Slovesnosti kar ni hotelo biti konec, saj so domačini tako navdušeno prepevali, da je p. Marko, ki je Zambijec in rajši govori kakor poslušar, komaj prišel do besede. Zraven razlage Svetega pisma je še hotel povdariti sto nasvetov, opominov in spodbud, toda verniki očitno niso bili preveč dovzetni za njegove „ljubeče“ besede. Po maši so žene prinesle bwale – afriške žgance in kuhano zelenjavo in vse božje ljudstvo „je jedlo in se nasitilo in še je preostalo.“ Proti večeru sva zaželela ljudem: „Nasvidenje čez en mesec“ in se vrnila nazaj v Kasambo. Ko sem se zvečer odpravljal spat, sem mislil na svoje „hotelsko“ stanovanje prejšnjega večera in bil vesel, da sem spet med zidovi, pa čeprav so tudi tam bila okna brez stekla, toda vrečevina, ki je nadomeščala stekla, je prav dobro ohranjala toploto v sobi in ni dovolila nadležnem komarjem, da bi me okužili z malarijo.

Naslednje dni sva obiskovala vernike po vaseh. Celotno misijonsko področje, ki pripada Ibengi, so misijonarji razdelili na zunanje misijonske postaje, ki jih samo enkrat na mesec obišče misijonar; imajo pa stalnega katehista, ki poučuje katehumene in otroke. ob nedeljah pa opravi bogoslužje božje besede, če ni navzoč duhovnik. Te zunanje misijonske postaje so potem zopet razdeljene na takoimenovane bazične krščanske skupnosti. Do pet družin sestavlja takšno skupnost. Enkrat na teden se zbirajo k skupni molitvi, branju svetega pisma in pogovoru o njihovem krščanskem življenju. Zbirajo tudi denar, s katerim plačajo bolnico ali pogreb za svoje člane in pomagajo revnim. Nekateri od teh skupnosti imajo skupen vrt, v katerem pridelujejo zelenjavo, ki jo prodajo, denar pa gre za skupno blagajno. Življenje teh skupnosti je precej odvisno od voditelja. Če je le-ta zavzet, se skupnost kaj kmalu poveča tako, da jo zopet razdelijo. So pa seveda tudi primeri, ko skupnost samo živetari, ne pa živi. Nekajkrat na leto jih obišče misijonar. Najprej je

molitev rožnega venca, nato pogovor in na koncu še sv. maša. Odkar je misijon razdeljen na te skupnosti, število katehumenov neverjetno hitro narašča. Samo letos so v našem misijonu krstili že okrog 400 katehumenov. Za vstop v Cerkev prosijo ne samo pogani, ampak tudi člani različnih protestantskih družin.

Obisk takšnih skupin je pravo veselje za vsakega misijonarja, saj med njimi najbolj čutimo, kako zelo so ti ljudje naši in mi njihovi.

Po dveh tednih sva se vrnila v Ibengo. P. Marko je že naslednji dan odšel na drugo misijonsko postajo, jaz pa sem si vzel nekaj časa za pisanje in da spravim v red moj prebavni sistem. Mama me je sicer naučila jesti žgance že, ko sem bil še otrok in sem jih vedno spoštoval kot „močno“ jed, toda jesti dva tedna in to celo dvakrat na dan samo žgance brez zabele z nekaj kuhane zelenjave ali koščkom perutnine, to pa je bilo za mene vsaj za začetek nekoliko preveč. P. Marku ni bilo nič. On je domačin in že od otroštva vajen takšne hrane.

Tako nekako bo potekalo moje življenje v novem misijonu Ibenga. Vesel sem, da sem tukaj, in srešen, da smem kot duhovnik biti med temi ljudmi. Kadar pa pridejo težave, si pa rečem: „Ernest, korajža velja, to je šele začetek.“

TAJNA MED NJIM IN MENOJ.

VLADIMIR KOS

Mraz cveti med slivami
za star pristan
pod bregom.
V plašč zavito sonce
vleče mreže
v svoda sneg.

To morjé srca je danes
vriskanje
z naravo.
Ladjice željà
spet iščejo stezé
daljav.

Hvala Ti,
posebno prav za Tisto Stvar,
moj Jezus!
Mraz dehti med slivami
in čaka
vlak nebes.

Pozimi ni vse morje okrog Japonske zamrzlo; kjer je odprto, ribiči prihajajo in odhajajo in včasih sami, včasih pa njihove žene vlačijo ribiške mreže na pesek. Tu in tam že januarja, splošno pa februarja zacvetijo japonske slive v belem in ro^onatem, ponekod celo v rumenem, in še slajše zadehtijo kot cvetoče češnje. Japonske slive pa niso za jed; rabijo jih za zdravilo in za razmeroma lahko alkoholno pijačo. — Tista „Stvar“ v pesmi pa je res pesnikova (in končno tudi bralčeva) skrivnost. Pesem se zahvaljuje v imenu tistih, ki zahvale resničnemu Bogu ne poznajo.

IZ FARE SV. KIZITA V ZAMBIJI

Poroča o. JOŽE GROŠELJ S.J., Lusaka

Najvažnejša novica odtod je nova cerkev Svetega Andreja v Lilandi. Graditi smo začeli junija lani in kljub pomanjkanju gradiva je gradnja kar lepo napredovala. Do novembra smo jo spravili pod streho, na Miklavževo nedeljo pa smo imeli v njej že prvo mašo. Sedaj, v aprilu, je cerkev že lepo ometana in večji del znotraj tudi popleskana. Cerkev ima tudi stolp, ki nosi velik železen križ, da se po predmestju vidi, kje je božji hram. Cerkev se je kar lepo posrečila, je svetla in zračna in kar se da praktično urejena. In kar je najlepše: Med nedeljsko mašo polna do zadnjega kotička. Trenutno imamo tam samo eno nedeljsko mašo. Sredi februarja je namreč moj indijski sobrat odletel na počitnice, pa se mostal sam na fari. Tako imamo zdaj ob nedeljah dve maši pri Svetem Kizitu, eno pa pri Svetem Andreju v Lilandi. Tudi pri Svetem Kizitu se gneča v cerkvi ni nič zmanjšala, odkar imamo podružnico.

Pa še nekaj iz župniškega življenja: Oktobra meseca smo imeli „zakonski festival“. Povabili smo škofa in slovesnost je trajala ves dan. Podelili smo „diplome“ oseminštiridesetim parom, ki so že vsaj 25 let preživeli v krščanskem zakonu. Letos maja bomo pa zbrali tiste, ki imajo za sabo vsaj deset let zakona. S tem bi radi dali korajžo mladim, da le ni tako hudo, poročiti se cerkveno.

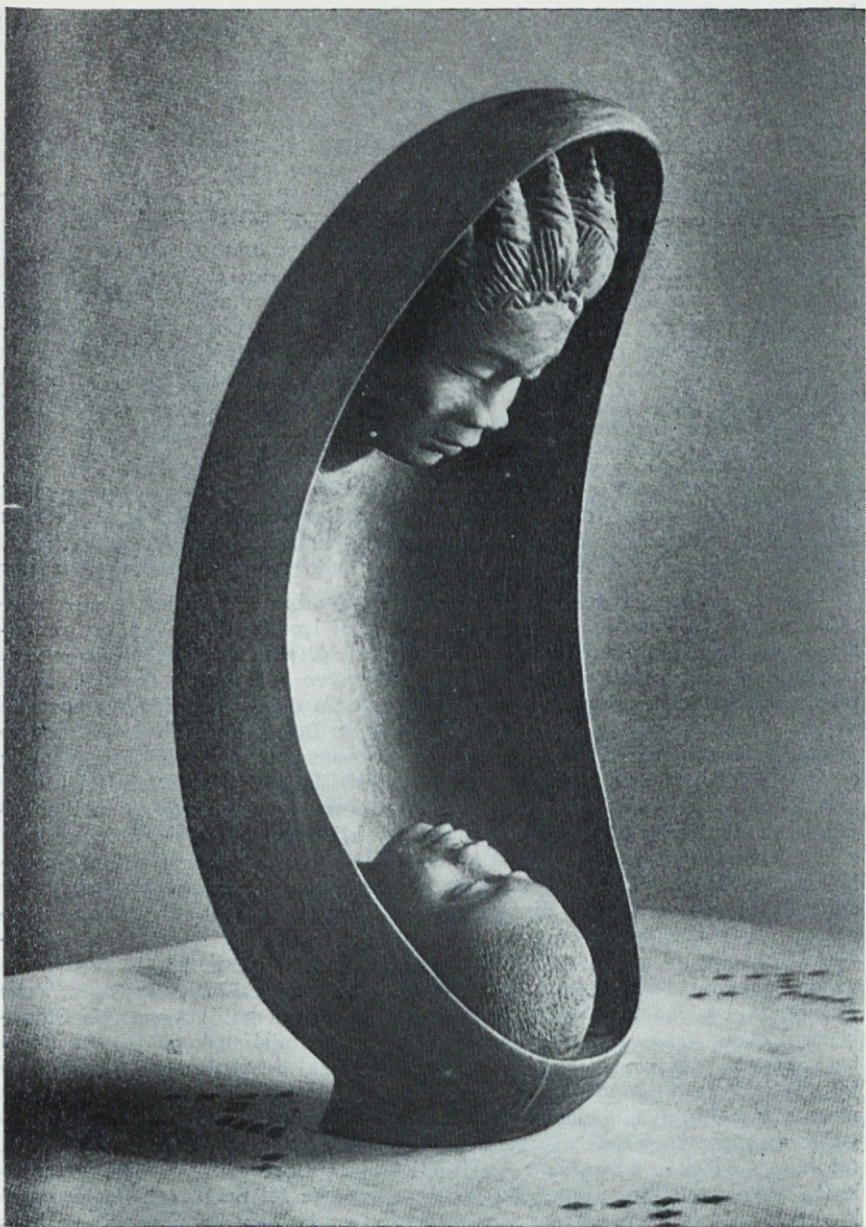
Božič je bil lep. Le večerne maše niso bile toliko obiskane kot bi morale biti: mnogi ljudje se zvečer boje iz hiše. Dobri Bog nam je postregel z vremenom: letošnje deževje se je začelo na sam Božič.

Januarja in februarja je bilo največ dela z veroukom. Letos sem k verouku vpisal blizu tisoč štiri sto otrok. Ves verouk imamo v soboto dopolne; čez teden so otroci v šoli. Zato imamo 25 „prostovoljnih katehistov“, prostor so na mposodile pa bližnje šole. Naši katehisti imajo seveda tudi svoja društva in, kar je zelo pomembno, tudi svoje uniforme: v Lilandi modre, pri Svetem Kizitu pa rumene.

Velik dogodek tukaj je tudi Pepelnica. K pepeljenju pridejo ne samo katoličani, ampak tudi protestanti in celo pogani. Pepeliti moramo celo dojenčke. Nikjer drugje na svetu nisem na pepelnico videl toliko ljudi v cerkvi in – okoli cerkve (znotraj je zmanjkalo prostora).

In tako se koledar obrača: Na veliki petek bomo imeli spet pasionsko igro (na prostem, če nam vreme dovoli), med velikonočno vigilijo bomo pokrstili odrasle, po Veliki noči bomo imeli „zakonski festival“, o svetem Rešnjem Telesu veliko procesijo, julija praznik sv. Kizita, avgusta prvo obhajilo, septembra birmo, oktobra še en „zakonski festival“, novembra pa mogoče blagoslovitev nove cerkve.

Taki so, bi rekel, najvidnejši dogodki farnega življenja. Čas med temi dogodki pa je napolnjen z velikimi in majhnimi vsakdanjostmi: rožami in trnjem, upanjem in razočaranji. In ko leta teko, opažam, da se prav počasi pred mano odgrinja skrivnostni svet afriške duše.

Marija z Detetom (zambijski umetnik)

NA MADAGASKAR IN V AFRIKO

L. I. C. M.

Z MISIJONARJEM O. JOŽETOM GROŠLJEM NAOKROG PO LUSAKI

Čeprav spet na drugem ležišču, sem v noči od 28. na 29. september spal v jezuitskem noviciatu kar dobro. Vstal sem šele malo čez šesto uro zjutraj, bil pri komunitarni maši, ki jo je daroval eden od patrov, navzoči pa bili ne le vsi novinci, ampak tudi skupina sester, predvsem črnih novink iz bližnjega noviciata, odkoder so se pripeljali z malim avtobusom. Po maši sem se z drugimi udeležil zajtrka. Ob pol devetih dopoldne je prišel iz Chelstona Janez Mujdrica s slabo novico, da je p. Tomažin kar precej holan s 40 °C vročine in da je zato šel k zdravniku. Mujdrica mi je prinesel pošto, ki je prišla name na Tomažinov naslov. Potem sem se spravil k maševanju v kapeli, ko mi je vse potrebno pripravil ljubeznivi hrvaški brat Dilber, ki je pri maši tudi pomagal.

Okrog pol desetih pride misijonar o. Jože Grošelj, ki ima vsak ponedeljek takoimenovani „prosti“ dan, ki ga uporabi za svoje osebne zadeve ali tudi za kaka pota, kajti sicer so dnevi z delom za druge natrpani. Ta ponedeljek je pa posvetil izključno meni. Naj ga tu bralcem malo bolj natančno predstavim:

Jezuit o. Jože Grošelj je bil rojen 21. septembra 1944 v kraju Buč, župnija Šmartno v Tuhinju, kjer je obiskoval tudi ljudsko šolo. V nižjo gimnazijo je hodil v Kamniku. Nato se je odločil za ključavničarski poklic in je v ta namen napravil vajeniško šolo za ključavničarstvo in je potem deset let svoje mladosti preživel kot ključavničarski vajenec. To dobo je zaključil z obvezno vojaško službo in je tako preživel 18 mesecev v Bosni. Po vrnitvi v Slovenijo je študiral višje razrede srednje šole v večernem pouku v Ljubljani, in sicer od leta 1955 do 1960. Že v času nižješolskega študija je ob branju starih letnikov „Katoliških misijonov“, ki je bila nanje naročena stara mama, vzljubil misijonski poklic. Ker je bil čez dan zaposlen kot ključavničar pri železnici, je imel znižano vožnjo, pa je rad potoval v staro Gorico, kjer je pri dr. Humarju dobival v branje tedaj že v Argentini izhajajoče „Katoliške misijone“. Tako se je odločil, da preusmeri svojo življenjsko pot k službi Kristusu in bratom v poganškem svetu, in je zato vstopil v ljubljansko bogoslovje leta 1969. Kot škofijski duhovnik bi mogel iti v misijone v smislu Fidei donum, kot sta šla na primer njegova sostanovalca v škofijskem bogoslovju Ivan Bajec in Tone Pačnik, ki sta oba misijonarja Fidei donum in zdaj delujeta prvi na Slonokoščeni obali, drugi v Zairu, a se mu je trajnost misijonskega poklica zdela bolj gotova z vstopom v kako družbo, ki nje člani delujejo v misijonih. Zato je vstopil k jezuitom. Noviciat je preživljal najprej v Mariboru, potem dva meseca v Bohinju in končno v Dravljah. V drugem letniku noviciata pa so ga predstojniki že poslali v Zagreb na študij filozofije. Ko je to stroko študiral tri leta, je odšel za 2 meseca v Anglijo, kjer je v Bedfordu bival pri Trstenjakovih in se poglobljal v angleški jezik, nato pa je šel na Irsko, kjer je ostal kar leto dni z istim namenom. Tako pripravljen je šel v Zambijo za eno leto. Tam je bil najprej sodelavec p. Kokalja v župniji Matero v Lusaki, nato je

O. Jože Grošelj S.J. pred cerkvijo v Matero.

pomagal p. Tomažinu, vmes se je pa razgledoval po jeziku tamkajšnjih domačinov. Nato so ga usmerili v malo semenišče v Makaso, kjer je poučeval črne srednješolce v času petih mesecev. Prišel je čas za bogoslovni študij, za kar je potoval v Kanado, kjer je najprej v Torontu 4 leta študiral teologijo, potem pa v Montrealu eno leto komunikacijska sredstva. V duhovnika je bil posvečen leta 1977, 33 let star, v Ljubljani. Po novi maši je šel za leto dni v teološke študije in še eno leto za komunikacijska sredstva na Loyola University v Montrealu. Končno je oktobra 1979 odšel v Zambijo, kjer sem ga dve leti kasneje zdaj našel tudi jaz.

Jože Grošelj je najprej ustregel moji prošnji, da mi pomaga preskrbeti sedež v letalu za polet v naslednjo afriško državo. Zato me je peljal v trgovinski del mesta, ki je kar evropsko organiziran: asfaltirane ceste z urejenim prometom, lepe stavbe, celo nekaj nebotičnikov s kakimi 25 nadstropji. Za eno od takih visokih stavb, ki je bila še v delu, mi je misijonar pravil, da jo gradi stavbna družba iz Jugoslavije. Vstopila sva v neko potovalno agencijo. Videl sem, da moram moj potovalni načrt spremeniti. Prvotno sem mislil iz Zambije naprej v Burundi. A tja bi moral preko Dar Es Salaama, torej spet nazaj v Tanzanijo, kar mi pa ni bilo mogoče, ker sem imel vizum samo za enkratni vstop v deželo. Zato sem se odločil, da grem iz Zambije najprej v Kenijo in šele od tam naprej. Agent Indijec mi je torej moral izstaviti nove listke, za kar pa je potreboval nekaj več poizvedovanj in časa, zato sem mu dosedanje listke pustil, češ da prideva nove iskat drugič. P. Grošelj, ki je zame vse to tam urejeval kajpada v angleškem jeziku, ki se v Zambiji govori po mestih in v uradih, se mi je ljubeznivo ponudil, da gre listke on sam na-

slednji dan iskat. Tako je bil ta opravek zaenkrat urejen in mogla sva iti na ogledovanje misijskih postaj, kjer so delovali ali delujejo v Lusaki slovenski jezuiti.

Misijonar me je peljal na rob mesta v naselje Kamanga, kjer je o. Tomažin, v katerega župnijo spada to naselje, pred kratkim dogradil lepo cerkev, o kateri bom poročal še kasneje, saj sem v njej prisostvoval nedeljski službi božji. To pot mi je o. Grošelj cerkev le na hitro zunaj in znotraj razkazal, kajti čas je hitel in morala sva h Kristini na obed. Ona je imela ta dan pouk le do enajstih dopoldne in je mogla pripraviti preprosto, čisto domače kosilo. Ko smo obedovali, je prišla h Kristini na obisk redovnica v beli obleki, njena prijateljica iz kontemplativnega reda klaris, izobražena Evropejka srednjih let. Klarise so prišle v Zambijo pred nekaj leti, hoteč tu ustanoviti samostan s klavzuro. Bilo jih je le pet, a od teh ustanoviteljic sta ostali le še dve, pridružile so se jim pa nove iz Evrope oziroma Amerike in vstopilo je v noviciat že šest domačink, tako da jih je zdaj vseh skupaj 12. Od njih pa le ta, ki je prišla mimogrede h Kristini, more kam ven po opravkih za vso ostalo samostansko skupnost. Kmalu sem doživel še drugo Kristinino prijateljico: Prišla je na obisk tudi profesorica Avstralka, ki je bila preje pet let doma gledališka igralka, potem pa se je posvetila študiju zgodovinstva in je iz te stroke doktorirala ter je zdaj profesorica na lusaški univerzi, in sicer za metodiko zgodovine. Dočim se redovnica ni dotaknila nobene jedi, le hladilno pijačo je sprejela, je pa Avstralka kar pridno zajemala. Pa se moje doživljanje teh csebnosti med zauživanjem hrane to pot še ni zaključilo, kajti končno je prihitela iz šole še Kristinina sostanovalka. . . No, pri jedi je bil od teh obiskov moten samo o. Jože, ki se je mogel v angleščini udeleževati živahnega razgovora, jaz sem se pa lepo potuhnil v moje neznanje jezika in se posvetil obedu ter le od časa do časa poslušal, kar sta mi tolmačila v slovenščini prof. Kristina in o. Jože.

Po kosilu sva šla spet na pot, in sicer v drug konec mesta, v Matero, kjer je o. Jože Kokalj za časa svojega nad desetletnega župnikovanja sezidal veliko lepo cerkev, katero zunanost nam kaže naslovna stran te številke našega lista. Ko je o. Kokalj prevzel župnijo, je sicer že našel kar lepo, a veliko manjšo cerkev, katere fotografijo tu objavljamo, a je brž opazil, da je spričo naraščajočega prebivalstva in vernikov premajhna, pa se je lotil gradnje te prostorne cerkve, o kateri pravijo, da je najlepša katoliška Cerkev v Lusaki. Sezidana je v obliki podolgovatega šotora, zraven nje stoji kot posrečeno arhitektonsko dopolnilo neobičajni zvonik. Stara cerkev služi zdaj za cerkveno dvorano. Na drugi strani nove cerkve je o. Jože Kokalj postavil prostorno poslopje, ki se imenuje Kizito Hall, bi rekli: Dom sv. Kizita. V tem Domu so šolski prostori za otroke, ki ne dobe mesta v državnih šolah. Kakih 30 m zadaj za obema cerkvama, staro in novo, stoji pritlično poslopje, misijonska hiša, v kateri prebivajo misijonarji treh župnij, sobratje jezuiti. Še bolj junaj, kakih 150 metrov za cerkvijo pa zapira ta cerkveni prostor veliko, tudi pritlično poslopje, ki ga je bil misijon zgradil za farno šolo, a jo je oblast podržavila in nastavila svoje civilno vodstvo, ki pa ni bilo uspešno, tako da je morala država poklicati vsaj za vodstvo šole nazaj redovnico, belo misijonarko. Videl sem, koliko mladine obiskuje to šolo; vsi so uniformirani kot v Zambiji sploh, vsaj po vseh večjih krajih.

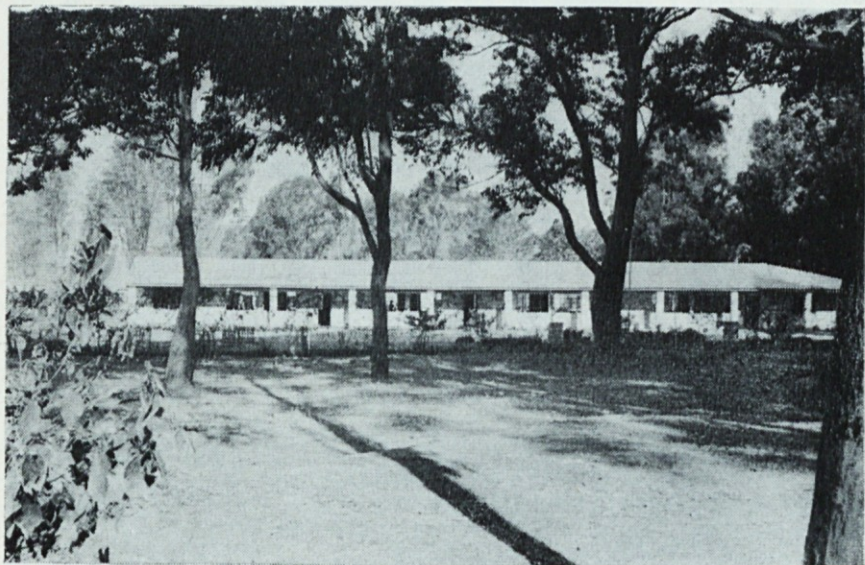

Notranjost Cerkve v Matero; spodaj stara cerkev, ki zdaj služi za dvorano.

Misijanska hiša v Matero, kjer živijo štirje jezuiti, med njimi tudi o. Jože Grošelj; spodaj šolsko poslopje za cerkvijo, ki zdaj ni več pod vodstvom misijona, ker je podržavljeno.

Misijonar o. Jože Grošelj (desni) med fantiči; levo stoji župnik pri fari sv. Kizita, pri kateri tudi o. Grošelj deluje. Župnik je Indijec iz Ranchija. Spodaj cerkev sv. Kizita, za cerkvijo dvorana. Oboje je zgradil o. Jože Kokalj S.J.

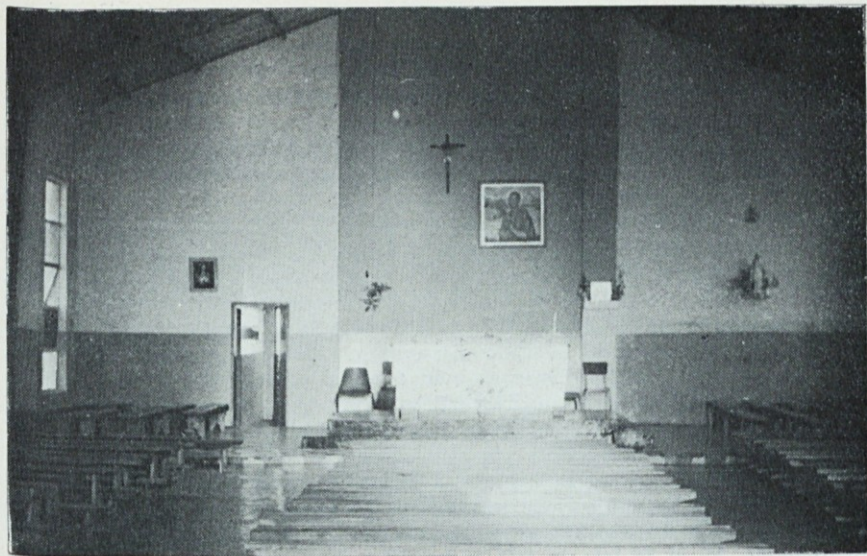

Misijonska hiša je zelo domača. V njej sva našla črnega služabnika, ki je pripravljaj peko hostij. V hiši žive štirje misijonarji: Sedanji župnik te župnije Matero, naslednik o. Kokalja, ki je bil povzdignjen za mestnega župnika pri jezuitski cerkvi sv. Ignacija v središču Lusake, kamor hodi k maši vsa črna „smetana“, kolikor jo je katoliške; dalje živi tam župnik sosednje fare pri sv. Kizitu, ki se je od župnije Matero odcepila in ki ji je zdaj župnik Indijec, doma iz Ranchija, njegov sodelavec pa naš o. Jože Grošelj, ki tudi v tej misijonski hiši živi; končno živi tam tudi župnik še druge župnije v nastajajočih delavskih okrajih, Slovak po rodu.

Z nekaterim teh misijonarjev sem se že pri tem prvem obisku Matera videl. A se nisva kaj več tam zadrževala, ker sva želela obiskati Grošeljev delokrog, župnijo sv. Kizita. Cerkev in župnija Sv. Kizita je v novem okraju Lusake, ki se širi takorekoč z bliskovito naglico. Kot rečeno, je v začetku to področje spadalo pod župnijo Matero, pa je župnik Kokalj videl, da tamkajšnje naraščajoče prebivalstvo potrebuje svojo cerkev in jim jo je sezidal, še preden se je lotil velike farne cerkve v središču župnije, in jo je poimenoval po enem ugandskih mučencev sv. Kizitu. Kako to, da se ta lusaška naselja tako hitro pojavljajo in širijo? Ne le radi naravnega prirastka črnega prebivalstva, ampak tudi radi priseljevanja iz notranjosti dežele. Občina pa od vsakega naseljenca, ki mu določi prostor, terjaja, da si sezida bivališče kar s sedmimi prostori, to pa radi številčnosti družin. V začetku si kajpada nova družina postavi le eno sobo, kvečjemu dve, potem pa s porastom števila otrok dodajajo sobo za sobo. Tako sem videl tudi v tem naselju nekatere hišice še v zelo začetnem in primitivnem stanju, a tudi že večje in bolj dodelane in urejene ter kar čedne. Saj prebivalci v glavnem, če le dobijo delo, pridno delajo in so varčni. Skozi naselje vodi ena utrjena cesta, s katere smo krenili malo na levo po prahu in sredi z zidom ograjenega prostora zagledali cerkev Sv. Kizita. Na zunaj preprosta stavba s preprosto notranjostjo: oltar in nad njim na steni podoba sv. Kizita, v ozadju zakristija. Za cerkvijo, komaj tri metre stran, precejšnja stavba z dvorano in več prostori za krščanski nauk in šolo. Čeprav niti deset let ni bilo tedaj, odkar je cerkev sv. Kizita sezidal o. Jože Kokalj, je že veliko premajhna. Zato imajo vsaj od časa do časa sveto mašo kar na prostem pred cerkvijo, kjer na stopnišču postavijo oltar, ljudje se pa posedejo po obsežnem prostoru pred cerkvijo.

Pri cerkvi sta bila dva misijonarjeva sodelavca: cerkveni čuvaj, ki je vsekakor nujno potreben, saj tam od misijonarjev nihče ne živi, ampak oba, župnik Indijec in o. Jože, živita v družbeni skupnosti v Matero, in z njim je tudi prišel glavni katehist župnije. O čuvaju je Jože dejal, da je odličen mlad človek, prav tako se je zelo pohvalno izrazil tudi o katehistu, kakih 60 let starem možu, ki je bil lepo skrbno oblečen in z veliko papeževo kokardo na prsih ter s še večjim križem na verižici okrog vratu. No, še se mi bo ponudila prilika, da o tej župnji sv. Kizita spregovorim, zato zdaj z o. Jožetom kar naprej!

Kajpada sva se vozila z avtomobilom, ki nama ga je dala v ta namen na razpolago prof. Kristina Mlakar, „fičko“, bi mu rekli doma. Po neasfaltiranih cestah sva privozila v drugo naselje, vse še vedno v Lusaki, kjer župniku je omenjeni slovaški jezuit. Kar nisem mogel verjeti, ko mi je sredi naselja misijonar Jože pokazal nekaj nedozidani lopi podobnega, češ, to je nje-

Notranjost cerkve sv. Kizita. Nad oltarjem je podoba tega ugandskega mučenca. Spodaj: levi je čuvaj misijona, desni pa glavni katehist, oba sta v veliko pomoč misijonski akciji.

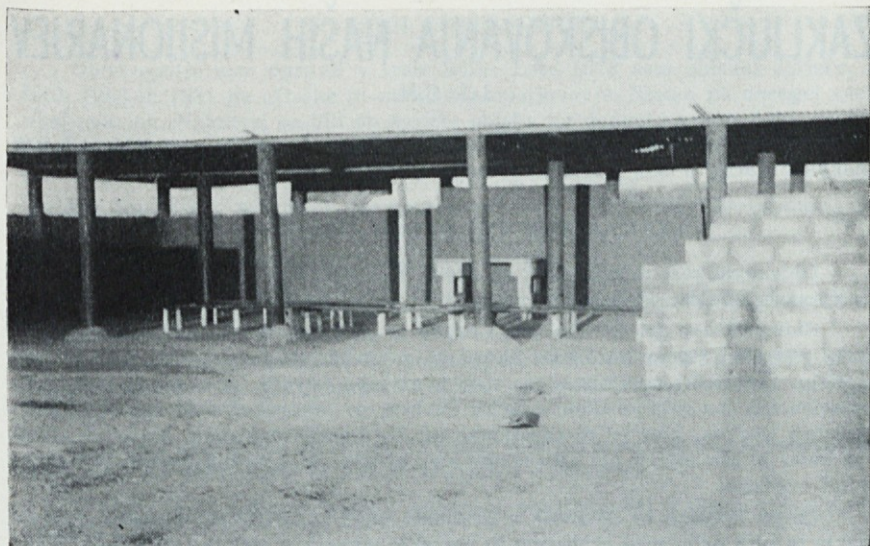

gova župnijska cerkev. V lopi je stal najpreprostejši oltar, vse brez kake opreme ali okrasja. Vprašal sem misijonarja, odkod ta razlika: en sam slovenski misijonar je za Boga in za tisoče vernikov v času desetih let zgradil veličastno svetišče in poleg tega še prostorno cerkev in dvorano – njegov sobrat pa tudi za tisoč in več vernikov le borno lopo, revnejšo kot hiše domačinov naokrog... Pa mi je Jože odgovoril, da se je sobrat Slovak pač postavil na stališče, naj imajo verniki liturgične prostore, kakršne si sami spravijo skupaj... Slovenski misijonarji in velika večina misijonarjev sploh stoje na drugačnem stališču: Bogu in ljudem je treba čim preje postaviti hišo božjo, ki bo Najsvetejšemu v čast, ljudem pa v dviganje duha k Bogu. Kajpada je treba vse poskusiti, da ljudje sami čim več prispevajo, a na drugi strani pa povabiti bratske Cerkve, da depolnijo to, kar oni ne zmorejo, zlasti kjer gre za ekonomsko nerazvite dežele, kjer se večina prebivalstva prebija v revščini. Kako slovenski zambijski misijonarji ravnaajo v gornjem smislu, sem mogel opaziti prihodnjo nedeljo, česar se bom z bralci spominjal v eni prihodnjih števil. Tudi naši malgaški misijonarji vztrajajo pri tem, da domači verniki sodelujejo pri gradnji in vzdrževanju misijonskih objektov in tudi misijonarjev. Tako je na primer župnik vangaindranske cerkve sicer prosil rojake za pomoč pri nabavi zvonov za župnijo, a je istočasno razdelil vsem župljanom posebne kuverte, da vanje vložijo vsak svoj prispevek, in to v času, ko jih tarejo ujme in splošna tamkajšnja gospodarska kriza. Ravnanje onega slovaškega misijonarja, ki se že leta in leta zadovolji z lopo, revnejšo od betlehemske štalice, je verjetno bolj zadeva misijonarjevega značaja kot pa misijonske modrosti.

Misijonar Jože me je vozil naprej skozi naselja po slabih, prašnih poteh. Srečavala sva otročad in druge ljudi. Na splošno so vsi lepo pozdravljali: „Kako kaj, oče?“ A nekateri otroci so se obregali ob naju s klici: „belčka!“ z zaničujočim prizvokom. Pripeljal me je do griča, ki se je dvigal nad ostalo pokrajino. Pod njim mi je pokazal obzidano zemljišče in povedal, da misijon Sv. Kizita misli postaviti tu novo cerkev, v katero bi se ob nedeljah zgrinjali prebivalci tega naselja, ki imajo zdaj v župnijsko cerkev precej daleč. Misijonar Mlakar je zemljišče dal obzidati, ko je bil na delu v tej župniji pred o. Grošljem. Prostor meri 50 x 25 m, kar je po Jožetovem mnenju premalo, ker za postojanko ni dovolj le cerkvena stavba, ampak tudi misijonska hiša, prostori za krščanski nauk, organizacije in drugo. Tedaj je bil Jože mnenja, da bodo verjetno morali iskati kako drugo, obširnejše zemljišče in na robu sedanjega naselja, kajti razširja se vedno bolj in bolj, tako da, kar bi bilo zdaj na robu, bi bilo čez nekaj let že v sredi naseljenega ozemlja. No, zdaj nam Jože Grošelj poroča, da so z gradnjo na tem zemljišču, ki sem ga videl, ne le že začeli, ampak da je cerkev že v toliko dozidana, da imajo tamkaj vsako nedeljo službo božjo in je nedokončano svetišče že zdaj napolnjeno.

V zvezi z hitrim porastom prebivalstva po teh naseljih v Lusaki mi je o. Grošelj pripovedoval, da se že začenjajo kazati znaki pomanjkanja dela in brezposelnosti, ki je po svetem pismu „mačeha krepostnosti“, in se zato širi nemoralna, zlasti v obliki kraje. Posebno je težko to, ker študentje, ki v šoli ne zdelujejo, dela pa tudi ne dobe, postanejo zagrenjeni postopači in so dobra zemlja za setev revolucionarnih idej.

Tako nama je čas kar hitro potekal in treba se je bilo vrniti. P. Jože me

Župnijska cerkev slovaškega sobrata v Lusaki.

je peljal nazaj v noviciat. Ko sedemo k večerji, stopi v obednico misijonar o. Stanko Rozman, ki ga doslej še nisem srečal v življenju, a sem bil zadnja leta z njim morda v najtesnejših stikih, kajti je zelo priden sodelavec „Katoliških misijonov“. Zato sva se pozdravila kot stara znanca. Kmalu pride tudi Mujdrica, ki nas vse povabi, naj gremo v Chelston k p. Tomažinu, da ga v njegovi bolezni obiščemo in da napravimo načrt o mojem obiskovanju po Zambiji. Res se spravimo v dva avtomobila. Ko pridemo v župnišče Chelston, se v pisarno k nam privleče tudi o. Tomažin, ves zavit, in se zlekne na divan, mi pa okrog njega posedemo. V prijetnem razgovoru smo naredili načrt mojega obiskovanja misijonskih postaj, katerega prvo poglavje je bilo: Drugo jutro skupaj z Rozmanom na njegov misijon v Mumbwo. O. Rozman me je odpeljal v svojem poltovornjaku v noviciat spat, kakor je tudi sam šel.

(Sledi.)

Vabimo vse rojake, bralce „Katoliških misijonov“, da se ob raznih prilikah, krstih, obletnicah, izgubi kakega dragega bitja spomnijo slovenskih misijonarjev in njih misijonskih potreb! Ker vsak dar objavimo v „Katoliških misijonih“, katere prejemajo vsi naši misijonarji, le-ti posebno pozorno preberejo objavljene darove in za misijonske dobrotnike skupaj s svojimi verniki in katehumeni molijo.

ZAKLJUČKI OBISKOVANJA NAŠIH MISIJONARJEV

L.L. C.M.

Ko po opravljenem obiskovanju slovenskih misijonarjev sam sebi podajam nekak obračun o tem podvigu, si najprej stavim vprašanje:

ZAKAJ SEM JIH SPLOH OBISKOVAL

Obiskoval sem misijonarje, da nje in njih delo čim boljše spoznam in tako z njimi čim boljše sodelujem.

Slovinci smo del Cerkve, vsa Cerkev je po izjavi II. vatikanskega koncila misijonarska, vsaka katoliška skupnost mora živeti in delovati tudi v tem smislu. Slovenski misijonarji so tisti iz našega naroda, ki v imenu nas vseh misijonarjijo na misijonskem odseku Cerkve, so takorekoč naši zastopniki pri gradnji Cerkve, kjer še ni razširjena ali ne dovolj zasidrana. Narod v celoti pa mora z misijonarji pri njih poslanstvu sodelovati z nadnaravnimi in naravnimi sredstvi.

Če pa hočemo to dolžnost v primerni meri izpolnjevati, moramo misijonarje in njih delo, njih probleme in potrebe poznati, v smislu latinskega reka: *Nil volitum quin praecognitum*. Brez predhodnega poznanja ni hotenja. Ker sem slučajno, ali če hočete, po božji Previdnosti že od bogoslovskih let kot najprej sodelavec, potem urednik KM, ki so tudi glasilo slovenskih misijonarjev, in sem v tem svojstvu v stalnem stiku z vsemi od njih ter jim posredujem pomoč rojakov, je pač primerno, da čim boljše poznam nje in njih delo v osebni stiku z njimi, v njih delovnem okolju in da to spoznanje posredujem rojakom.

Obiskal sem pa misijonarje tudi zato, da takorekoč v imenu celega naroda **dam priznanje** njihovemu delu, morda ne povsem kot samozvanec, ker pač v največji meri zbiram in posredujem darove rojakov v zamejstvu in izseljenstvu misijonarjem v pomoč. Ko se je lani zagrebški nadškof dr. Kuharič ob povratku iz Avstralije, kjer je obiskal hrvaške izseljence, ustavil tudi v Bengaliji v Indiji za obisk nekaj hrvaških misijonarjev, je v pastirskem listu ob poročanju o tem obiskovanju pripomnil, kako sta bila tudi tam delujoča slovenska misijonarja p. Jože Cukale in br. Leopold Vidmar vesela tega obiska, in je citiral izjavo p. Cukala, češ da je bil obisk nadškofa Kuhariča zanj presvetla točka v njegovem misijonskem življenju, pač ker je doživel, da je vsaj hrvaški škof posvetil pozornost njegovemu delu, če že ne slovenski. No, moj obisk slovenskih misijonarjev ni bil obisk kakega cerkvenega dostojanstvenika, je bil bolj obisk zastopnika slovenskih misijonskih prijateljev in so ga tudi naši misijonarji tako vzeli.

Ker sem bodisi sam bodisi s pomočjo enega od misijonarjev ne le **fotografiral** nje same, njih misijonske objekte in ljudi, ampak tudi **večinoma zvočno filmal** njih govorjenje, liturgijo, pobožnost in petje vernikov, zato sem s temi potovanji pridobil za slovenski misijonski arhiv in s tem za slovensko misijonsko zgodovino dragoceno dokumentarno gradivo, ki ima kljub vsem pomankljivostim svojo vrednost in pomen.

Obiskovanje sem opravil v treh delih: Leta 1978 sem obiskal azijske, v letih 1980 in 1981 pa afriške in malgaške misijonarje. Nisem pa dosegel vseh misijonarjev. Nekateri so bili ob mojem obisku na dopustu v domovini, do nekaterih radi tega ali onega razloga nisem mogel priti, nekatere sem pa srečal izven njih delovnega področja.

Pri Katoliških misijonih štejemo danes med misijonarje 79 rojakov. Od tega je:

V Aziji 6 duhovnikov, 10 redovnic in 1 laik.

V Afriki in na Madagaskarju je 30 duhovnikov, 5 bratov, 19 redovnic in 4 laiki.

Vsega skupaj je torej 36 duhovnikov, 30 redovnih in 6 škofijskih, takozvanih Fidei donum misijonarjev, 9 bratov, 29 redovnic in 5 laikov oziroma laikinj.

Dejansko sem se od vseh teh 79 naših misijonarjev na mojih potovanjih srečal le s 63 misijonarji in misijonarkami, s 16-timi ne.

V Iranu sem našel v državni gobavski naselbini pri Tabrizu usmiljenko **Cecilije Rode**.

V Indiji sem obiskal tele: **S. Konradino Resnik**, Hči sv. Križa v Bombayu, Kristusovo sestro **Marijo Sreš**, tedaj v državi Gujarat, pri Goi na farmi Don Bosko salezijanskega brata **Ludvika Zabreča**, v Madrasu v salezijanski tiskarski šoli brata **Ivana Kešpreča**, v Bengaliji o. **Jožeta Cukaleta** in br. **Leopolda Vidmarja** pa zdaj že pokojnega br. **Janeza Udovča**. Blizu Kalkute sem obiskal salezijanko s. **Terezijo Medvešček**, kakih 400 km stran pa loretsko sestro **Magdaleno Kajnič**. Bolj na severu v Shillongu sem bil pri salezijanskem duhovniku **Pavlu Berniku**. – V Tajski, bivšem Siamu, sem v Bangkoku našel najstarejšo slovensko misijonarko uršulinko s. **Ksaverijo Pirc**, na severu dežele v Chiangmaju pa uršulinko s. **Frančisko Novak**. V Indoneziji sem obiskal v Djakarti ravnateljico uršulinskih šol s. **Deodato Hočevar**. V Hongkongu sem bil tri dni pri salezijancu, duhovniku **Stanku Pavlinu**. Na Formozi, v Taiwanu me je pričakal misijonski zdravnik-laik dr. **Janez Janež**, prišla pa sta na srečanje z menoj pri Janežu v Lotungu kitajski in vietnamski salezijanski misijonar **Andrej Majcen**, zdaj v domovini, in kanosijanka s. **Anica Miklavčič**, zdaj v Hongkongu. Na Japonskem sem obiskal misijonarja jezuita o. **Vladimirja Kosa**.

Na Madagaskarju sem obiskal sledeče misijonarje in misijonarke: **Lazariste Štanta Ivana**, **Buha Franca**, **Gajška Roka**, **Puhana Janeza**, **Opeka Petra** in **Sušnika Radota**. Dalje istotam delujoče duhovnike Fidei donum: **Slabeta Jankota**, **Kosmača Jankota** in **štolcerja Klemena**. Na istem Rdečem otoku, kakor ga tudi imenujejo radi rdeče prsti, sem obiskal še sestre usmiljenke: **Mrhar Marjeto**, **Pavlišič Marijo**, **Pavlič Terezijo** in **Potočnik Amando**. Končno sem se srečal tam tudi z laičnim misijonarjem **Markom Vilfanom**.

Na afriški celini sem v prvem obisku v Tanzaniji poiskal o. **Emila Čuka** iz Družbe de la Consolata, v Zambiji jezuitske duhovnike **Tomazina Lovreta**, **Grošlja Jožeta**, **Mlakarja Janeza**, **Rozmana Stankoča**, **Mujdrica Janeza** in po brata **Rovtarja Jožeta**. Tam sem tudi doživel srečanje s prof. **Mlakar Kristino**,

laično misijonarko. V Keniji sem obiskal salezijanskega brata Štefana Burja. V Burundiji sem bil pri salezijanskem duhovniku Horvatu Avgustu, dočim sem se z njegovim sodelavcem, tudi salezijanskim duhovnikom Mlinaričem Jožetom srečal v Grazu v Avstriji. V Burundiju deluje tudi usmiljenka s. Kavčič Bogdana, katero sem tudi obiskal. V sosednji Rwandi sem obiskal še drugo usmiljenko s. Vido Gerkman. To prvo afriško potovanje sem zaključil v Etiopiji, kjer sem obiskal s. Janjo Žužek, zdravnico iz Družbe zdravstvenih sester. – Na drugem afriškem potovanju v mesecu septembru tega leta sem v Južni Afriki obiskal sedem starih misijonarjev: Tri kombijance, ki so se pred združitvijo z italijansko vejo imenovali Sinovi misijonarji presv. Srca, duhovnika Bratina Franca in Kladnika Albina pa brata Pozn'č Valentina. V tej deželi sem na različnih misijonih obiskal tudi štiri slovenske oblatinje sv. Frančiška Saleškega: Novak Vincencijo, Elizabeto Pogorelc in rodni sestri Alojzijo in Benigno Šteh. V Botswani sem našel uršulinko s. Škerlj Zoro. V bivšem Belgijskem Kongu, zdaj Zaire, sem obiskal priletneva lazaristovskega brata Marcela Kerševana. Na Slonokoščeni obali je šest slovenskih misijonarjev in m'isijonark, od katerih nisem našel doma samo enega, škofijskega duhovnika, misijonarja Fidei donum Pavla Bajca, ker je bil na dopustu in zdravljenju v domovini, pač pa sem bil tam skupaj z njegovim bratom, tudi Fidei donum misijonarjem Ivanom Bajcem. Na istem misijonu delujejo štiri Frančiškanke Brezmadežne (pred vojno smo jim rekli pri nas „slovenjebistriške šolske sestre) s. Emanuela Fras, s. Bernarda Jurkovč, s. Štefana Sever in zdravnica s. Anica Starman. Od treh frančiškanov v Togu, kamor to pot nisem mogel, sem se srečal na I. vseslovenskem m'isijonskem simpoziju v Sloveniku v Rimu s p. Evgenom Ketišem, ki je prišel v Rim v času svojega dopusta.

Če bo kako mogoče, bom morda v bližnjih letih še tistih 16 misijonarjev, ki jih v teh treh potovanjih nisem mogel doseči, in morda kaj novih, ki bodo še prišli na misijonsko polje, obiskal, da bo tako moje obiskovanje misijonarjev čim bolj popolno.

Pripominjam, kar sem že v KM objavil, da potujem in vse s tem v zvezi krijem iz osebnih sredstev, ne da bi kaj vzel v ta namen iz misijonskih darov.

MALO STATISTIKE

Po starosti moremo misijonarje ločiti v dve grupi: starejše in mlajše, kajti je med obojimi precejšnja razlika v starosti. Starejši so tisti, ki so šli v misijone pred zadnjo vojno, nakar je bilo kakih 10 let premora v odhajanju na misijonsko polje radi vojnih in povojnih razmer, dokler se ni sprožil plaz povojne generacije slovenskih misijonarjev. Iz časa pred vojno so danes v misijonih še trije duhovniki, trije bratje in 12 redovnic, dočim je po vojni odšlo na misijonsko polje 33 duhovnikov, 6 bratov, 17 redovnic in 5 laikov. (Prav za prav jih je v tem času odšlo veliko več, a so se nekateri, zlasti oni, ki so šli na Kitajsko, morali po nekaj letih dela vrniti, a tu imamo pred očmi samo zdaj delujoče, po vojni došle misijonarje in misijonarke). Domovina je od teh 61 zdaj delujočih misijonarjev dala 20 duhovnikov, izseljenstvo 13, bratov izseljenstvo pet, domovina enega, sester domovina 10, izseljenstvo 7, laikov domovina dva, izseljenstvo tri.

Največja skupina naših misijonarjev je na Madagaskarju: 8 duhovnikov, od teh pet lazaristov, in 3 škofijski, pa 4 sestre in dva laika, skupaj 14. Druga

večja skupina je v Zambiji: 6 duhovnikov jezuitov in 1 minorit, 1 jezuitski brat in 2 laikinji, skupaj 10 moči. Na Slonokoščeni obali sta dva škofijska duhovnika in 4 sestre, skupaj 6. V Rwanda-Burundi sta dva salezijanska duhovnika in dve usmiljenki, skupaj štirje. V Togu so trije frančiškani. Ostali misijonarji so v posameznih deželah tudi po trije (na primer v Taiwanu) ali po dva ali posamezniki. (Članek je bil napisan oktobra 1980!)

Večina misijonarjev deluje v deželah, kjer je večina prebivalstva nekrščena; v deželah z versko mešanim prebivalstvom, ki so ali raznih krščanskih ver, mohamedanci ali pa animisti, jih deluje kakih 20, dva delujeta med mohamedanci in kristjani, dva pa v izključno mohamedanskem svetu.

(Tu naj pripomnim, da pri KM ne štejemo med misijonarje na primer šolskih sester in usmiljenk, ki delujejo v Turčiji in Egiptu, kakor tudi ne nikogar, ki deluje v Palestini...)

OZNAČBA DELOVANJA

Večina naših misijonarjev, se pravi 44, deluje v **neciviliziranem okolju**, kakih 16 jih deluje v napol civiliziranem, kakih 20 pa v povsem civiliziranem, kot na primer dva na Japonskem, dve uršulinki v Bangkoku, ena uršulinka v Djakarti, itd., s čimer pa seveda ni rečeno, da v teh krajih ni potrebe po karitativnem delu, saj „reveže boste imeli vedno med seboj“...! Zato so tudi okoliščine za življenje in delovanje temu primerno različne. Oni, ki delujejo v tako imenovanem Tretjem svetu in na deželi, žive mnogokrat v primitivnih higijenskih razmerah, kar povzroča razne bolezni; mnogokje je tudi zdravniška pomoč zelo oddaljena. Tudi se morajo misijonarji v takih krajih zadovoljiti s prehrano, kakor je pač tamkaj v navadi (zlasti če so na misijonskem potovanju, kjer so odvisni samo od domačinov) katere pa se organizem tako lahko ne privadi. V takih misijonskih področjih je pogosto tako, da ima misijonska župnija mnogo podružnic (ta, kjer deluje Ivan Bajec, jih ima 24...), kamor je treba potovati od časa do časa, da imajo mašo, se verniki spovedo, da misijonar krščuje, izprašuje katehumene, ki jih katehisti pripravljajo, in so radi tega misijonarji skoraj vedno na poti, prenočujoč v primitivnih kočah na nič kaj ugodnih ležiščih. Taka pota se kajpada morajo opravljati na avtomobilu, dokler je kaj poti, kar predstavlja izredno velik izdatek. Misijonar Ivan Bajec, katerega področje imam najbolj sveže pred očmi, ker sem bil nazadnje pri njem, na misijonu Fresco na Slonokoščeni obali, mi je na primer povedal, da misijon izda za avtomobilsko gonilno silo veliko več kot pa za vse druge stvari skupaj.

Naši misijonarji skušajo **delovati na vse načine** v duhovni in telesni blagor svojih ljudi, vendar moremo po pretežnem udejstvovanju takole označiti načine njihovega dejstvovanja: dva sta profesorja na univerzah, 6 jih je profesorjev na srednjih šolah, v nižjem šolstvu jih je sedem, v pastoračiji 33, pri zdravstvu 16, na tehnično-gospodarskem polju jih deluje 6, v različnem pionirskem delu za splošni dvig prebivalstva pet, ostali drugod, kaki stirje so pa že med onemoglimi ali bolehnimi in je njih apostolat predvsem v žrtvah, molitvah in dobrem zgledu, hočejo pa do smrti ostati med ljudmi, katerim so posvetili najboljše moči svojega življenja. Pri tem klasificiranju dela je pa treba imeti pred očmi, da se zlepa ne najde misijonar, ki bi deloval samo in

večinsko samo na enem področju; tako na primer p. Kos v Tokiju poučuje na treh univerzah, obenem pa skrbi za revno predmestje v karitativnem pogledu.

USPEŠNOST NAŠIH MISIJONARJEV

Na splošno je treba reči, da so slovenski misijonarji v svojem delu zelo učinkoviti. Razmeroma hitro se prilagode razmeram in okoliščinam življenja in delovanja, bolj ali manj obvladajo domači jezik, kjer je to potrebno (in to je na večini misijonov), navadno boljše kot misijonarji drugih narodnosti, imajo lepe organizacijske sposobnosti, so podjetni in delavni, napram domačinom brez predsodkov, kot da bi bili eni izmed njih. Skušajo pomagati, kjer in kakor morejo, po Pavlovem reku: Vsem sem postal vse, da bi vse pridobil za Kristusa. V politične zadeve posameznega kraja se ne vmešavajo.

Zato so slovenski misijonarji pri somisijonarjih drugih narodnosti in pri predstojnikih in škofih zelo upoštevani, pri ljudstvu pa iskreno priljubljeni in tudi s svetnimi oblastmi nimajo navadno težav, če izvzamemo nekatere izjeme. Na vsak način imajo v odnosu do oblasti in naroda, v katerem delujejo, naši misijonarji veliko lažje stališče in so bolj sprejemljivi kot pa misijonarji raznih nekdanj kolonialnih držav, saj so člani naroda, ki nikdar ni imel nobenih kolonij in jih tudi ni iskal.

Seveda so naši misijonarji tako dobrodošli tudi radi tega, ker imajo še druge lepe lastnosti in talente. Med Slovenci je še vedno veljavno naziranje, da naj gredo v misijone najboljši, tako najsposobnejši za delo kot najglobji v duhovnem življenju, skratka čim bolj popolne krščanske osebnosti, da že s svojo pojavo in svetostjo pridobivajo za Kristusa, oznanjajo blagovest o boljšem človeku iz evangelija. Kajpada niso vsi enako talentirani in tudi ne enako sveti, a enega in drugega imajo vsi toliko, da zelo uspešno delujejo. Iste pozitivnosti pri naših misijonarjih opazimo tudi na misijonarjih Fidei donum, ki gredo v misijone le za nekaž let, 5, 10, ali 15, itd. Tudi ti nikakor niso le kaki avanturisti, ampak gredo v misijone v istem duhu, kakor tisti, ki gredo takorekoč za vedno. Kvečjemu je pač res, da misijonar, ki dela v misijonih le kakih pet let, ni še tako globoko prodril v misijone in izražanje domačinov, katerih govorica se šele čez več let popolnoma razume. A v drugih pogledih res nisem opazil razlike med redovnimi, ki navadno ostanejo v misijonu neomejeno število let, in med škofijskimi, ki gredo za omejeno dobo na delo.

LJUBEZEN KRISTUSOVA JIH PRIGANJA

Občudoval sem pri misijonarjih to njihovo predanost misijonskemu darovanju. Posvete se temu poslanstvu iz ljubezni do Boga, Ker bi radi povečali njegovo slavo; gredo v misijone, ker se hočejo odzvati Kristusovemu vabilu v njegovi oporoki: Pojdite po vsem svetu, učite vse narode in krščujte jih; Cerkev, katere del so, bi radi z misijonskim delom razširili, da bi prišla čim prej po Pavlovih besedah „do mere polne starosti Kristusove“; hočejo pomagati nekrščeni bratom in sestram k zveličanju; pa tudi zato gredo v misijone, ker vedo, da mora tudi naš narod izpolnjevati svojo misijonsko dolžnost, ko je sam že pred 1.300 leti prejel Kristusa, ki ga zdaj mora posredovati še drugim narodom; zahrepene po misijonih in vztrajajo v njih tudi iz ljubezni do sobratov, sodelavcev, da z njimi delé težo misijonskega dela; končno se misijonarji

zavedajo, da z misijonskim poklicem celo sami sebi najbolj strežejo, saj čim več kdo da, tem več bo dobil: „z zvrhano mero vam bo navrženo“...

BREZ TEŽAV PA NISO

Na kakšne težave nalete naši misijonarji pri svojem poslanstvu? Poleg težav zunanjega značaja, klime, higijene, zdravstva, prehrane – naletijo na vse težje: Vživljanje v novi svet, pogosto zelo primitiven in v veliki meri drugačen v pogledu mišljenja in nastrojenja domačinov, študij jezikov, uradnega in onega, ki ga kak rod, med katerim delajo, govori in v katerega skrivnosti izražanja se šele po letih pride, sožitje in sodelovanje z misijonarji različnih narodov, posebno še z misijonarji domačini, ki imajo pogosto kake drugačne poglede na misijonsko življenje in delovanje, pa tudi ne čutijo vedno tistega zagona za delo kot misijonarji. Žalostna težava je tudi pojav sinkretizma, ko ponekod novokrščenci radi krščanstvo pomešajo z elementi animizma, ki so ga zapustili, ter ostvarijo sekte, ki velikokrat že niso več krščanske. Težava je tudi hitro prodiranje mohamedanizma v misijonskem svetu, na drugi strani pa zaprtost raznih tradicionalnih verstev napram krščanskemu oznanilu. Velika ovira za globlje in vsestransko globoko versko življenje je v Afriki pri novospreobrnjenih in katoličanih sploh drugačno pojmovanje zakonske zveze, posebno glede sklepanja zakona. Razočaranje, neuspehi, ponekod nerazumevanje in celo nasprotovanje krajevnih oblasti, tudi to pogosto greni misijonarjevo življenje. Poglavlje zase je takozvani apartaid v Južni Afriki, s katerim katoliški misijonarji ne soglašajo, dasi razumejo težavnost rešitve tega vprašanja. Posebna težava je kar za vse naše in druge misijonarje, ko s Kristusom doživljajo, kako je „žetev velika, delavcev pa malo“. Domačih, zlasti duhovniških poklicev je mnogokje zelo malo, misijonarjev je pa vedno manj. Na drugi strani pa mnogi nekrščarski narodi številčno silno hitro rastejo, tako da je razdalja med številom prebivalstva v misijonskih deželah in delavcev v Gospodovem vinogradu vedno večja. Misijonarji si sicer skušajo pomagati s številnimi katehisti, katere imajo po vsakih večjih naseljih, a ti še daleč ne morejo podajati evangelija v vsej polnosti in je zato afriško krščanstvo ponekod zelo plitvo. Še ena težava: Dasi skušajo misijonarji, tudi slovenski ob protestantskih kolegih oziroma domačih protestantskih pastorjih živeti v duhu ekumenizma kar se da složno, je vendar needinost kristjanov v misijonskih deželah in v krščanskem svetu sploh pohujšanje, ki vodi domačine v indiferentizem ali celo v nevero. Tu in tam so gotove protestantske skupnosti v misijonih celo bojno razpoložene napram katoliškim misijonarjem, kar je pač še hujše. O težavah radi modernih zmot materializma in brezbožnega komunizma, ki prodirata tudi v misijonski svet, ni treba govoriti, saj jih občutimo po vsem svetu, še posebno po krščanskem.

Spričo navedenih in drugih težav bi marsikakemu misijonarju, tudi če je prišel v misijone z najboljšo voljo, upadel pogum, bi se naveličal in vrgel puško v koruzo, če ne bi imel zavesti, da je v službi tistega, kateremu se je tudi nasprotoval, in da je Kristus z njim do konca sveta, pa da Cerkev peklenska vrata ne bodo premagala, zato ob neuspehih ali le malih uspehih in težavah prepuščajo vse ljubemu Bogu, potem ko vztrajno sade in zalivajo, upajoč, da bo Bog dal rast ob svojem času. V vseh težavah se na splošno vsi

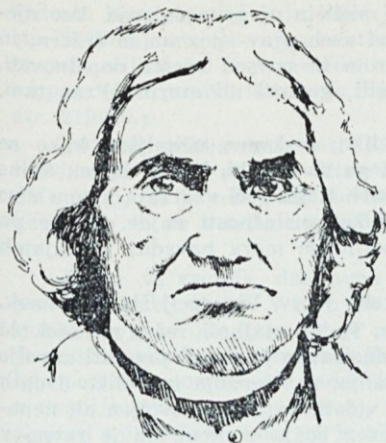
misijonarji opirajo na globoko versko življenje, saj vedo, da vse premorejo v Njem, ki jim daje moč, in vztrajajo na položajih.

ROJAKI JIM VELIKO POMENIMO

Pri tem vztrajanju našim misijonarjem veliko pomeni **moralna opora**, ki jo črpajo iz zveze s svojim narodom, iz katerega so izšli. Da o njih pišemo, predavamo, se zanje zanimamo, jim pošiljamo od vseh strani pomoč, da zanje molimo – to jim pomeni veliko. Veseli so zlasti, ko vidijo, da celo v zamejstvu in izseljenstvu mislimo nanje in jim skušamo po svojih močeh pomagati. Veliko našim misijonarjem pomeni tudi možnost, da, zlasti po vojni došli, odhajajo vsakih nekaj let na dopust v domovino. Tam se telesno pozdravijo in okrepe, tam se duhovno osvežijo, tam doživijo veliko razumevanje in ljubezen vernih rojakov, ko se srečavajo z njimi, jim pridigajo, predavajo o svojih misijonih, kažejo slike, tam od rojakov prejmejo tudi darove, da z njimi, ko se vrnejo, ostvariyo to ali ono zamisel za učinkovitejšo evangelizacijo. Posebne vrednosti so njih obiski radi vzbujanja poklicev, ki so jih pač najbolj veseli misijonarji sami, saj dobe to, kar jim je najbolj dobrodošlo, nove moči, sodelavce na obilni in težki žetvi. Da navedem le en primer: Pred kratkim sem dobil pismo od škofijskega misijonarja Toneta Pačnika, ki deluje v Zairu in je trenutno v Belgiji, ko se vrača na misijon. Pravi dobesedno: „Vračam se v Zaire z novim elanom, posebej še, ker sem doma srečal dva novomašnika, ki se mi bosta, kot pravita, pridružila.“ In pripoveduje, kako so predstojniki misijona že odobrili njegov načrt, da s tema dvema novima odpre novo misijonsko postajo 150 km stran od njegove sedanje. Dobiti doma sodelavce za misijonsko polje, to je pač največja opora za misijonarjevo nadaljnje delo. Tako Cerkev raste. Velika opora so našim misijonarjem tudi njih glasilo „Katoliški misijoni“, kakor tudi ostali slovenski tisk, ki ga prejmejo iz domovine, zamejstva in izseljenstva. Prav tako so jim blagodejna pisma, ki jim jih tudi pošiljamo iz vsega slovenskega prostora, tako da včasih kar ne morejo najti časa za odgovarjanje. Zadnje čase pa doživljajo tudi obiske tega ali onega rojaka, prijatelja, predstojnika, kot je na primer mnoge obiskal župnik Vinko Zaletel, one v Zambiji župnik škoda in misijonska sodelavka Pleničarjeva iz Ljubljane in kot se je spraval obiskat vse urednik tega misijonskega lista.

OBISKOVANJE MISIJONARJEV JE OBOGATILO OBISKOVALCA

Če še pomislim, kaj sem jaz pridobil s tem obiskovanjem slovenskih misijonarjev, moram ugotoviti, da mnogo, premnogo. Dobil sem realen pogled na njih osebnosti, na njih delokroge, na njih delovanje v njih, na metode dela, na njih ljudi, razmere, v katerih delajo, na rastočo Cerkev, na probleme evangelizacije. Navezal sem z misijonarji osebne stike, kar je za nadaljno zvezo z njimi nemajhnega pomena. Ob njih in njihovih zgledih sem zaživel v novo ljubezen do misijonskega dela. Morem pa zdaj tudi rojakom naše misijonarje in njih delo še pravilneje in popolneje približati, kar skušam storiti z objavljanjem svojih popotnih doživetij v KM. Tudi misijonski filmi o obiskovanju, ki sem jih že omenil, so kljub vsej neogljenosti vendarle resničen prikaz misijonarjev in njih ljudi v njih vernosti, petju, itd., in to ne le v sliki, ampak tudi v glasu. Zato: za milost obiskovanja „hvala večnemu Bogu“!

BARAGO NA OLTAR!

BARAGA O SV. VINCENCIJU

(Ob štiristoletnici Vincencijevega rojstva: r. 24. apr. 1581.)

Objavlja dr. Filip Žakelj.

Deseta jablana: LJUBEZEN

Ljubezen do Boga in bližnjega je največja krepost, kakor nas uči božje razodetje. Te ljubezni nas z besedo in zgledom uči sv. Vincencij Pavelski. Z Baragom bomo nabrali lahko mnogo zlatih jabolk te kreposti na deseti jablani. Ljubeznivi sv. Vincencij Pavelski, junak krščanske ljubezni do Boga in bližnjega pa nas bo k tej dvojni ljubezni, ki je dejansko le ena, navdušeno spodbujal.

Baraga npr. navaja tole navodilo sv. Frančiška Saleškega, Vincencijevega sodobnika in prijatelja: „Nekateri si močno prizadevajo in iščejo pripomočke, po katerih bi znašli, kako mora kdo ljubiti Boga. Reveži ne vejo, da ni drugega pripomočka, kakor ljubiti ga, to je, precej to storiti, kar mu je všeč“, pravi sv. Frančišek Saleški. (Friderik Baraga, Zlate jabelka, 3. natis, Ljubljana 1856, str. 212.)

Baraga pa takoj nato pripoveduje, kako je sv. Vincencij Pavelski živel po tem pravilu:

Sv. Vincencij je to dopolnil tako natanko, da so tisti, ki so bili tako srečni, da so z njim živeli, spričevali, da bi, ko bi bil kdo hotel bolj popolnoma vse storiti po božji všečnosti kakor sv. Vincencij, bil moral biti več ko človek. Zmerom se je skrbno varoval, je zatiral svoja nagnjenja, je bil pravičen v svojih sodbah, varen v svojih besedah, previden v svojem dejanju, zvest v vseh duhovnih opravilih in tako popolnoma z Bogom zedinjen, da se je že po zunanem lahko videlo, da le ljubezen božja živi v njegovem srcu in da kra-

ljuje čez njegovo dušo in čez vse njegove misli in njegovo dejanje. Vse njegove želje so le na to šle, da bi bil Bog od vseh prav spoznan in čiščen, in da bi vsi ljudje njegovo sveto voljo zmerom in povsod zvesto dopolnovali. V to je bilo vse obrnjeno, karkoli je mislil, govoril ali storil. (Prav tam, str. 213.)

Baraga navaja nauk sv. Terezije Velike, cerkvene učiteljice, kako se zadobi ljubezen do Boga: „Ljubezen do Boga se zadobi, kadar človek trdno sklene delati in trpeti zavoljo Boga in se vseh tistih reči vzdržati, ki mu niso všeč; in da potem tudi zares to stori, kolikor priložnosti najde. Da bo pa človek mogel to storiti v velikih priložnostih, se mora navaditi v majhnih tako ravnati.“ (Prav tam, str. 213.)

Takoj na to pa Baraga pripoveduje, kako je sv. Vincencij živel ta nauk.

Tudi v tem je bil sv. Vincencij imeniten. Tudi v majhnih rečeh ni hotel nič storiti zoper pravico, resnico ali ljubezen, dasiravno je moral prestati zavoljo tega veliko zoprnih odgovorov, veliko očitanja, zaničevanja in veliko drugih težav. V vseh teh zoprnostih ni bilo nikoli videti, da bi bil nevoljen ali nepotrpežljiv, ampak tako močna je bila ljubezen božja v njem, da je ravno v težavah in zoprnostih z največjo krotkostjo in s prečudnim mirom govoril in ravnal. (Prav tam, str. 213/4.)

„Da bomo Jezusa zmerom bolj in bolj ljubili, je zelo dobro, da se navedimo ga zmerom imeti pred očmi, kolikor je le mogoče. To moremo storiti na tri načine: **Prvič** kadar moremo storiti kako reč, si mislimo, kako je Jezus opravljal to reč, dokler je bil na svetu, in kakšne namene je imel zraven; in ga potem posnemajmo. **Drugič**: mislimo si, da nas on zmerom gleda pri naših opravilih in da nam daje svoje milosti in svoj svet. **Tretjič**: spoznajmo njega v svojem bližnjem. Če vse to storimo, bomo veliko lažje in bolj popolnoma opravljali vsa svoja dela in se bomo lažje varovali pregreškov, nepokojnosti in nepotrpežljivosti; in karkoli bomo svojemu bližnjemu storili, si bomo zraven toliko zaslužili, kakor ko bi to samemu Jezusu storili.“ Tako uči sv. Vincencij. (Prav tam, str. 214.)

Kakor le-ta svetnik druge uči, tako je tudi sam ravnal; zatorej je neizrečeno visoko prišel v ljubezni do Jezusa. Preden je kaj govoril ali svetoval ali storil, je vselej pred svojimi dušnimi očmi pogledal v življenje Jezusovo, da je našel kak zgled, po katerem se je ravnal. In je imel navado reči: Tako je Jezus govoril, tako je Jezus ravnal, v vseh ljudeh moramo Kristusa videti itd. (Prav tam, str. 114.)

„Hočeš vedeti, kako daleč si že prišel v ljubezni do Boga? Glej, po tem boš spoznal: **Bolj ko v srcu raste ljubezen božja, bolj se tudi pomnožijo želje: trpeti in biti zaničevan.** To je gotovo znamenje svetega ognja božje ljubezni, vse drugo je le prazen dim.“ Tako pravi sv. Vincencij. (Prav tam, str. 214.)

„Naša ljubezen do bližnjega je znamenje našega izvoljenja v večno zveličanje, zakaj po njej smo spoznani, da smo resnični učenci Kristusovi (Jan 13, 35); in ravno le-ta sveta čednost je pripravila Jezusa v revščino tega sveta in v grenko smrt na križu. Torej hvalimo Boga, kadar se znajdemo v priložnosti iz ljubezni do bližnjega kaj trpeti.“ Tako govori sv. Vincencij. (Prav tam, str. 218.)

Prečudna je bila ljubezen do bližnjega v srcu sv. Vincencija. Nikoli se ni utrdil v dobrih delih za svojega bližnjega in nikoli ni mislil, da je storil

zadosti. Nezapopadljivo je, kako je mogel le-ta reven duhoven toliko dobrega storiti bližnjemu. S svojim neutrudnim prizadevanjem je polajšal revščino in nesrečo celih dežel in je previdel njih prebivavce z živežem ne le za kratek čas, ampak včas po dve leti in še dlje, dokler si niso spet opomogli. (Prav tam, str. 219/20.)

„O kako velika mora biti ljubezen, katero ima Sin božji do ubogih! Zatorej si je izvolil stan revščine na svetu; imenoval se je pridigarja ubogih (Mt 11, 5) in je rekel, da bo vse to, kar se bo storilo ubogim, tako prejel, kakor ko bi se storilo njemu” (Mt. 25), pravi sv. Vincencij. (Prav tam, str. 220.)

Ravno ta svetnik, dasiravno je resnično ljubil vse ljudi, je posebno in prečudno ljubil uboge. V srcu jih je imel in jih je bolj ljubil, kakor oče more ljubiti svoje otroke, tako da je pristrčno občutil njih nadloge in težave in si je vedno prizadeval pomagati jim. Zatorej se mu je, kadar je slišal, da je kdo potreben pomoči, ali kadar je sam videl revne ljudi, tako srce napolnilo z usmiljenjem, da si je precej, ne da bi bil proščen, začel prizadevati jim zljajšati njih težave, tako da je bilo videti, kakor da bi to bilo njegovo poglavitno opravilo na svetu: pomagati revežem. Nekoč mu je eden njegovih duhovnov pravil, da se ljudje boje, da bi draginja in lakota ne prišli iz tega, ker je tako slabo vreme. In sv. Vincencij je vzdihnil in rekel: „Oh, kako me srce boli! Ne zavoljo ubogih. Kaj bodo reveži počeli? Kam bodo šli? To je moja največja težava na svetu.“ (Prav tam, str. 220.)

„Uboge moramo ljubiti z posebno ljubeznijo, moramo videti v njih samega Kristusa in jih moramo tako ceniti, kakor jih je on cenil“, pravi sv. Vincencij. (Prav tam, str. 220/1.)

Baragova opomba k temu je zelo jasna in praktična:

„To je o takih ubogih rečeno, kateri so zares in po nedolžnem in le po božji volji revni, ki ne morejo delati in si potrebnega živeža in oblačila zaslužiti. Tako nam Bog izroči, da naj zanje skrbimo; in nam obljubi, da bo to, kar jim bomo storili dobrega zavoljo njega, tako dobrotljivo prejel in tako obilno povrnil, kakor ko bi bilo njemu samemu storjeno. Kdor je pa reven po razuzdanem življenju in po lenobi in ko dar, ki ga prejme, precej zapije ali po nepotrebnem zapravi, ne sme z milimi darovi biti podpiran v grešnem življenju. Najboljši dar za takega je, ko se mu da priložnost, si z delom zaslužiti živež. (Prav tam, str. 221.)

„Varujmo se, da se ne bomo pritožili, da ne bomo nejevoljni in da ne bomo govorili slabo zoper tiste, ki se nam skazujejo sovražne, ki niso z nami zadovoljni in ki zopravajo našemu dejanju ali ki nas celo po krivici preganjajo, ki nam delajo škodo in govore hudo zoper nas; ampak bodimo jim pristrčno dobri kakor poprej; in če moremo, skazujemo jim čast, govorimo dobro o njih, storimo jim kaj dobrega, če najdemo priložnost; in če je treba, vzemimo vso nečast in vse zaničevanje sami nase, da bomo rešili njih čast. Vse to moramo storiti prvič zato, da bomo hudo premagali z dobrim, kakor piše sv. Pavel (Rim 12, 21) Drugič zato, ker so taki ljudje bolj naši prijatelji in pomagavci kakor pa naši sovražniki, ker nam pomagajo moriti lastno ljubezen, katera je naš najhujši sovražnik. In ravno oni nam dajejo tudi najlepšo priložnost veliko zaslužiti. Torej so zares naši prijatelji.“ Tako uči sv. Vincencij. (Prav tam, str. 222.)

„Prizadevajmo si, da bomo zmerom polni usmiljenja do grešnikov, zakaj kdor nima usmiljenja in ljubezni do grešnikov, ne zasluži, da bi Bog imel usmiljenje z njim“, pravi sv. Vincencij. (Prav tam, str. 225.)

Le-ta svetnik se ni nikoli čudil, če je kdo tudi storil kak velik greh, ampak je rekel: Grešiti je človeku lastno, ker je spočet in rojen v grehu. In ker je tako dobro poznal hudobno človeško naravo, je bil tako poln ljubezni in usmiljenja do grešnikov, da ni nikoli ravnal z njimi zgrda in z ostromtjo, ampak je tudi z največjimi grešniki govoril zmerom z lepimi in ljubeznivimi besedami. In s tem jih je več spreobrnil kakor drugi duhovni z ostrim svarjenjem. (Prav tam, str. 225.)

„Med vsemi pripomočki, po katerih se more edinost in ljubezen z Bogom in z bližnjim zadobiti in ohraniti, nisem mogel najti nobenega boljšega, kakor je sveta ponižnost; da se namreč pod vse ponižamo, da priznamo, da smo manjši in slabši kakor vsi drugi in da o nobenem ne mislimo nič hudega. Zakaj lastna ljubezen in prevzjetost nas priganjata, da trdimo svoje lastne misli, dasiravno so bližnjemu nasproti in zoprne, in tako se pomanjša ljubezen, katero smo mu dolžni“, pravi sv. Vincencij. (Prav tam, str. 228.)

(Sledi.)

MISIJONSKI OPAZOVALEC

Pred več kot tridesetimi leti so izseljenski „Katoliški misijoni“ veliko poročali o misijonarju Francetu Jerebu CM, ki je tedaj deloval na Kitajskem kot vodja takoimenovanega Slovenskega Baragovega kitajskega misijona, zdaj nam je pa marsikaj tudi o njem napisal Andrej Prebil CM v svoji življenjepisni povesti „Verige lažne svobode“, kjer ga navaja z njegovim krstnim imenom France. Ta misijonar živi zdaj v domovini in je letos obhajal svojo zlato mašo. Ko je po pregonu s Kitajskega prišel nazaj v Slovenijo, je zbral raztresene ude jugoslovanske province lazaristov-misijonarjev sv. Vincencija Pavelskega, ki so bili ena od najbolj preganjanih redovnih skupnosti v domovini, in je kot provincial začel obnavljati njih skupno življenje in delovanje. Kot tak je obiskal tudi begunske sobrate v Kanadi in Argentini. Zdaj živi in še vedno dela v Beogradu. K njegovemu mašniškemu jubileju odličnemu misijonarju tudi „Katoliški misijoni“, ki jim je bil nekaj časa celo urednik, dolga leta pa duhovit dopisnik, iskreno čestitajo, želeč mu še veliko let blagoslovljene delovanja!

V Sloveniji je že dve leti tudi dolgoletni bivši kitajski in vietnamski misijonar Andrej Majcen SDB, ki je bil tudi pred petintridesetimi leti preganjan s Kitajske, a je takoj našel nov misijonski delokrog v Hongkongu, kasneje je pa vodil prvo skupino salezijancev, ki je šla misijonarit v Vietnam. Čudovito je Bog blagoslovil njegovo delovanje tamkaj, zlasti v pogledu novih salezijanskih poklicev. Ta misijonar je v sruču še vedno med svojimi nekdanjimi kitajskimi in vietnamskimi sobraty oziroma gojenci ter bivšimi gojenci, pa jim v njih sedanjih velikih stiskah skuša s pomočjo dobrotnikov pomagati. „Katoliškimi misijonom“ se je v zadnjem pismu s temle besedami zahvalil za mali poslani mu dar v ta namen: „Zahvalim se Vam za poslano v pomoč mojim lačnim in potrebnim v Vietnamu! Te dni me bo prišel obiskat kamilijanec Crotti iz Taipeja na Formozi in mi bo prinesel sveže vesti o dr. Janežu. Sobrat

Massimino, ki gre v Hongkong, pa bo dvignil v Celovcu, kar je tam za moje Vietnamce, in bo nesel seboj v Azijo. Prišel me je obiskat tudi sobrat Tse Ka, ki bo v prihodnje ravnatelj ali inspektor v Hongkongu, ki pa sedaj študira v Londonu angleščino. Iz Vietnama pa dobivam vesti, da bi se kar razjokal...“

Iz Anglije nam je pisala misijonska zdravnica s. Janja Žužek SCMM, in sicer iz bolnišnice, kjer so jo operirali na nogi. O tem tole pove: „V bolnišnici bom do 5. aprila, a se bom morala vračati na kontrolne preglede. Kaže, da bom kar dva meseca ‚skakala‘ kot kenguruj z dvema berglama, celo še, ko bom že v duhovnem obnovitvenem tečaju, ki se začne 19. aprila in traja dva meseca in pol.“ V zadnjem pismu z dne 13. julija, ki ga je pisala iz San Pavla v Braziliji, pa nam misijonarka, očitno povsem pozdravljena, piše, da je potovala iz Anglije tja, da obiše svojega na smrt bolnega brata, a se je verjetno med tem že vrnila nazaj v Anglijo. Tja je pripotovala na dvomesečne počitnice tudi s. Rezka po dveh letih težkega nepretrganega zdravstvenega dela v Severnem Yemenu, kjer je njen apostolat med mohamedanci ljubezensko delo in žrtve ob zgolj sejanju, brez vidnih sadov, pa molitev v združenju z Bogom.

Misijonarjem in misijonskim prijateljem toplo priporočamo v molitev veliko misijonsko dobrotnico iz Tucquegnieux v Franciji, ki mesec za mesecem daruje po 500 ali 1000 francoskih frankov za slovenske misijonarje, zlasti za tiste, ki delujejo med gobavci. Plemenita žena, ki vedno želi ostati neimenošana, je zdaj težko občelega. Naj ji Bog z našimi prošnjami spet nakloni zdravje, da bo ljubila misijone tu še dolgo, dolgo let!

V domovini sta bila na praznik sv. Petra in Pavla posvečena v duhovnika med ostalimi, žal, le maloštevilnimi novomašniki tudi dva lazarista, od katerih je eden bivši gojencev Misijonskega zavoda Baragovega misijonišča v Slovenski vasi pri Buenos Airesu, in sicer Jaka Barle, ki se oktobra meseca pridruži ostalim štirim duhovnikom te slovenske misijonske ustanove v izseljenstvu, od katerih se dva že bližata sedemdesetim letom, pa je že zadnji čas, da pridejo mlade moči v pomoč in nadomestilo. Nadebudnemu Jaku, ki je dcma iz Slovenske vasi, kjer ima tudi vse domače, k posvečenju čestitamo, mu želimo obilje duhovniških milosti na pot, veseleč se njegovega sodelovanja z nami; njegovim staršem, sestri in bratom, od katerih je eden že več let duhovnik-salezijanec, pa tudi čestitamo, da so v Jaku dobili še enega, ki bo kot duhovnik posebno mogočno posredoval pri Bogu za njih časno in večno srečo.

Tudi tu naj opozorimo in prosimo vse naročnike, zlasti one iz inozemstva, naj svojih plačil naročnine ali misijonskih darov nikdar ne naslavljaajo na „Katoliški misijoni“ iz enostavnega razloga, ker takih nakazil ne moremo dvigniti, kajti naš list nima javnopravne osebnosti. Plačila je treba izstaviti vedno na fizično osebo, v našem primeru do nadaljnjega na: Ladislav Lenček, naslov Baragovega misijonišča. Prav tako prosimo, da tudi vse dopise naslavljate na naslov: El Cabezuelo 4029, 1826 Remedios de Escalada, pcia. Buenos Aires.

Mons. dr. Maksimilijan Jezernik, rektor „Slovenika“ in eden vodilnih pri papeški misijonski univerzi „Urbaniana“ v Rimu, je obhajal letos 60-letnico svojega življenja. Pred leti si je ta odlični poznavalec misijonstva in misijonskega sveta lahko ukradel tudi nekaj dragocenega časa, da je bil sodelavec našega lista, zdaj pa je njegova pomoč predragocena pri posredovanju misijonskih darov našim misijonarjem. „Katoliški misijoni“ tudi za slovensko misijonstvo tako pomembni osebnosti k jubileju iz vsega srca čestitajo! Na mnoga leta!

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJA

MISIJONSKI LIST – RADOSNA VIJEST – URBANIANA

Pred menoj leži kup treh misijonskih listov, ki nas morajo zanimati: „Misijonski list“, ker ga izdajajo koroški Slovenci in je edini v slovenščini tiskani misijonski list poleg „Katoliških misijonov“.

„Radosna vijest“, tiskan v hrvaškem jeziku, nam je drag, ker je edini misijonski list, ki danes izhaja v Jugoslaviji in ker nas obvešča o misijonskem teženju in delovanju nam najbližnjega, bratskega naroda.

„Urbaniana“, ki izhaja v Vatikanu, ker je njega odgovorni urednik Slovenec, mons. Maksimilijan Jezernik, in ker nam govori o tej papeški misijonski univerzi in njenem delu za višjo izobrazbo domačega klera in misijonskih delavcev sploh.

Radi pomanjkanja prostora že dolgo nismo poročali o Radosni vijesti in Urbaniani, zato se je nabralo mnogo gradiva, ki ga pač ne bomo opisali, ampak bomo mogli navesti le naslove glavnih sestavkov, a bodo že iz tega naši bralci razbrali pestrost in bogato vsebino teh dveh listov.

MISIJONSKI LIST

O slovenskem Misijonskem listu navadno sproti vsaj kratko poročamo. Ta list izide štirikrat na leto kot priloga tednika „Nedelja“ in je njega urednik isti kot „Nedelje“, Jože Kopeinig, vodja slovenskega dušnopastirskega urada v Celovcu in rektor Doma v Tinjah. Vsaka številka ima 24 strani v dvobarvnem tisku, s številnimi ilustracijami.

Letos sta doslej izšli dve številki oziroma so nam došli, oni z dne 7. februarja in z dne 6. junija. V prvi od njiju je na naslovni strani slika številnih bogoslovcev, preko nje pa tole besedilo: „V tej številki vam smemo poročati o misijonskih novomašnikih, a vam hkrati izreči prošnjo za podporo novih bogoslovcev iz Indije in Zambije kot tudi bolniških sester in redovnic iz Kerale in Paragvaja. Družina naših podpirancev je narasla že na 560 mladih pastoralnih delavk in delavcev v misijonskih deželah. A ta porast v številu naj bi poglobil našo povezavo z misijonskimi bogoslovci...“ Naslednjih pet strani je posvečenih slikam in pismom podpirancev, vmes pa poročilo br. Joška Kramarja SDB s slikama iz Papue. Nato sledi globok članek, ki ga je napisal Indijec: Pomen Gandhijevega nauka v našem času. Naslednji dve strani prinašata slike novih 13 bogoslovcev iz Bengaloreja v Indiji in pa 13 novomašnikov od istotam, ki so jih podpirali koroški slovenski dobrotniki. Še naslednja stran pa objavlja slike 12 novomašnikov iz Sri Lanka (Cejlona), ki so jim tudi pomagali do cilja naši Korošci. Na koncu lista vidimo slike zvonov, ki jih je misijonar Janko Slabe preko Dušnopastirskega urada v Celovcu s pomočjo Korošcev naročil v Avstriji za svojo cerkev v Matangi na Madagaskarju. Objavljena je tudi prošnja provincialke šolskih sester v Paragvaju

sr. Argullo, ki se priporoča koroškimi Slovencem za misijonsko pomoč, ki jo potrebujejo za vzgojo družbenih novink. Te sestre delujejo tudi med Čulupi Indijanci, katerih pokristjanjenje pa je domala zaključeno in med njimi ni nobene Slovenke več na delu.

Številka za 6. junij, praznik sv. Trojice, objavlja tudi precej gradiva v zvezi z akcijo za pomoč pri formaciji domačih misijonarjev in misijonark (18 novih podpirancev v Zambiji!), prinaša pa tudi veliko glasov slovenskih misijonarjev: Pismo o. Stanka Rozmana iz Zambije, brata Zdravka Kravosa iz Kameruna, Janka Slabeta z Madagaskarja, in intervju s salezijanskim duhovnikom Avgustom Horvatom iz Burundija, katerega v tej številki ponatiskujemo. Najdragocenejši prispevek v tej številki je pa gotovo poročilo Jožeta Kepeiniga „Z odprtimi očmi po Lepem otoku“, v katerem nam poroča o svojem potovanju na kitajski otok Formozo, kjer je med drugim obiskal tudi s. Rozalijo Brilej in dr. Janeža. Izredno bogato, zgoščeno in odlično pisano poročilo v glavnem ponatiskujemo v prednjem delu te številke, ker „Misijonskega lista“ druge Slovenci po svetu ne berejo, razen na Koroškem. Poleg tega poročila je pomemben članek o proslavi 100-letnice ustanovitve misijona Mariannhill v Afriki, dalje članek o delovanju avstrijske misijonske družbe za oskrbovanje misijonov z vozili MIVA, ki jo je bil ustanovil Avstrijec p. Schulte, in pismo taiwanskega bogoslovca, ki išče dobrotnikov. Skratka, ta številka ima spet značaj splošnega misijonskega lista, ne samo neke pomembne podporne akcije.

RADOSNA VIJEST

Zanimivo, da v Jugoslaviji izhaja edina misijonska revija prav v Sarajevu, v Bosni, kjer je prav za prav misijonsko ozemlje, glavno mesto v veliki meri islamske dežele. List, ki izhaja zdaj že 11. leto mesečno, se tudi tiska v dveh barvah, črno-rdeče, in je bogato ilustriran; nam iz Jugoslavije ne prihaja redno, vendar smo sčasoma od letnikov 1980 in 1981 prejeli vsega skupaj 6 števil, namesto 24, dočim so nam od letnika 1982 došle tri številke. Za misijonsko nedeljo 1981 je izšla posebna priloga s papeževo poslanico za ta svetovni misijonski dan, s pravili papeških misijonskih družb in z naslovi vseh misijonarjev hrvaškega rodu v današnjem času; list jih navaja 149. Tu naj spet pripomnimo (kakor smo že ob podobni priliki), da ti navedeni misijonarji po našem kriteriju, kdo je in kdo ni misijonar, nikakor niso misijonarji vsi, ampak še polovica ne. Tako na primer navaja ta seznam naslove duhovnikov, redovnikov in redovnic hrvaškega rodu, ki delujejo v Južni Ameriki, in sicer kar 80, med njimi 56 njih, ki delujejo v Argentini, ki pač ni misijonsko polje... (Ako bi „Katoliški misijoni“, ki tudi od časa do časa objavijo naslove vseh slovenskih misijonarjev in misijonark, šteli mednje vse redovnike in redovnice, pa škofijske duhovnike, ki so prišli iz domovine v Argentino delovat, bi imeli Slovenci že samo v Argentini nad 200 misijonarjev in misijonark...!) S takim posploševanjem pojma „misijonar“ se resničnim misijonarjem in misijonarkam krivica dela, njih misijonskemu delu pa škoda.

V naslednjem objavljamo vsaj naslove glavnih člankov v Radosni vijesti, izišlih v številkah zadnjega časa:

Marija, vzor misijonske duhovnosti – Kristusovo Srce, središče človeške zgodovine – Glavna skupščina Papeških misijonskih družb – Cerkev se vtelesa

v misijonih – Naj živi Troedini Bog v srcih vseh ljudi po vsem svetu – Upanja polni znaki na Kitajskem – Nove misijonarke so prejele misijonski križ – Mati Terezija iz Kalkute – šadli Bendžadid in Hasan Drugi – Dan duhovnih poklicev – Papež je pokazal smer – Družina, oznanjevalka – Manjka ljudi – Papeževa zahvala – Vsi smo poklicani – Človek je neponovljiv – O drugačnih misijonih – Brat voda – Mesec dni po morju – Kako sem postal katoličan – Krščansko življenje cvete v kitajskem podeželju – Kristus se je rodil za nas – Kardinalov pozdrav čitateljem – 9. januar, dan za Afriko – Delo Papeških misijonskih družb v letu 1981/82 – Ni ljubezni brez odpuščenja – Zambija, dežela mojega duhovniškega delovanja – Misijonar, človek, ki vznemirja – Bog in vera starega Afričana – Nigerija, država 300 plemen – Kako bolečino spremeniti v veselje – Devet dni v Tunisu – Čarovnice v dvajsetem stoletju – Kaj je misijonstvo – Papeževo vabilo k molitvi za Cerkev na Kitajskem.

V vseh številkah je kajpada še mnogo drugega misijonskega gradiva pod stalnimi zaglavji: Iz pisem – Vesti iz misijonskega sveta – Pisma naših misijonarjev – Zahvale dobrotnikom – Objave darov – Misijonska slikanica za mladino – Knjižna poročila – Misijonska mašna besedila – Misijonski mesečni molitveni nameni – Pesmi – Iz naših škofij – Mladi misijonar – Misijonske novele, itd.

Ko tako pregledujemo številko za številko Radosne vijesti, nam pride na misel, kar nam je pisal pred nedavnim misijonar Kosmač z Madagaskarja o sodelovanju pri „Katoliških misijonih“, da bi namreč misijonarji še raje vanje dopisovali, ako bi bil naš list razširjen tudi v domovini. Razumemo, saj zdaj naš list pride v komaj kakih 1.700 domov, ker se tiska v toliko izvodih, in to skoraj samo izven državnih meja Jugoslavije, pa bi mogel biti veliko lepši in bogatejši in uspešnejši v svojem poslanstvu med Slovenci, ako bi prihajal v deset tisoče slovenskih domov ne le po svetu, ampak pred vsem v domovini, kjer živi glavnina slovenskega naroda. Ker vidimo, da režim doma prenese splošen misijonski list – primer Radosne vijesti – bi pač odobril izhajanje tudi slovenskega splošnega misijonskega lista, če ne „Katoliških misijonov“, pa lista s kakšnim drugim naslovom podobne misijonske vsebine. Vsekakor dejstvo, da v Jugoslaviji v sedanjih razmerah že skoraj deset let izhaja tiskan misijonski list Radosna vijest, nam kliče v spomin besede sv. Avgušтина: Če so zmogli ti in te, zakaj ne bi zmogli tudi mi... Slovenci smo imeli misijonski list že zdavnaj pred Hrvati, zdaj ga imajo Hrvati, mi pa re – vsaj v domovini ne.

URBANIANA

To glasilo papeške misijonske univerze „Urbaniana“ (po papežu Urbanu VIII., ki jo je ustanovil) izhaja v mesecih študijskega leta, navadno na štirih straneh, v pogostih izrednih primerih pa na osmih straneh lepega ilustracijskega papirja s slikami navadno na čelni strani, v enobarvnem tisku. Odgovorni urednik mu je naš rojak, vodilna moč v tajništvu univerze, mons. dr. Maksimilijan Jezernik, dejanski urednik pa je prof. T. Federici. Imamo pred seboj od šestega letnika štiri številke, od 7. letnika pet, od 8. letnika pa šest števil, dočim nam je od letošnjega letnika došla v juniju samo šele ena številka. Tudi o tem misijonskem glasilu bomo podali samo naslove glavnih sestavkov, ki nam nakazujejo njih vsebino:

Škofovsko posvečenje Kristjana Tumi iz Kameruna – 50-letnica ustanovitve kitajske katoliške univerze Fu-jen – Priprava mednarodnega kongresa o o brezboštvo – V službi Kristusa in njegove Cerkve – Kardinal Sergij Pignedoli, vice-veliki kancler univerze Urbaniana, umrl – Njegova konferenca o pričevanju Pavla VI. kristjanom sodobnega sveta. – Kateheza in obveščevalna sredstva – Umrl je prof. Felice Cenci, bivši rektor Urbaniane – Ateizem, nasprotnik evangelizacije – Izid splošnega kataloga izdanj založbe „Urbaniana“ – Odprtje nove univerzitetne knjižnice „Urbaniana“ – Ureditev in poslovanje nove knjižnice – Sveti oče med nami v veliki predavalnici – Sveti oče blagoslovi novo aulo Paneza Pavla II. – Pozdrav udeležencem Mednarodnega simpozija o evangelizaciji, podvigu človeka in njegove kulture – Poročilo o akademskem letu 1979-1980 – Problem ateizma – Zadeva kanonizacije John Henry Newmana, ki bil gojenec Urbaniane – Knjižne novosti na polju misliologije – Mednarodni dan alfabetizacije – Christus natus est nobis – Znanost in vera v današnji družbi – Mednarodni teološki kongres o Pneumatologiji – Nova številka revije „Euntes docete“ – Imenovanje Matere Terezije za častno doktorico medicine in kirurgije milanske katoliške univerze – Zanimiva slovesnost na univerzi „Urbaniana“ – Razgovor s prof. Lee Ting Pong – Srečanje medsebojnega priznavanja – Za 25-letnico škofovskega posvečenja Velikega Kanclerja „Urbaniane“ – Iz Rima v Sveto Deželo – Evangelij in ateizem – Problem ateizma in evangeljsko poslanstvo Cerkve.

Tudi v tem mesečnem glasilu univerze „Urbaniana“ je kajpada obilje najrazličnejših sporočil o študijskih programih, o raznih tečajih, o doktorskih dizertacijah, dalje objavljanje univerzitetne kronike, imenovanja nekdanjih gojencev oziroma študentov. In drugo.

„Žetev je vel'ka, a delavcev malo", ne na Madagaskarju, kadar je slaba letina, a na misijonskem polju sploh...

PO MISIJONSKEM SIVELTU

SALEZIJANCI imajo pred seboj velik misijonski načrt: Afriko. Vrhovni predstojnik družbe Vigano, ki je bil nedavno tudi v Sloveniji, jim je rekel: V prejšnjem stoletju smo šli v Južno Ameriko, v prvi polovici 20. stoletja v Azijo, zdaj v Afriko. Vigano je obiskal svoje sobrate že v 29 afriških deželah. Do zdaj so v večini Španci in Italijani. Med njimi tudi še Slovenec, brat štefan Burja. Vrhovni predstojnik je povedal: „Srečaval sem se z našimi afriškimi misijonarji. Enega samega nisem našel, ki bi se hotel vrniti. Počutijo se zelo srečne, čeprav nekateri še ne znajo govoriti krajevnega jezika. Tri salezijske skupnosti v Senegalu nimajo ne televizije ne elektrike ne pitne vode, spijo v majhnih sobicah, njihove delavnice premorejo le kladivo, klešče, nekaj kosov železa, toda srečne se počutijo med afriškim ljudstvom.“

KARDINAL DARMOJUWONO v Indoneziji je dal krasen zgled. V starosti 67 let je izročil škofijo Semarang mlajšemu škofu. Sam pa se je umaknil v revno naselje s 5.000 družinami in ves srečen deluje med njimi kot navaden dušni pastir. Po njegovem mnenju mnogi preveč mislijo, da bo njihov odhod oškodoval Cerkev, zdijo se še potrebni ali celo nujno potrebni. On je drugačnega mnenja. Ko ostariš, nimaš več tiste gibčnosti in ne moči, da bi mogel uspešno vo-

diti celo škofijo. Prav tako pa je proti temu, da bi se potem umaknil v pokaj v brezdelje. Nasprotno: dokler bo mogel, hoče živeti in delati kot duhovnik.

NA KITAJSKEM ni vprašanje samo patriotične Cerkve, ki je sicer v manjšini, a je edina, ki sme govoriti. Koliko je še upanja, da dajo izjavo pripadnosti vesaljni Cerkvi, je težko reči. Škof Tang, ki že drugo leto čaka v Hong-kongu, da nastopi službo nadškofa v Kantonu, je mnenja, da bodo odpadli škofje ta poizkus ločitve nadaljevali. A večina katolčanov ostaja Cerkev zvesta. Toda žive večinoma v „katakombah“, so razpršeni in poznajo Cerkev in njeno življenje izpred 30 let. Zato imajo še vse „po starem“: od latinskega jezika in prejšnjega mašnega obreda do delitve zakramentov. Ta trenutek med njimi vsajati novosti, bi prineslo še večjo zmedo in negotovost. Zato Vatikan potrpežljivo čaka in ne da nobenega ukrepa. Pač pa v vseh kitajskih kolonijah po svetu Cerkev lepo napreduje.

STATISTIKE IZ KAMBODŽE so negotove. Pred leti so poročali, da je Pol Pot dal pobiti tri milijone ljudi. Tako bi število prebivalcev padlo od sedmih na štiri milijone. Po zadnji statistiki UNESC-a pa je tam še vedno šest milijonov ljudi. Torej bo verjetno, da je Pol Pot pobil milijon in

pol prebivalcev. Katoličanov praktično ni. Od nekdanjih 5.000 vernikov naj bi jih ostalo le še kakih 500 in seveda še ti v „podzemlju“.

VSAK PETI OTROK v črni Afriki umre že v prvem letu starosti. V Aziji in Latinski Ameriki vsak deseti otrok. Med prvim in četrtem letom umre v nerazvitih deželah tudi do petdesetkrat več otrok kot v bogatih deželah. Glavni razlog je pomanjkanje higijene. Seveda tudi pomanjkanje zdravniške pomoči. Glavni „morelec“ pa je lakota.

KITAJSKA VLADA je prepovedala posameznim verskim skupinam vsako pomoč od zunaj. Kitajska hoče biti „domoljubna in svobodna“. Pod tem geslom ne pusti vmešavanja kogarkoli. To je verjetno eden odgovorov na poskus Vatikana, da bi navezal stike s Kitajsko in rešil vprašanje „narodne Cerkve“.

ŠTEVILO PREBIVALSTVA na svetu letno naraste za 80 milijonov. Porast je največji v najmanj razvitih deželah, in to kljub veliki umrljivosti. Za Afriko računajo, da bo imela leta 2000 (in to bo kmalu) 74 % več ljudi kot danes. Porast je šestkrat večji kot v Evropi. Zaradi umetnega omejevanja rojstev bo med tem Kitajska pridobila le 28 odstotkov na prebivalstvu, Evropa samo 12 odstotkov. Vsega naj bi bilo leta 2000 6 milijard ljudi na svetu. To so človeški računi, ki pa jih lahko zmede katastrofa, kot bi bila atomska vojna.

POMOČ NERAZVITIM NARODOM je že več let predmet razmišljanja in razgovorov tudi med kristjani, posebej med misijonarji. Cerkev se mora zavzemati za male, zapostavljene, ubožne ljudi. Toda pomoč ni samo materialna. S tem bi nerazvite narode vodili v isto zgrešeno miselnost:

materializem. Še bolj to občutijo mnogi opazovalci med nerazvitimi narodi samimi. „Milost“, „miloščina“ lahko postaneta žalitev. Najboljša pomoč je, pomagati jim, da si pomagajo sami. S tem se narodi vzgajajo in dobijo samozavest. Umetno podpiranje „beraštva“ pusti ljudi v beraštvu. Še bolj poudarjajo, da je treba vzgajati pravega duha. Tajlandski budist Sulak Sivaraksa je v listu „Gandijevo gibanje miru“ napisal članek, kjer kritizira tudi krščansko družbo, torej konkretno tudi misijonarje, da je to vse preveč pomoč, ki vzgaja materialistično miselnost. Tudi budisti zadnje čase veliko socialno delajo. Po tudi te opozarja, da vsak socialni ali karitativni delavec mora upoštevati štiri budistična načela. Najprej „netta“, kar pomeni prijaznost do ljudi, pomoč mora biti nekaj osebnega, izraz resnične naklonjenosti. Drugič „karuna“, solidarnost s trpljenjem bližnjega, ne usmiljenje zviška, ampak sožitje v pomanjkanju in trpljenju. Tu je na mestu, da premislimo tudi kristjani, ali ne postaja karitas preveč uradna, papirnata, izgublja človeško toplino. Tretjič imenuje ta budist „nudita“, kar naj pomeni pristno veselje kot izraz dobrote. Ni dovolj dati kos kruha, treba je dati kos veselega srca. Na četrtem mestu navaja „uepka“. Ta pogoj je morda najtežji: krotiti mora svoje slabe nagone, svoje negativne značajne poteze. V bistvu podaja ta budist pristna evangeljska načela. Če teh ni, se res lahko dogaja to, kar očita Sulak: Pomoč rodi zavist, prepir, zmedo. Celó to trdi, da v sanskrtu beseda pomoč pomeni lahko tudi zmedo. Ali ni to njegovo razmišljanje opozorilo, kako važno je, da ima tudi socialna in karitativna pomoč misijonarjev nenehno pred seboj končni in edino važno cilj: evangelizacijo v prvo bitnem pomenu besede.

IZ VIETNAMA se nadaljuje beg in se celo veča iz verskih razlogov. Katoličani so na vseh področjih zapostavljeni. Posebno so šikanam izpostavljeni duhovniki, bogoslovci, redovnice, katoliški učitelji. Čeprav Cerkev želi, da zlasti duhovniki vztrajajo na svojem mestu, čeprav težko, je razumljivo, da vsak tega ne zmore. Posebno pa ni mogoče ta beg zameriti vernikom in mladini, ki bi rada dosegla svoj ideal, recimo: duhovniški poklic.

NA JAPONSKEM so napravili anketo, kdo je najbolj spoštovana osebnost na svetu. Take ankete delajo na mnogih krajih. Iz njih ni mogoče kar zagotovo razbrati resnico, ker te ankete so pač napravljene le v gotovem obsegu. Včasih pa povedo veliko. Ko je bil papež Janez Pavel II. na Japonskem, so mnogi imeli vtis, da so ga sprejeli nekam hladno, čeprav vljudno. A anketa je pokazala, da so vsaj ljudje, ki so bili vprašani, postavili Janeza Pavla II. na prvo mesto. Da so to morali biti razgledani ljudje, sledi iz dejstva, da so na drugo mesto postavili Poljaka Lecha Walesa in na tretje Mater Terezijo iz Kalkute. Drži: vsaj del verjetno izobraženih ljudi je vrednotilo po moralni veličini, ne po bogastvu ali tehničnim odkritjih. In tako so se pridružili vedno bolj svetovnemu mnenju, da je Janez Pavel II. največja moralna avtoriteta na svetu. Vsako novo potovanje to dokazuje.

O. MAKSIMILIJAN KOLBE bo letos oktobra razglašen za svetnika. Kako to sodi v misijenski list? Vesoljni duh o. Kolbeja je gnal tega neugnane delavca za čast božjo in slavo Marije na Japonsko, kjer je ustanovil drugi center svoje široke zasnovane apostolske ustanove, in v načrtu je imel nato Indijo. In verjetno bi šel iz ene v drugo misijensko deželo. A

Bog je sprejel njegovo žrtev v taborišču v Auschwitzu. Zato je bil ne le po duhu, ampak tudi v resnici misijonar.

UGANDA se še vedno ni opomogla od nekdanjega nasilnika Amina. Socialnih, političnih, ekonomskih problemov je mnogo. Najbolj krut pa je problem: stradež. V Italiji se je lotil rešilnega dela diakon Vittorio Pastori. Sam osebno je letos 9. aprila spremljal veliko ameriško letalo, ki je prepeljalo tja 110.000 kg živeža. Z njim je potovalo devet prostovoljcev, da bodo pomagali hrano prav deliti. Saj je znano, kako včasih mednarodna pomoč obtiči v skladiščih tistih, ki že imajo, in ne doseže tistih, ki od lakote umirajo. Pastori je do zdaj odpremil v Afriko 66 letal z živili. Razumljivo, da tak nesebični organizator potegne za seboj dobra srca, ki so pripravljena pomagati, a čakajo na nekoga, ki bo to pomoč sprejel in jo prepeljal na pravi prostor. Pastori si je izbral za svoj sedež Piacenzo. Tja se steka in od tam se razpošilja pomoč najbolj potrebnim.

RICCI je znan vsakemu, ki količ kaj pozna misijensko zgodovino. Bil je kitajski misijonar in deloval kot učenjak na cesarskem dvoru. Po njem se imenuje „riccijeva metoda“, ki je v kratkem tale: na Kitajsko mora priti samo krščanstvo in se vcepiti v kitajsko kulturo. Za tako delo pa je treba časa, modrosti, previdnosti in potrpežljivosti. Seveda so bila po sredi resna vprašanja, kako daleč se misijonar drugi kulturi, ki je povezana tudi s poganskimi obredi in verovanji, lahko približa. V tem je nastal spor in končno ni šla „po vodi“ le „riccijeva metoda“, ampak tudi kitajski misijon. Če bi takrat šli za dalekovidnim Riccijem, bi danes morda kitajski narod bil katoliški narod. Rav-

Indijski umetnik je takole zamislil in naslikal Marijo, Zveličarjevo Mater, ki je po svetem pismu „vse to premišljevala v svojem srucu“, ko se je igrala z Jezuščkóm, a ga je vide-la razpetega na križ. Na desni Marijini prisposodbi iz Stare zaveze. Sliko poslal br. Ivan Kešpret SDB iz Madrasa.

no letos je 400 let, ko je Ricci prišel na Kitajsko. Rdeča Kitajska je tuje misijonarje izgnala. Matteo Ricci je pokopan v Pekingu, kjer je prav blizu partijska šola. V času tako imenovane kulturne revolucije so njegov grob zamenarili. Prevladalo je geslo, da so misijonarji prinašali na Kitajsko imperialistično kulturo. Zadnji čas pa tudi kitajskim izobražencem prihaja spoznanje, da so bili misijonarji za Kitajsko koristni. Riccijev grob je spet v časti, v časti njegov spomin in zato je tudi grob na novo urejen.

MISIJONARJI „FIDEI DONUM“
(Dar vere) so vedno bolj številni. Tudi med Slovenci jih imamo. Pobudo

zanje je dal papež Pij XII. Italija se ponaša, da ima škofijskih duhovnikov v misijonih čez 700. Ni pa mogoče ugotoviti, koliko jih je v pravih misijonih. Kajti sem so šteti tudi duhovniki, ki so prišli v Južno Ameriko. Prav ob obisku Janeza Pavla II. v Argentini se je naglašalo, da je Argentina, ali še bolj splošno, da je Južna Amerika najbolj katoliški kontinent. Torej bi te duhovnike morali odšteti, če naj bi statistike hoteli urediti. Ali pa bi k slovenskim misijonarjem morali prišteti vse slovenske duhovnike, ki žive in delajo v Južni Ameriki. Tako bi se kaj hitro (vsaj po odstotkih) uvrstili med velike ali vsaj večje misijonske narode.

**VSE DRAGE NAROČNIKE, KI ŠE NISO PORAVNALI NAROČNINE,
LEPO PROSIMO, DA TO STORE!**

O C E A N I J A

PAPUA

Začnemo z najbolj oddaljenejšo misijonsko pokrajino, s Papuo v Oceaniji, kjer deluje misijonski brat JOŠKO KRAMAR SDB, ki smo mu poslali pomoč in se zanjo takole zahvaljuje:

„Sprejmite Vi in vsi misijonski prijatelji srčno zahvalo za Vaš dragoceni dar: ček za 400 dolarjev, ki sem ga zamenjal in je bil prava pomoč božje Previdnosti, ko se je naša blagajna znašla v suši. Bog naj Vam za Vašo velikodušnost tisočero povrne!

V misijonskem centru v Aramiri nam je končno uspelo spraviti pod streho tudi tri spalnice, ki bodo služile skupno za 500 fantov, ki se bodo med svojim študijem in delom tudi uvajali v praktično krščansko življenje in se pripravili za vstop v Kristusovo čredo.

Seveda pa nas čaka še veliko dela, kajti šola in spalnice so pri tleh in vse še brez tlaka, tako da se med poukom pogrezamo v mivko, ki je debelo nasuta v vseh prostorih. A vse bo prišlo ob svojem času. Saj je vse to delo v božjo čast in On bo priskočil tudi vnaprej na pomoč kakor doslej. Za spalnice potrebujemo še vso

pločevino za stene, kajti palmovi listi so preveč nevarni radi strupenih kač, ki se naselijo med njimi, pa tudi radi nevarnosti za požar.

Med fanti, ki jih na misijonu vzgajamo (letos 215) bomo izbrali najboljše za katehiste, preko katerih bomo skušali prinesiti Kristusa temu zaostalemu narodu. Za žene in žensko mladino pa upamo čim prej dobiti redovnice, ki bodo prevzele vzgojo v šoli, mogoče v internatu in še posebej po vaseh.

Ljudje po vaseh so nam naklonjeni. Vendar nehotе stavijo našo dobro voljo na velike preizkušnje, kajti so zelo razburljivi in takoj v ognju in v jezi zahtevajo razne stvari, a potem na vse grožnje hitro pozabijo. Ne morejo na primer razumeti, da, ko so nekaj prodali ali zamenjali, ni več njihova last. Če kupiš drevo in ga plačaš, je vse urejeno. Ko pa drevo izžagaš in odpelješ domov les, pa zahtevajo dodatno plačilo, češ da je les več vreden kot drevo, in potem, da je miza več vredna kot les, zato spet doplačilo, in tako dodatnih zahtev po plačilu ni ne konca ne kraja. Prav tako je z zemljiščem. Kupiš zemljišče, drevja pa ne smeš posekati, ker si plačal zemljišče, drevesa pa da so njihova. Ko so speljali mimo misijona

Mamica in njen sinko v vasi Owea. Oba sta že kristjana.
Rojstvo, trpljenje in vstajenje našega Gospoda, kot ga je naslikal papuanski umetnik.

cesto, so spet zahtevali dodatno plačilo, češ da je zemljišče s cesto, ali s šolo, ali s poljem več vredno kot preje, ko je bilo zapuščeno ali poraščeno z divjim gozdom. Kajpada, vse to kaže na primitivnost tega ljudstva, pa zato še z večjo vnemo delamo med njimi, zlasti med mladimi, ki so njihova bodočnost. V mladino stavimo vse upanje, dočim moramo z odraslimi zelo potrpeti.

So nam pa ti mladi fantje na misijonu v veliko oporo, ker se lepo uvažajo v delo, v študij in versko življenje. Z njihovim sodelovanjem smo mogli postaviti na noge naš misijonski center. Vsako popoldne gredo po šoli za dve uri in pol na igrišče. Prostovoljci, ki nam občasno prihajajo iz Avstralije pomagat pri gradnji, se kar ne morejo načuditi, s kakšno vztrajnostjo in požrtvovalnostjo delajo za ta „njihov“ center, ki je že sedaj najlepše urejeno naselje v provinci.

Priporočam Vam ta naš mladi misijon v molitev, pa tudi v siceršnjo pomoč!“

A Z I J A HONG KONG

Tu delujoči salezijanski duhovnik STANKO PAVLIN se nam je nazadnje oglasil s pismom dne 10. junija:

„Tu gre šolsko leto proti koncu. 28. tega meseca začnejo naši gojenci z izpiti, kar se zaključí prve dni julija. Nekaterih fantov ne bomo več videli, ker bodo pač pri izpith padli, drugi pa, ki bodo izdelali, bodo mnogi tudi odšli od nas na študij v druge dežele: Anglijo, Kanado, Združene države in Avstralijo.

Ta mesec bo za nas salezijance še posebno blagoslovljen, ker bo 17. tega meseca v hongkonški stolnici posvečen v duhovnika naš kitajski sobrat, ki je študiral v Rimu. Naslednji dan bodo pa sprejeti v našo družbo štirje mladi

Kitajci: napravili bodo svoje zaobljube Bogu in Družbi. Med njimi sta dva, ki sta mi prihajala nedeljo za nedeljo pomagat pri nadzorstvu zbirajoče se mladine (oratorij); to našo ustanovo vodim, odkar sem v tem zavodu. Zahvaljujte z nami Boga, da nam je naklonil enega novega duhovnika in še štiri sobrate, vse domačine-Kitajce! Prosite pa, da bi bili vsi zvesti do konca...

Med počitnicami so tudi spremembe v namestitvi med sobrati. Bom videl, kam bodo mene poslali, upam, da kam blizu.

Lepo pozdravljam vse misijonske prijatelje, posebno tiste, ki sem jih spoznal, ko sem bil med Vami v Argentini!“

TAJSKA

S. KSAVERIJA PIRC nam je 22. junija pisala iz Bangkoka sledeže:

„Prilagam sliko iz slavnosti 70-letnice ene naših sester v zavodu Mater Dei tu v Bangkoku. Glejte, koliko nas je! Pa to še niso vse, ker nekatere so bile odsotne. Uršulink nas je sedaj na Tajskem 41, od teh 21 Tajk. Odkar je pred nekaj meseci umrla s. Gemma, smo misijonarke, tujke že v manjšini. Število Tajk lepo raste. Bog jih blagoslovi! Na sliki vidite redovnice v oblekah raznih barv in krojev, pa smo vse uršulinke.

Davek starosti pa trka na moje duri. Že nekaj let je počasi rasla mrena (katarakt). V maju mi je dr. Yani, očesna zdravnica, nekdanja moja učenka na Mater Dei Hing School, operirala desno oko v velikanski državni bolnici, kjer je nastavljena. Moja soba je bila v četrtem nadstropju, četrtega bloka, številka 417.

Imela sem priliko občudovati ogromno število bolnikov in tudi ogromno število zdravnikov vseh kategorij in nad 1000 bolniških strežnic v belih oblekah in čepicah. Trpeče človeštvo

Ob slavu 70-letnice ene od misijonark v Mater Dei, Bangkok. S. Ksaverija Pirc OSU je prva sedeča na desni. — Spodaj: Ob zlatem jubileju uršulinskega zavoda Regina Coeli v Čiengmaju, kjer deluje s. Frančiška Novak OSU.

– in somaritani! Da se je dr. Yani potrudila z največjo ljubeznijo, o tem ni dvoma. Kakšen bo končno izid operacije, je pa v božjih rokah. Zaenkrat pišem uporabljajoč kar levo oko.“

Pisala nam je tudi še druga slovenska uršulinka, ki deluje na severu dežele Taj, v Čiengmaju, in sicer 24. junija. Poslala nam je dva članka, katerih enega v tej številki objavljamo. Zraven nam je pa še to ali ono povedala v spremnem pismu; to je sestra FRANČIŠKA NOVAK:

„Kako sem vesela, da ste misijonarju Mirku Tružnjaku poslali kar 500 dolarjev! Ko mi je ob obisku njegove cerkve na povratku iz Mae Tho kazal iz lesa izrezljani kip apostola Pavla, sem mu rekla: Marije pa še nimate, pa mi je on odvrnil: Ko bom imel sredstva, bom istega umetnika naprosil, da mi napravi Njen kip...“

In glejte, Vaš ček vsebuje še malo več kot tisto vsoto! V njegovem imenu Bog povrni vsem dobrotnikom!

Čeprav sem cpustila poučevanje francoščine na sredni šoli šolskih bratov, vendar tega jezika ne bom pozabila, kajti francoski misijonar, ki deluje na severovzhodu dežele, me je prosil, da nadaljujem delo s. Gemme, ki je za življenja prevajala njegovo delo o plemenu Hmcng, med katerim on deluje.“

INDIJA

Iz dveh pisem s. KONRADINE RESNIK, ki deluje v bolnišnici njih družbe v Bombayu in ki nam ju je pisala v začetku in na koncu meseca junija, objavljamo sledeče:

„Vprašujete me, če sem še na mestu. Da, še vedno sem tu, le zdravje se mi zelo krha, pljuča mi največ nagajajo, zdaj pa še srce. Dolgo časa me je mučil hud kašelj, visoka tempe-

Misijonarka ob misijonskem srečanju lani v Postojni. Pred oltarjem škof Lenič, misijonarka s. Konradina je pa tista, ki je čisto v belem. Prva na desni je s. Terzija Pavlič z Madagaskarja.

Salezijanska brata-misijonarja na srečanju v Kalkuti: Ludvik Zabret in Ivan Kešpret.

ratura in visok pritisk. A počasi se mi je malo izboljšalo in sem začela delati, a je šlo spet hitro na slabše, narkar je zdravnik predpisal, da so me dali v sobo z klimatiziranim zrakom, in res, v nekaj dneh sem se povsem popravila, hvala Bogu. Zdravnik je mnenja, da je glavni vzrok mojega slabega zdravstvenega stanja izčrpanost. No, ni čudno, saj sem 50 let delala, včasih tudi zelo trdo. Zdaj, ko sem boljša, se bom pa spet vrgla na delo, seveda ne toliko kot tedaj, ko sem bila mlada... Zdaj jih imam pa 77.

Ko sem bila lansko leto junija in julija v domovini, me je prelat dr. Fajdiga povabil na srečanje ljudstva z misijonarji. Tam so mi rekli, naj ponovim svete zaobljube, ki sem jih pred petdesetimi leti naredila. Kar malo strah me je bilo, če se bom spomnila besedila v angleščini. Bilo

je navzočih precej misijonarjev, škofa dr. Lenič in Jenko pa množica ljudstva s svojimi duhovniki. Po pobožnosti smo imeli večerjo. Tam sem srečala tudi urednika „Ognjišča“ Boleta. Predstavljal sem si ga kot starejšega duhovnika, pa sem videla, da je še zelo mlad, a tako modro in inteligentno odgovarja na vprašanja v listu.

Tu pri nas gre kar lepo naprej. Bolnica je vedno polna. Zadnjič, ko sem tolažila neko gospo hindujske vere, mi je rekla: Sestra, jaz bolj verujem v pomoč Vaše molitve, kakor v ves hinduizem in vse tablete. Tudi oni, ki so islamske vere, me vedno prosijo, naj molim zanje. Z vsemi se dobro razumem in mislim, da je to božji blagoslov.“

Iz Nasika na severovzhodu Indije nam je pisal salezijanski brat LUDVIK ZABRET, ki vodi ekonomijo v

tamkajšnjem salezijanskem noviciatu. Pisal nam je v začetku meseca junija:

„Prav lepa Vam hvala za pismo in ček v njem! Prisirčna hvala Vam in vsem dobrotnikom! Pomoč nam je nad vse dobrodošla za oskrbovanje našega zemljišča z vodo. Vodnjak že daje precej te tekočine, a še ne zadosti. V drugi polovici junija pričakujemo monsun in tedaj se bo vodnjak spet napolnil. Vsako leto ga bomo morali malo poglobiti, dokler ne dosežemo globine za zadostno vodo v vsakem času leta. Črpalka za namakalne naprave že deluje, ostale cevi in škropilke pa pričakujemo čez dva tedna. Prvi obrok plačila za vse te nabave smo že poravnali. Iz domovine sem prinesel semenje pese in je rodilo gomolje, tudi po osem kg eden! Zemlja je rodovitna, zato je upanje, da bo vse dobro uspevalo, če bo zadosti vode, ki bo zemljo namakala.

Prva skupina novincev je začela noviciat 24. maja, ko je prejšnja delala zaobljube in naslednji dan že odšla študirat filozofijo v Poono. Bilo jih je 20 in se že lepo uživljajo v novi način življenja. Upajmo in molimo, da bi vztrajali in postali goreči oznanjevalci evangelija!

Prilagam sliko našega noviciata; vse je pritlično, sobe so nizke, a gledajo visoke, ker je nad njimi piramidna streha. Za betonsko ploščo nad sobo ni bilo treba veliko železa in cementa, tako pa je piramidna streha narejena le z malo gradiva, ker vse samo sebe drži. Zelo posrečena zamisel! Kapelica je zelo lepa in simbolizira „vodnjak žive vode“... (Slika noviciata objavimo prihodnjič!)

Na drugi sliki sva pa midva z br. Ivanom Kešpretom, ko sva bila skupaj v Kalkuti ob srečanju vseh salezijanskih bratov-laikov iz Indije, kar je bilo koncem lanskega leta. Vseh nas je bilo 114. Glavna tema

je bila, kako pridobivati novih poklicev brata-laika v naši družbi. Sobratje laiki morejo sodelovati pri misijonskem apostolatu prav v vseh smereh, razen tam, kjer je potrebno mašniško posvečenje.

Letos imamo tu v noviciatu dva iz naše hiše Don Bosco Sulcorne pri Goi. Eden je škofijski duhovnik, mlad kaplan v bližnjem mestu, drugi je pa poučeval fante na naši farmi, kjer sem preje deloval jaz. Zaželela sta vstopiti v našo družbo in se zdaj poglabljata v njeni smeri; eden bo deloval potem kot salezijanski duhovnik, drugi pa kot brat-laik, oba v službi božjega kraljestva med mladino.“

A F R I K A BURUNDI

Iz te dežele, kjer delujeta od Slovencev dva salezijanska duhovnika in ena usmiljenka sv. Vincencija Pavelskega, nam je 11. junija pisala s. BOGDANA KAVČIČ. Iz njenega pisma povzemamo tele za vse zanimive vesti:

„Prijetno ste me presenetili z lepim darom, ki ga nisem pričakovala. Prišel je prav tedaj, ko iščemo na vseh koncih in krajih pomoči za naše delo tu. Vse se je tukaj letos neznanško podražilo. Od 1. maja naprej so plače delavcev dvignjene za 75%. Saj je to čisto v redu in pravično, toda misijoni, ki živijo od pomoči od zunaj, ta izdatek težko čutijo. Ubogi bodo še bolj ubogi, življenjska raven delavcev se bo dvignila, a kmetje, ki imajo le majhne dohodke od svojih pridelkov, bodo še bolj obubožali. Koliko starih ženic in vdov prihaja že zdaj k nam po pomoč in drugi po zdravila. V dispanzerjih morajo plačati za en dan več kot en dolar, a mnogi sploh nimajo toliko denarja. Mi zdravimo na misijonu le male reči, pa nam zato prinašajo malo fižola

ali podobno, kar potem razdelimo med uboge. Ker je sedaj suha doba in je mogoče kaj zidati, pa vdovam in drugim revežem pomagamo na ta način, da jim plačamo zidarje ali kupimo les za streho. Denar, ki ste mi ga poslali, bomo na ta način uporabili. Za eno hišo je treba kakih 40 dolarjev. Tudi tu je precej otrok, ki so prizadeti od paralize; s pomočjo operacije se jim more pomagati, a to stane in večmesečno vzdrževanje operiranega tudi.

Med nami imamo sedaj neko semeniško sestro, ki je v času vaje v apostolatu; veliko nam pomaga. Skrbi za 22 starčkov in staric, ki se pripravljajo na krst. Nekateri že med pripravo odidejo k Bogu, pa preje sami prosijo, da bi jih krstili. Ta semeniška sestra obiskuje tudi ljudi po domovih, kjer odkrije mnogo uboštva; nekateri reveži sploh ne morejo do nas, pa jim ta sestra daje pouk v katekizmu, kolikor pač morejo razumeti.

Kmalu se pri nas začne počitniški čas. Za nas sestre je to čas duhovnih vaj ali kakih obnov, poleg tega ga uporabimo za pripravo dela v naslednji dobi. Tudi bomo med poletjem imeli v Rukago novomašnika. Tudi za to je treba pripraviti srca, pa materialne reči tudi.

Misijonar Gusti Horvat je že od maja na dopustu v Sloveniji. Jože Mlinarič bo imel zato precej dela, zlasti ker se bo začel čas za odkupovanje kave. Tudi birma okrog 400 do 500 otrok jih čaka in pa seveda vse priprave.“

ZAIRE

Iz te velike afriške države imamo kratko pismo od brata MARCELA KERŠEVANA CM iz srede oktobra. Piše nam iz kraja Iboko.

„Vprašujete me po Tonetu Pačniku, ki tudi misijonari na enem naših misijonov. Žel, nimam kakih vesti o

njem. Ko se je vračal s počitnic, se je podal naravnost na svoje mesto. Med nam je 150 km vode in prav toliko slabe ceste. Ta je bila zadnje čase neprevozna osem dni. Nevihta je podrla veliko drevja čez cesto.

Letos pride veliko novih misijonarjev s Poljske in iz Braziliije. V zapuščeni misijon Irabu, kjer sem leta in leta deloval, se spet naselita dva duhovnika.“

SLONOKOŠČENA OBALA

Z misijona Fresco nam je v začetku junija pisala s. EMANUELA FRAS, ena od štirih slovenskih Frančiškank Brezmadežne, ki delajo skupaj s še dvema sosestrama drugih narodnosti na tem misijonu, kjer navadno deluje v pomoč župniku Francozu naš rojak, misijonar Fidei Donum Ivan Bajec:

„Vaše pismo za s. Anico Starman smo odposlale v Francijo, kamor je v začetku aprila odšla na dopust. Ček smo vložile na njen tekoči račun tukaj, pismo pa poslale za njo.

Od tu je odšlo več moči na dopust. Odpotovalo jih je istega dne pet: Ivan Bajec, s. Anica Starman (zdravnica), s. Štefana Sever, s. Kristina (Avstrijka) in s. Claude (Francozinja). Potovali so preko Sahare in se ustavili v Tamaourasset, kjer je živel Charles de Foucauld. Tam so delali več dni duhovne vaje. Potem so nadaljevali pot preko Alžira, odkoder so se z ladjo prepeljali v Francijo, v Marseille, menda v soboto pred Binkoštni pa prišli v Morestel k našim sestram. Po zdravniških pregledih so ali bodo krenili vsak k svojim, da preživijo svoj zaželjeni in dobrodošli dopust. Mi, ki smo ostali, se že veselimo dneva, ko se bomo spet vsi srečali v Fresco-Gbagbamu, kjer je tudi naš začasni dom med našimi afriškimi brati in sestrami.

Mesec dni sva bili z s. Bernardo

sami in kajpada župnik p. Barbier, steber misijona. Vsak dan se je bilo treba voziti iz Fresca v Gbagbam, in še v deževni dobi, ki ceste zelo poslabša, in to pač ni bilo preveč ugodno v času, ko sva samo dve tu za dve postojanki!

Med odsotnostjo naših dragih sester in Ivana Bajca smo doživeli v Frescu lep praznik. Na binkoštno nedeljo je bil slovesen krst 20 gimnazijcev, ki so se na to pripravljali tri leta. Na predvečer so pripravili molitveno uro z molitvami, petjem, premišljevanjem in obilnimi prošnjami. Spomnite se jih, da bi ostali zvesti in bili v zgled svojim bratom.

Pozdrav vsem od mene in s. Bernarde!“

JUŽNOAFRIŠKA UNIJA

Bolni misijonar p. ALBIN KLANDNIK iz družbe kombijancev nam je pisal iz Silvertona pri Pretoriji 10. junija med drugim tole:

„Oprosti, da se Ti tako dolgo ne oglasim. Med tem sem bil spet bolj bolan in sem ležal v bolnici. Mislim sem že, da me bo konec. Pa, hvala Bogu, sem se spet izlizal. Brat Poznič v svojih letih tudi bolj slabi. Gluh in sedaj tudi vid pešata. Slovenska družina Koširjevih me je vsako soboto in nedeljo prišla obiskat, ko sem ležal v bolnici. Dve hčerki sta profesoric na gimnaziji.

Zdaj sem se že toliko popravil, da spet delam v misijonu. Ob nedeljah zjutraj spovedujem in ob enajstih imam drugo mašo. Cerkev se vsako nedeljo napolni, pa je velika. Politično je še vse mirno, tako da moremo z delom nadaljevati. Tu in tam pa le kaka bomba eksplodira.

P. Franc Bratina je pa ta mesec obhajal svojo zlato mašo. Bog ga živi!“

Pisali sta nam tudi dve oblatinji sv. Frančiška Saleškega, ki delujeta

bolj na jugu države. Prva, s. VINCENCIJA NOVAK, nam je pisala iz kraja Heirachabis v začetku julija sledeče:

„Danes je že drugi dan mojih duhovnih vaj, ki jih opravljam kar tu na misijonu. Ko so bile skupne duhovne vaje, sem bila bolna. Te duhovne vaje so bile v misijonu Pella, kjer je dolga leta garala s. Elizabeta Pogorelec. Pella je ena naših prvih postojank. V mesecu septembru bodo obhajali 100-letnico prihoda prvih misijonarjev. Vsi oblati in oblatinje se bodo tedaj tam zbrali pri tridnevni slavnosti. Leta 1882 so prišli sem prvi trije; dva sta misijon kmalu zapustila in je ostal le eden, p. Simon, ki je pozneje tudi postal naš prvi škof. Tu je sedaj devet lepih misijonov, kjer delujemo le oblati in oblatinje.

Naš sedanji škof, ki ga Vi osebno poznate, ker ste se dvakrat srečali z njim, ko ste nas obiskali, se je sedaj preselil iz Upingtona v Keimoes, kjer so mu sezidali lepo rezidenco. Včeraj sem pa dobila obisk onega brata muzika, ki Vam je v Keimoesu razlagal svoje glasbeno pedagoško delovanje v šolah; to leto gre v pokoj, pa se bo potem posvetil študiju za diakona.

Na tem misijonu je delo lepo organizirano. Imamo več različnih društev, zlasti za odpoved alkoholnim pijlačem. Dela imamo čez glavo, nas je samo šest. Ena ne more več ničesar delati, saj ima nad 80 let, druga je cel dan v dispanzerju kot bolničarka, dve sta v šoli, ena skrbi za 110 deklet internata. Poleg tega so na misijonu tudi gojenci-fantiči, za katere skrbe drugi. Jaz sem pa vsepovsod malo. Odkar sem tu, smo poslali že tri dekleta v Koelenhof v noviciat.

Prebivalstvo je pa tu veliko bolj ubogo kot pa na prejšnji moji misijonski postaji Keimoes, kajti mesto je daleč in ljudje nimajo zaslužka.“

MISIJONSKI DAROVI

V SKLAD KM ZA VSE MISIJONARJE

ZDA: N. N., duhovnik, 300 dolarjev.

Argentina: Angela Kovač, 50.000 pesov; Vera Perklič, 100.000 pesov.

Goriška: po mons. dr. Humarju, 1.500.000 lir, razni dobrotniki.

Venezuela: po Cirilu Bartolu, Rušič Minka, 200 bolivarsjev; duhovnik Grile Janez, 160; Bartol Ciril, 140; Sodja Maks, 100 in Brundula Tončka, 100 bolivarsjev.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Za gobavce s. Pavlišič na Madagaskarju, N. N., Tucquegnieux, 500 fr. frankov.

Za Buha, Opeka, Sušnika na Madagaskarju, N. N., 1.000.000 pesov; za malgaške misijonarje, Marija Urbanija, st., 100.000 pesov; za Sušnika na Madagaskarju, družina Macarol, Slovenska vas, 100.000 pesov; za Jankota Kosmača na Madagaskarju, duhovnik N. N., ZDA, 300 dolarjev; za vangaindranske zvonove: Mehle Alojzija, 500.000 in Justina Pahor, 100.000 pesov. Vsi v Argentini.

ZA TISKOVNI SKLAD KM

Mary Vavpotich, ZDA, 20 dol.; Alojzij Rezelj, Argentina, 300.000 pesov.

ZA MISIJONE

B. D., 10 dolarjev; N. N., Mar de Ajó, Argentina, 2.200.000 pesov.

VSEM ZA VSE TISOČKRAT BOG PLAČAJ!

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". izdaja ga "Baragovo misijonišče. Urejuje in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, 1826 Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska "Editorial Baraga del Centro Misional Baraga", Colón 2544, 1826 Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. S cerkvenim dovoljenjem.

Noročnina v letu 1982 in vse za nazaj: 20 USA dolarjev oziroma odgovarjajoče v drugih valutah (v Kanadi 25 dolarjev!). Letalsko pošiljanje 20 dolarjev več!

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, El Cabezuelo 4029, 1826 Remedios de Escalada, Prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, 1407 Buenos Aires. — Pisarna Sloge, Bmé. Mitre 97, 1704 Ramos Mejía.

ZDA: Rev. Charles A. Wolbang CM, 131 Birchmount Road, SCARBOROUGH, Ont., Canada MIN 3J7 — Mr. Rudi Knez, 17826 Brion Ave., Cleveland, O. 44119 — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, Chicago, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: rev. Ivan Jan C.M., 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont.; župnija Marije Brezmadežne: 739 Brown's Line, Toronto, Ont. M8W 3V7; Za Montreal in Quebec: rev. Jeretina Janez C.M., 405 Marie Anne East, Montreal, P.Q.; Za Winnipeg in okolico: rev. Letonja C.M., 95 Macdonald Ave, Winnipeg, Man. R3B 0J3.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario, 7, 34170 Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, 34133 Trst, Via Risorta 3

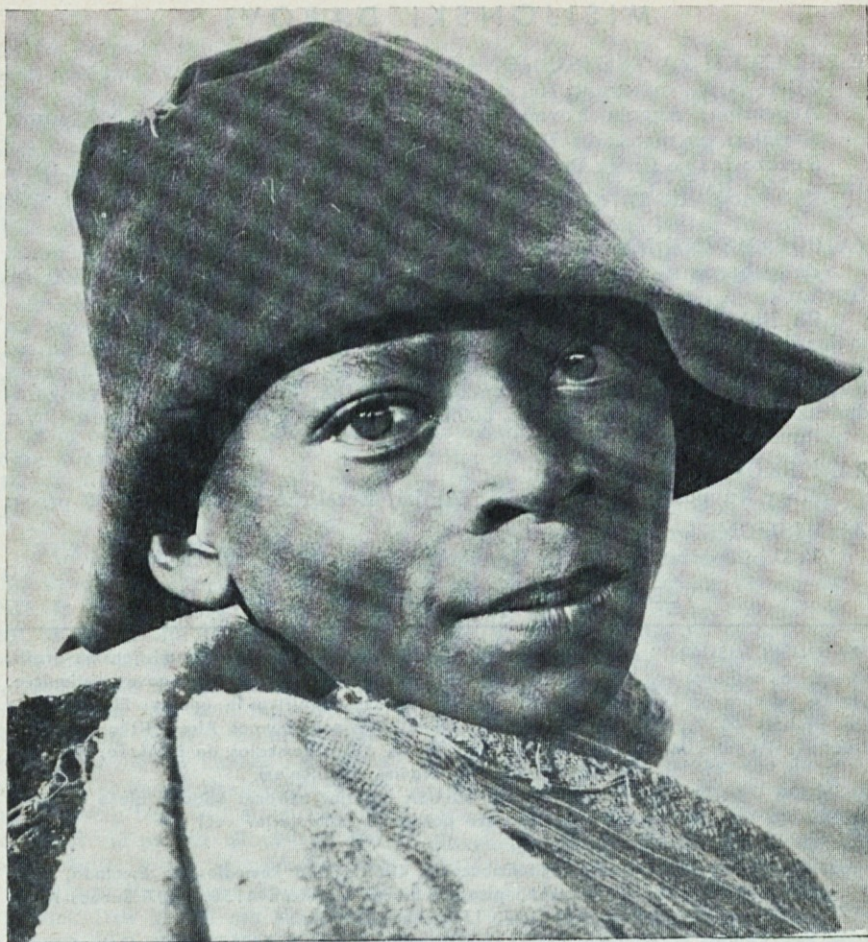
Francija: s. Cecilija Prebil, Rue du Bac 140, Paris 75340, Cedex 07

Avstrija: B. B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt A-9020.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford, Gran Britaņa.

Avstraiija: Slovenske sestre, 4 Cameron Court, KEW, Vic. 3101.

Zulu-deček iz Južne Afrike

Registro de Prop. Int. No. 68166
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467
Buenos Aires

Correo
Argentino
Suc. 37

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 3143

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 5612